

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Haziran-Temmuz 2003

Sayı: 50

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 2.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

Anti-emperyalizm, Sivil Toplumcu Anlayış ve Görevlerimiz

Sivil toplumcu anlayış; burjuvazinin sınıf egemenliğine dokunmazken, proletaryayı karşıt olmaktan çıkarıp burjuvaziye peydahlamak istiyor.

UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Beşir KASAP
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078

email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

▬ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TEL: (0216) 306 16 02
Cep: 0 535 358 43 67

▬ **ANKARA:** MEŞRUTİYET MAH. KONUR
SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA
TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72

▬ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI,
KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TEL: (0232) 441 93 09 Cep: 0 536 387 14 52

▬ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 535 434 32 58

▬ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

▬ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 427 71 48

▬ **TURHAL:** YAVUZ SULTAN SELİM MAH.
TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI
TURHAL/TOKAT
TEL: (0356) 276 37 20 Cep: 0 533 414 65 54

▬ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 533 768 36 98

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül

Euro Hesabı

Ziraat Bankası

İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38

65 97 00 00 009

Emlak-Halk Bankası

Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041

Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

PARTİZAN'DAN

Merhaba,

Emperyalist saldırganlığın tırmandığı günümüzde çeşitli çevrelerin kitlelerin bilincinde yaratmaya çalıştıkları "savaş bitti" manipülasyonuna karşı anti-emperyalist çizgide ısrarla yürümek durumundayız. ABD Irak'ta akıttığı kan henüz kurumamışken hedef tahtasına İran'ı koyarak saldırı zeminini hazırlamaya başlamıştır. Emperyalizmin ve ülkemiz egemen sınıflarının başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ezilen kesimlerine yönelik başlattığı kapsamlı saldırının tırmandırıldığı bir dönemde Partizan'ın 50. sayısı ile beraberiz. Bir önceki sayımızda üzerinde önemle durduğumuz emperyalist saldırganlığı bu sayımızda farklı konu başlıklarıyla ve çeşitli yönleriyle incelemeye devam ediyoruz. Anti-emperyalist mücadelenin önemi ve günümüzde egemenler tarafından devrim mücadelesine alternatif olarak gösterilen sivil toplum örgütlerinin ne anlama geldiği, neden böyle bir dönemde ön plana çıkarıldığı gibi sorulara yanıt vermeye çalışırken; bunlara karşı nasıl bir anlayışla mücadele etmemiz gerektiği gibi sorulara "Anti-emperyalizm, sivil toplumcu anlayış ve görevlerimiz" başlıklı yazımızda yanıt olmaya çalıştık. Yine özellikle Irak'a yönelik emperyalist saldırganlık döneminde anti-emperyalist mücadele hattı yaratmanın önemini ve aciliyetini bir kez daha gördük. Bu anlamda dışımızdaki Komünist Partilerin bu konudaki deneyimleri de bizlere ışık tutabilecek niteliktedir. Filipinler Komünist Partisi kurucusu Başkanı J. M. Sison'un Filipinler'deki ulusal demokratik cephe ve uluslararası anti-emperyalist cephe üzerine yazısının dikkatle değerlendirilmesi önemlidir.

"Eylem Birliklerinin Önemi" başlıklı yazımızda da yine içinden geçmekte olduğumuz sürecin önemli sacayaklarından biri olan devrimci eylem birlikleri üzerine Proletarya Partisi'nin anlayışı ortaya konularak sürece bu anlayışla müdahale ve bu konuda üzerimize düşen görevlerimiz işlenmektedir. Yine ülkemiz açısından ciddiyetle üzerinde durulması gereken Ulusal Hareket ve bugünkü yönelimi üzerinde bir kez daha durularak bu konuda ki anlayış, politika ortaya konularak Ulusal Hareketin yönelimi incelenmektedir.

Partizan'ın bundan sonraki sayılarında fiyat artışına gittik, anlayışla karşılayacağımızı umuyoruz.

Yılgınlığın, kavga kaçkınlığının, tasfiyeciliğin ve her türlü gerici düşüncenin filizlendirilmeye çalışıldığı, sınıf mücadelesinin bu keskin sürecinde Tokat'da şehit düşen Emel Kılıç ve Giresun'da şehit düşen Cem Karaca, Murat Arıcak isimli halk savaşçıların çağrıları çağrımızdır diyerek bir dahaki sayımızda buluşmak dileğiyle.

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Anti-emperyalizm, sivil toplumcu anlayış.	2
Kürt ulusal sorunu PKK-KADEK	19
Eylem birliklerinin önemi	25
FKP'nin anti-emperyalist cephe.	30
Siyasete ilgi üzerine	37

Anti-emperyalizm, sivil toplumcu anlayış ve görevlerimiz

Sivil toplumculuk, toplumu üretim tarzına ve ekonomik temele bağlı olarak ele almama üzerine kurulmuştur. Bununla sınıflı toplumu karakterize eden temel sosyal sınıflar (burjuvazi ile proletarya) arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi burjuva egemenliğinde “uzlaştırmak” ve işçi sınıfı önderliğindeki toplumsal mücadeleyi sosyal tabakalar (ara güçler) aracılığıyla hedefinden saptırmak istemektedir. Sivil toplumcu anlayış, iki temel ve çıkarları tamamıyla birbirine zıt olan sınıftan biri olan burjuvazinin sınıf egemenliğine, diktatörlüğüne asla dokunmazken, karşıtı proletaryayı karşıt olmaktan çıkarıp burjuvaziye peydahlamak istiyor.

ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELEDEN NE ANLIYORUZ?

Kapitalizm, bir dünya sistemidir. Emperyalizm ise ayrı bir toplum olmayıp, kapitalizmin en gelişmiş özgün bir aşaması, mali sermayenin egemenliği, asalak-çürüten ve en önemlisi de tekelci kapitalizm demektir. Bu kısa belirlemeden de anlaşılacağı gibi, her gerçek ve tutarlı anti-emperyalist mücadelenin aynı zamanda, genel anlamda ve özünde anti-kapitalist olduğu sonucu çıkar.

Bizim için, ülke bazında emperyalizme karşı mücadele, yeni demokratik devrim mücadelemizin ayrılmaz bir parçasını ifade eder. Çünkü yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi-toplumsal yapıya sahip ülkemizde asgari devrim programımız Yeni Demokratik Devrimdir. Bu devrim öncelikli olarak anti-feodal, anti-emperyalist çelişmeleri çözmekle görevlidir. Bu görev, ülkemizdeki üç büyük düşmanı yenmeyi, tasfiye etmeyi emreder.

Bu görev, halkımızın en büyük düşmanı emperyalizmi ül-

keden kovmayı ve ülkemizdeki sosyal dayanakları olan büyük toprak ağalarının ve komprador burjuva sınıflarının egemenliğine son vermeyi emreder. İşte, bizim ülke bazında anti-emperyalist mücadelemizin genel stratejik çerçevesi budur. Bu stratejik çerçeveyi belirleyen temel olgular ise, toplumumuzun iktisadi-toplumsal gelişme düzeyi ile egemen sınıf ilişkilidir.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında ileri kapitalist ülkeler ile, yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerdeki anti-emperyalist mücadelenin biçimleri ve somut hedefleri bir ve aynı değildir. Bunun nedeni kapitalizmin mutlak yasasının bir sonucu olarak, ülkelerin farklı ekonomik-toplumsal gelişme düzeyinde bulunmaları ve bundan kaynaklı olarak ayrı devrim (sosyalist, yeni demokratik devrim) süreçlerini ve farklı tarihsel koşulları yaşıyor olmalarıdır.

İleri kapitalist ülkelerde anti-emperyalist mücadele direkt **anti-kapitalist** mahiyette olup, tekelci burjuvaziye iktidardan

al-aşağı edip sosyalist devrimi öngörürken; emperyalist tahakküm altında ezilen ve geri bırakılmış yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde ise, proletarya önderliğinde emperyalizm ve onun o ülkedeki toplumsal dayanakları olan büyük toprak ağaları ve komprador burjuvazinin egemenliğine son veren yeni demokratik devrimi (*anti-feodal, anti-emperyalist demokratik mahiyette*) ön görmektedir.

Tarihsel koşulları farklı olsa da, günümüz çağında her iki devrim süreci de dünya sosyalist (proleter) devriminin bileşenini ifade etmekte ve proletarya diktatörlüğünü kurmayı hedeflemektedir. Proletarya diktatörlüğüne geçiş dolaysız ve ittifakları dar iken, ikincisinde geçiş dolaylı ve ittifaklar geniştir. Her ikisi de (geçiş süreci farklı olsa da) burjuvazinin sınıf egemenliğine son verip, proletaryanın sınıf egemenliğini kurmayı ve sınıfsız-sömürsüz-devletsiz bir toplumu, komünizmi hedeflemektedir.

İçinde bulunduğumuz çağda gerçek manada anti-emperyalist mücadele veren ve bunda en tutarlı olan hareketler, işçi sınıfının bilimi MLM rehberliğinde sınıfsız-sömürsüz-devletsiz bir toplum olan komünizmi amaç edinmiş, gerici sınıfların (tekelci bur-

juvazi, komprador burjuvazi, büyük toprak ağaları...) siyasal iktidarını parçalayan, toplumu iktisadi olarak devrimci tarzda değiştiren ve yerine Sosyalizmi ve Sosyalizm perspektifli Yeni Demokratik Devrimi hedefleyen komünist parti ve örgütlerdir.

Yanısıra emperyalizme ve uşaklarına karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren küçük-burjuva, ulusal güçler de anti-emperyalist devrimci güçlerdir. Ancak bunların anti-emperyalistlikleri dar ve sınırlıdır. Bu güçler emperyalist egemenliğe ciddi darbeler vurabilir ve bu kapsamda önemli gelişme sağlayabilirler. Hatta küçük-burjuva veya ulusal devrimci nitelikte devrim de yapabilirler. Fakat proleter (komünist) ideoloji ve nitelikten yoksun oldukları için gerçekleştirdikleri devrimi daha ileriye, burjuvazinin sınıf egemenliğine son verecek düzeye taşıyamazlar.

Yaşanmış deneyimlerde görüldüğü gibi, bu hareketler ilerlemenin belirli bir aşamasında emperyalist-kapitalist sistem içerisinde kendilerine bir yer bulup entegre olurlar. Bu güçler devrimci niteliklerini korudukları müddetçe, anti-emperyalist devrimci mücadelede en yakın müttefiklerimizdir.

Emperyalizme, iş-birlikçileri-

ne ve uşaklarına karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini devrimci tarzda yürütmeyen; ele aldığı tüm ekonomik-toplumsal sorunları sınıf mücadelesi çerçevesinde ele alıp sorunun kaynağına (emperyalist-kapitalist sisteme) ve siyasal iktidara yönelmeyen ve esas dayanışmasını bu nitelikteki mücadeleler ile yapmayan bir hareket, başka ne tür yararlı faaliyetler yürütürse yürütsün anti-emperyalist değildir.

Çünkü her çeşit sömürü ve zulmün, yoksulluk ve sefaletin, haksızlık ve adaletsizliğin kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Bu gerici sistemin sahipleri de emperyalist burjuvazi, onun işbirlikçileri ve uşaklarıdır. Dolayısıyla bu gerici sınıfların ekonomik-toplumsal-siyasal-ideolojik-kültürel-askeri egemenliğine son vermeden, devletini parçalayarak yerine proletarya önderliğinde sömürülen ve ezilenlerin diktatörlüğünü kurmadan bağımsızlık ve özgürlük, gerçek manada barış ve kardeşlik mümkün değildir.

Günümüzde birçok yararlı faaliyet yürüterek, kendisini anti-emperyalist demokratik nitelikte göstermeye çalışan örgütler de var. Bunlara ilişkin ön-gördüğümüz anti-emperyalist demokratik olmanın ölçütü şudur; Gerici iktidarları yıkmayı hedefleyen sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci mücadelesini haklı ve meşru görmeleri ve de desteklemeleri; yüzlerce ekonomik-toplumsal-siyasal... sorunların emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklandığını kabul etmeleri; ve tüm bu sorunları demokratik zeminde ama sınıf mücadelesini ilerletme perspektifiyle ele almalarıdır.

SİVİL TOPLUMCU ANLAYIŞ VE BURJUVAZİ İÇİN ÖNEMİ;

Genel perspektifimizi ortaya

koyduktan sonra, şimdi, özellikle son zamanlarda dünya çapında giderek güçlenen ve büyük yaygınlık kazanan savaş ve NATO karşıtı, IMF-DB-DTÖ-Dünya Ekonomik Forumu karşıtı, MAI-MIGA karşıtı, G8-AB- APEC-NAFTA karşıtı, barışçıl-çevreci-cinsiyetçi, sivil toplum örgütleri-hükümet dışı kurumlar, ATTAC-Sosyal Form vb. sivil toplumcu hareketlerin genel analizine, daha da önemlisi *sivil toplumcu* anlayışın genel tahliline geçebiliriz.

1956'da SBKP'nin 20. kongresinden günümüze değin Sovyetler Birliği, Çin ve Arnavutluk'ta kapitalist restorasyonun inşası, sosyalizmden geriye dönüşler sonrası modern revizyonist teorilerin dünya çapında etki kazanmasıyla birlikte, emperyalist-kapitalizmin yaşadığı derin ekonomik krizle emperyalist burjuvazinin emek cephesine yönelik her türden saldırıları daha da pervasızlaştı.

Modern-revizyonizmin desteğiyle estirilen emperyalist neo-liberal ideolojik saldırılar arasında "*işçi sınıfının artık tarihsel devrimci sınıf rolünü yitirdiği*", "*sınıflar arası mücadele yerine sınıflar arası uzlaşmanın geçtiği*", "*sınıfsız-sömürsüz ve devletsiz komünist toplum için mücadelenin "geçerliliğini yetirdiği" bunun yerine kapitalist "neo-liberal ideolojinin tek alternatif olduğu"...* yönünde yoğun ideolojik saldırılar başlatıldı. Bu saldırılar hızından bir şey kaybetmeksizin bugün de devam ediyor.

Kuşkusuz bu ideolojik saldırılar çok daha kapsamlı. Bizim burada belirttiklerimiz sadece aysbergin görünen küçücük bir kesiti. Bu yazı ise bu kapsamlı ideolojik saldırıların çok dar ama önemli bir alanına; NGO (hükümet dışı örgütler) veya ülkemizdeki adıyla "Sivil Toplum Örgütleri"ne (STÖ) değinmekle yetinecek. Zi-

ra, son on yıllarda dünyada ve ülkemizde bu gibi örgütlerin isimlerini ve faaliyetlerini çokça duyar ve görür olduk. Her geçen gün geniş çevrelerin ilgi merkezi, çekim alanı haline geliyorlar. Bunun sihrini çözmek ve gerçekliğini gün ışığına açığa çıkarma göreviyle karşı karşıyayız.

Komünistler, en gerici kurumlarda bile faaliyet yürütme ve orada örgütlenme yaratmaları gerektiğinin bilincindedirler. Aynı şekilde, gerici kurumlarda komünistlerin faaliyet yürütmesi o kurumların gerici sistemin bir parçası ve ayağı olmadığı anlamına gelmez. İlk önce bu iki olguyu birbirinden ayırt edelim. STÖ'lerin tümünü karşı devrimin kurumları veya piyonları olarak değerlendirmiyoruz. İçlerinde ilerici-demokratik nitelikte olup devrimci mücadeleye belli imkanlar sunan ve sınıf mücadelesi perspektifinde demokrasi mücadelesine katılanlar vardır. Bu farklılığı ve gerçekliği görmemek ancak siyasal bölünle açıklanabilir. Biz bu farklılığın ve gerçekliğin bilincindeyiz.

Biz tüm STÖ'lere ayırım yapmadan, toptancı bir mantıkla yaklaşmıyoruz. Aksine her birini sınıf mücadelesine yönelik yaklaşımla, ekonomik-demokratik-sosyal sorunları hangi anlayışla ele aldığıyla, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine nasıl yaklaşımları boyutuyla ele alıyoruz.

Hatta komünist ve devrimcilerin bu kurumları sınıf mücadelesini geliştirme perspektifiyle ele almaları ve ustaca değerlendirmeleri durumunda bunların, geniş yığınları sorunları etrafında örgütleyerek sisteme ve gerici sınıflara karşı etkin bir toplumsal muhalefetin örgütlenmesine belli katkıları sunabileceğini söylüyoruz. Sınıf perspektifiyle ele alındığında bu katkılar, siyasal iktidar mücadelesine güçlü şekilde kanalize

edilebilir diyoruz. Dolayısıyla komünistlerin bu gibi kurumlarda örgütlenmeleri gerektiğini belirtiyoruz.

Biz hiçbir zaman en nitelikli STÖ veya en nitelikli demokratik bir kurum da olsa, ona sınıf mücadelesine önderlik etme, siyasal iktidar mücadelesi yürütme gibi bir görev ve sorumluluk yüklemiyoruz. Böylesi bir anlayış siyasal iktidar mücadelesini, buna önderlik eden araçların (siyasal partiler) görevlerini ve en önemlisi de Proletarya Partisi'nin öncülük ve önderlik misyonunu hiç kavramamış, bilmiyor demektir. Şimdilik, sadece her aracı sınıf mücadelesi doğrultusunda niteliğine, üstlendiği görev ve sorumluluklarına uygun ele aldığımızı belirtmekle yetinelim.

Bizim bu bölümde ele alacağımız olgu STÖ'lerin, sivil toplumculuğun burjuvazi için ne gibi bir öneme sahip olduğu ve onun bu tür kurumlara yüklediği ideolojik-politik misyondur. Ele alacağımız yön burjuvazinin işçi sınıfının toplumsal mücadelesini yoldan saptırmak, sınıf dayanışmasını ortadan kaldırmak ve devrimci mücadeleyi zayıflatmak için sivil toplumculuğa yüklediği misyondur. Çünkü, en kestirmeden sivil toplumcu anlayış, sınıf uzlaşmazlığı yerine sınıf işbirlikçi teori ve pratiğinin üretildiği laboratuvar demektir.

Şu bölümdeki ilgi alanımız bu gibi kurumlarda komünistlerin, devrimcilerin örgütlü olup olmaması veya bu kurumların devrim lehine yararlı işler yapıp yapmamasından çok, karşı-devrimin sınıf mücadelesi karşısında bu tür kurumlara yüklediği misyonun açığa çıkarılmasıdır. Bu nedenle konumuz tek tek STÖ'lere değinmekten çok, burjuvazinin bunlar üzerinden nereye varmak istediğini açığa çıkarmaktır. Ve tabii ki yeri geldiğinde, bazı "ünlü"

STÖ'lere değinmeden geçmeyeceğiz.

Bu alanda komünistleri ve devrimcileri büyük tehlike ve tuzaklar bekliyor. Bu gibi hareketlerin gerçek yüzünü ve burjuvazinin bu gibi hareketlere yüklediği misyonu şimdiden deşifre edemez ve şu ana kadar bu eylemlere damgasını vuran niteliği açığa çıkaramaz isek gelecekte ciddi sorunlar yaşayabiliriz. Zira çok sinsi ve bilinçlice estirilen ve daha da güçlendirilecek olan tasfiyeci, reformist dalgayla yüz yüzeyiz.

Bir ülkede eğer STÖ'ler güçlü ve etkili ise, istisnalar dışında orada komünist ve devrimci güçlerin zayıf, reformistlerin ise güçlü; siyasal iktidarı hedefleyen sınıf mücadelesinin geri, sosyal meseleleri ele alan sivil toplumcu hareketin ise ileri olduğu anlaşılmalı. İlk bakışta bu belirme bazılarına yanlış veya gerçek dışı gelebilir. Fakat oradaki gelişmeler

yöntemlere başvurur. Bu hesapların birçoğunu da devrim saflarında bulunan ideolojik ajanları, "sivil toplumcu" anlayış ve MLM'yi revizyondan geçirmek isteyen "yenilikçi" dönemler üzerinden hayata geçirir. Önceden yaşanmış yüzlerce pratikten de görüldüğü gibi, burjuvazi, ilk önce gerçekleştireceği saldırının ideolojik zeminini hazırlar. Güçlü ve yaygın bir ideolojik propagandayla sadece emekçi ve ezilen kitleler arasında değil, aynı zamanda devrimci güçler arasında da ciddi kafa karışıklığı ve ideolojik tahribatlar yaratır.

Sivil toplumcu düşüncenin temeli şudur; sivil toplumculuk, toplumu üretim tarzına ve ekonomik temele bağlı olarak ele alma üzerine kurulmuştur. Bununla sınıflı toplumu karakterize eden temel sosyal sınıflar (burjuvazi ile proletarya) arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi burjuva egemenliğinde

tatörlüğüne asla dokunmazken, karşıtı proletaryayı karşıt olmaksızın çıkarıp burjuvaziye peydahlamak istiyor. Bununla da burjuva sisteminin, emperyalist-kapitalist düzenin "alternatifsiz"liğini yaymak istiyor. "Orta-sınıf" teorisi proletaryayı burjuvaziyle uzlaştırmaktan öte, esas olarak proletaryayı burjuva diktatörlüğü altında esir tutmayı ve ücretli köleliği bir kadermiş gibi sürdürmeyi amaçlıyor. İşte tuzağın en büyüğü ve tehlikelisi buraya kurulmuştur.

Özellikle komünist, devrimci hareketin yenilgi veya zayıfladığı dönemlerde ideolojik saldırıların tahribatları çok daha büyük olur. İşçi sınıfının tarihsel devrimci rolünde, devrim yapma iddiasının teori ve pratiğinde, sosyalizme-komünizme duyulan inanç ve bağlılıkta, sınıf mücadelesini devrimci tarzda sürdürme azmi ve cesaretinde, düzen dışı örgütlenme ve bu düzenin yıkımını hedefleyen mücadelenin zorunluluğunda, devlet ve devrim meselesinde... ciddi sarsılmalar, savrulmalar yaşanır.

Sivil toplumcu siyaset böylesi durumlarda önemli görevler üstlenir. **Peki nedir bu görevler?** Yukarıdaki amaca varmak ve kurduğu tuzağı etkili kılmak için ekonomik-toplumsal sorunları sınıf perspektifinden saptırarak ele alma ve devleti yıkmaya meselesinden soyutlayarak, emekçi sınıfların birliğini ve örgütlü gücünü parçalayarak, siyasal iktidar mücadelesini sosyal hareketlere dönüştürerek, radikal devrimci mücadeleyi pasifize edip düzen içine çekerek, toplumsal mücadeleyi burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara hapsedmektir.

Post-modernist ve post-kapitalisttirler. Sınıflararası uzlaşmaz çelişkinin "çözöldüğünü"; artık işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin devrimci sınıf savaşımının "bittiğini", bunun yerine

sınıf mücadelesi perspektifiyle ele alındığında, bu genel belirlemenin doğruluğu görülecektir.

Tüm gerici sınıflar, emperyalist burjuvazi sömürü ve zulüm üzerine kurulu egemenliklerini sürdürmek ve sınıf düşmanlarını bölmek, dağıtmak ve güçten düşürmek için olmadık politika ve

"uzlaştırmak" ve işçi sınıfı önderliğindeki toplumsal mücadeleyi sosyal tabakalar (ara güçler) aracılığıyla hedefinden saptırmak istemektedir.

Sivil toplumcu anlayış, iki temel ve çıkarları tamamıyla birbirine zıt olan sınıftan biri olan burjuvazinin sınıf egemenliğine, dik-

atomlarına kadar bölünmüş toplumun sosyal mücadelesinin (ulusalcı, etnikçi, mezhepçi, sektörcü, çevreci, yerelci, cinsiyetçi, barışçı, ... kimliklerin) daha bir önem kazandığını ileri sürmekte.

Bununla Komünist Manifesto'da, "**Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir.**" yönündeki nesnel, evrensel ve bilimsel ilkesinin tam karşısında yer alırlar. MLM'nin sınıf tahlilini bilimsel ve nesnel zemininden kopartarak ele almakta ve artık bu koşullarda sınıf temeline dayalı siyasetin nesnellliğini yitirdiği, yani sınıfsal-ideolojik-politik kimlik yerine sosyal zemindeki tek tek kimliklerin ve de sorunların kaynağına yönelmeyen burjuva-pasifist ekonomik-sosyal mücadelenin önem kazandığını savunmaktalar.

Bu neo-liberalist "orta-sınıf" ideologları, "üçüncü yol" akıl hocaları görüşlerini şu temele (çok genel olarak) oturtmaktalar.

"Sivil toplum (üretim tarzına ve ekonomik temele bağlı olmayan toplum (!)) genişledikçe devlet daralacak. Devlet daralınca da sivil toplum genişleyecek ve böylelikle demokrasi derinleşecek.

Sınıflar ve uzlaşmaz çelişkiler çözülmüştür, dolayısıyla sınıfa dayalı dayanışma artık kalkmalıdır. Toplum bireye kadar parçalandığından herkes birey-merkezci eksende yaşıyor. O halde bireyler, çeşitli ilgi ve çıkar alanlarını merkeze almalı ve bu toplumda etkili olmak için, kendi aralarında birey-merkezci dayanışma göstererek baskı grupları oluşturmalıdır.

Partiler artık belli sosyal sınıfların temsilcisi olmaktan çıkmalı, sağ ve sol politikaları ayıran çizgiler, ilkeler belirsiz hale gelmeli, tekleşmeli ve böylelikle toplumda (kapitalist, yarı-feodal) istikrar sağlanmalıdır. Temsili de-

mokrazi artık günümüz toplumuna uygun düşmüyor. Bunun yerine katılımcı (birey-merkezci tepki gruplarının katılımı) demokrasiye geçmelidir.

Parti taraftarlığı yönündeki politika terk edilmelidir. Politika aktif yapılmalıdır ama a-politik ve ideolojik olmayan sivil toplumcu, ekonomist, pasifist, barışçıl, hümanist, cinsiyetçi, yerelci, birey-merkezci bir siyaset izlenmelidir. Merkezi yönetimle yakın diyaloga girilmeli, yerel yönetimin karar mekanizmasına etkide bulunulmalıdır."

Bu proje emperyalist burjuvazinin neo-liberal ideoloji ve politikasına hizmet etmektedir. Bu proje işçi sınıfı ve emekçileri sınıfsal-ideolojik kimliklerinden boşaltma, sınıf mücadelesinden

Sivil toplumcu anlayış gerici sınıflar ve onların sınıf egemenliğinin baskı aracı olan devleti için asla bir tehlike oluşturmaz. Aksine onlara ciddi oranda nefes aldirmakta ve kitleler nezdinde teşhir olmuş yanları onarmasına, iyileştirmesine imkan vermektedir.

saptırma, a-politikleştirme ve kendilerini gerici sınıfları iktidardan al-aşağı edecek güçlü bir araçtan, komünist partiden uzaklaştırmadır. Bu proje sosyal-demokراسiyi, reformizmi, tasfiyeciliği ve düzen-içiliği meşrulaştırma ve geliştirmedir.

Bunlar sermayenin çıkarlarını güvenceye, emeğin çıkarlarını ortadan kaldıran siyasal yaklaşımlar

olmasına rağmen, burjuvazi, devrim saflarındaki ideolojik ajanları üzerinden sanki emek cephesinin sınıfsal çıkarları korunuyormuş gibi ve sanki burjuvazinin sınıf egemenliğinin sadece bir biçimi olan demokrasinin, emekçilerin lehine burjuvazinin aleyhine gelişme sağlıyormuş gibi propaganda etmektedir.

Sivil toplumcu anlayış gerici sınıflar ve onların sınıf egemenliğinin baskı aracı olan devleti için asla bir tehlike oluşturmaz. Aksine onlara ciddi oranda nefes aldirmakta ve kitleler nezdinde teşhir olmuş yanları onarmasına, iyileştirmesine imkan vermektedir. Bunu ülkemizin gerici sınıf sözcülerinden iki yazar ve gazetecinin görüşlerine baş vurup örnekleme de mümkün. Birinci örnek; **S.Kohen**, 11 Kasım '99 tarihli Milliyet köşesinde, NGO'lar (STÖ) konusunda devlete akıl vererek, şunları söylüyor.

"NGO'lar arasında Türkiye'nin belirli konulardaki politikalarına karşı çıkanlar ve bu arada önyargılı olanlar (hatta aleyhte faaliyette bulunanlar) olabilir. Ama bu, Türkiye'nin genelde bu kuruluşlara karşı alerji duyması için bir neden değildir.

...Son günlerde İstanbul'daki konferans sırasında da görüldü ki, **Türk ve yabancı NGO'ların çoğu, Türkiye'nin hayrına faaliyette bulunan ve ciddiye alınması gereken, saygın kuruluşlardır.** (abç)"

İkinci örnek; çok sayıda Türkiyeli STÖ temsilcisi adına "demokratik toplumcu çağrı"yı kaleme alan **A. Taner Kışlalı**'dır. Kışlalı bu çağrıda, faşist T.C devletinden umudu kesilen kitleleri yeniden devlete kazandırmak için çırpınıyor. Bunun için faşist devleti kurtarmak için STÖ'leri görev ve çağırıyor. O, devletin ideolojik-sınıfsal özünü ve baskı aracı olma rolünü bilinçlice çarpıtarak,

şunları söylüyor.

“Laik demokratik cumhuriyet tehdit altındadır.(abç) ...bununla savaşmak durumunda olan devlet kurumlarının çoğu yozlaşmıştır. ...siyasal partiler tabanlarından ve dolayısıyla toplumdaki kopmuşlardır. ...kitlelerde giderek yaygınlaşan umutsuzluğun nedeni bu çıkmazdır.

...Ortaya çıkan bu olumsuz tablo içindeki en önemli umut ışığı ise devletten ve siyasal partilerden kesilen umutlar sonucu sayıları hızla çoğalan “sivil toplum” örgüleridir. (abç) ...devlet yansızlığını yitirmiş, herkesin devleti olma özelliğinden uzaklaşmıştır.

...toplumu yeniden esenliğe çıkarmak ve ülkeyi üçüncü bin yıla hazırlamak için devleti hastalıklarından arındırmak gerekmektedir. ...devlet ne kutsaldır ne de ideolojik bir öğedir. Sadece dengeli, sağlıklı, huzurlu bir topluma ulaşmada etkili ve vazgeçilmeyecek bir araçtır.”

STÖ anlayışı ve projesi, sınıfsal-ideolojik duruşu dışlayarak gerici sınıfların icazetinde siyaset yapan, dünya kapitalist sistemin

ihtiyaç duyduğu çeşitli toplumsal güçleri onun adına kazanan ve yığınların sınıfsal tepkilerini sınıf mücadelesi kulvarından çıkarıp sivil toplumculuğun dipsiz kuyusunda boğdurmaya çalışıyor. Ki zaten toplumun ve işçi sınıfının atomlarına kadar bölündüğünü ileri sürmeleri, sınıf temeline dayalı siyasetin de artık geçerli olmadığı sonucuna götürmektedir. Bu ise kapitalizmin ve ücretli köleliğin ilelebet hüküm sürmesini istemek demektir. Ve büyük usta Lenin yoldaşın deyişiyle, bunlar; **“...emperyalizmi reformist yoldan “yetkinleştirmek” için, onun buyruğuna girerek ona uyum sağlamak için mücadele ediyor.”**

Bu proje kapitalizmin temellerine dokunmadan onu “yeniden yapılan-dırmak” ve burjuva devletin sınıfsal özünü geniş yığınlardan gizleyerek yıpranan, teşhir olmuş yönleri onarma amacıyla. Burjuvazi bununla, sivil toplumcu argümanlar üzerinden siyaseti yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Bununla başta işçi sınıfı olmak üzere, kendi egemenliğinde toplumsal sınıfları yeniden revizyon-

dan geçirmek istiyor. Çünkü sivil toplumculuk, en başta toplumu gerici devlet aygıtıyla bütünleştirme ve tüm emekçi sınıfları ücretli kölelik temelinde uzlaştırma projesidir. Bundandır ki, burjuva devletin temellerine ve üretim araçları üzerinde özel mülkiyet olgusuna asla dokunmaz. Aksine onu kutsamak için kılıktan kılığa giriyor.

Böylelikle sömürü ve zulüm üzerine kurulu emperyalist-kapitalist sistemi ve onun her halkasındaki gerici devleti yıkmayı hedefleyen sınıf mücadelesinin gereksiz hale getirilmesi ve işçi sınıfının devrimci rolünün silikleştirilmesi amaçlanmaktadır. Bu tam da neo-liberalizmin sınıfları “uzlaştırmak” için kullandığı “ortasınıf” ideolojisi ve sosyal-demokrasinin solun önüne döşediği “üçüncü yol” tuzağıdır.

STÖ’lerin faaliyet alanı oldukça geniş ve renklidir. Fakat hiç birisinde sınıf mücadelesi temelinde bütünlüklü bir yaklaşım yoktur. Her sorunu, her alanı ve her konuyu sistemden, sınıflardan, ideolojik-politik kimlikten, sınıf mücadelesinden soyutlaya-

rak ele alır. Kadın, çocuk, işsizlik sorunu, çevre ve ekolojik sorunu, savaş ve barış sorunu, ulusal-etnik-kültürel sorunu, sağlık-eğitim-hizmet-borç... her şeyi bütünden kopararak tek başına, dünya kapitalist sisteminden, emperyalizmden, sınıf-devlet-iktidar olgusundan koparır.

Her çeşit haksızlığın, açlık ve sefaletin, sömürü ve zulmün kaynağına; emperyalist-kapitalizme yönelen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle aralarına kalın hatlar çeker. Ve hatta Brezilya Porto Alegre’de olduğu gibi, toplantıda burjuva-liberal ideoloğlara, gerici devlet temsilcilerine geniş yer verirlerken, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini radikal, silahlı devrimci tarzda yürüten hareketleri foruma bile almazlar.

Eylemleri “sivil itaatsizlik” düzleminde yer alan kendiliğindencidir. Bu özellikleriyle, içinde bir takım anti-emperyalist güçler olsa da, günümüze kadarki bileşimine, siyasetine ve eylemine damgasını vuran yön kesinlikle anti-emperyalist değildir. Gerici sınıfların kabul ve tahammül edebileceği ölçüde muhalefet yürütürler. Karşı karşıya kaldıkları ve ele aldıkları sorunların kaynağına, sınıfsal kökenine inmezler. Aksine sonuçları üzerinde siyaset yaparlar. Onu da çözme tarzında değil, “iyileştirme”, “onarım” ve “düzeltme” boyutuyla ele alırlar.

DSF VE STÖ’LERİN FİNANSMAN SORUNU;

Özellikle son birkaç yılda STÖ’lerin bir kısmı “sosyal forum” adında uluslararası bir örgütlülüğe gittiler. **Dünya Sosyal Forumu (DSF) Ocak 2001’de Brezilya Porto Alegre’de, Avrupa Sosyal Forumu da (ASF) Mart 2002’de Belçika Brüksel’de kuruldu.** Çok yakın gelecekte sırasıyla Asya, Latin ve kuzey Amerika, Afrika Sosyal Fo-

rumları kurulacaktır. Sosyal Forum sadece kıta veya bölgeler düzeyinde değil, aynı şekilde tek tek ülkeler bazında da örgütlenmeyi hedefliyor. Örneğin Türkiye’de “İstanbul Sosyal Formu” kurma çalışmaları ve bunu ülke çapına yayma görevleri devam ediyor.

Bilindiği gibi DSF’yi oluşturuların başında ATTAC (mali piyasaların ve kurumların demokratik denetimi için uluslararası hareket) geliyor. Bu örgüt 1998’de Fransa’da kuruldu. Özellikle İnternet ağları üzerinden ilişkilerini geliştirerek kısa sürede dünyaya yayıldı. Neo-liberalizmin aşırılıklarına karşı daha “ılımlı”, “hümanist” ve “denetlenen” kapitalizmi istiyor. İdeologları daha çok Le Monde Diplomatique çevresinde kümelenmiştir. Fransız devletiyle, değişik tekeller ve fon kurumlarıyla yakın diyalog içindedir.

Şimdi, “Dünya Sosyal Forumu”nun 2. toplantısından sonra yayınladığı bildirden, ne için mücadele ettiklerini açıklayan bölüme yer vereceğiz. Çünkü bu bildirge sivil toplumcu anlayışı ve genel taleplerini büyük oranda yansıtır özelliktedir.

“Şunlar için mücadele ediyoruz:

Demokrasi: insanların kendi hükümetlerinin kararlarını, özellikle de uluslararası kurumlarla ilişkilerdeki kararlarını bilme ve eleştirme hakkı vardır. Hükümetler nihai olarak kendi halklarına karşı hesap vermek durumunda. Dünya çapında seçime dayanan ve katılımcı demokrasilerin kurulmasını desteklerken, devletlerin ve toplumların demokratikleştirilmesi ihtiyacını ve diktatörlüklere karşı mücadeleleri vurguluyoruz.

Dış borç ve tazminatların iptali.

Spekülatif faaliyetlere karşı: Tobin vergisi gibi özel vergilerin

koyulmasını ve vergi cennetlerinin ortadan kaldırılmasını talep ediyoruz.

Bilgi hakkı.

Kadın hakları, şiddet, sömürü ve yoksulluktan kurtuluş.

Savaş ve militarizme karşı, yabancı askeri üs ve müdahalelere karşı, şiddetin sistematik olarak artırılmasına karşı; müzakerelere ve şiddet içermeyen çözüm yöntemlerine ayrıcalık tanıyoruz. Bütün insanların, sivil toplumdan bağımsız aktörlerin katıldığı uluslararası uzlaştırıcı talep etme hakkını tanıyoruz.

Gençlerin hakları, parasız eğitim ve sosyal özerklik haklarını ve zorunlu askeri hizmetin kaldırılmasını.

Bütün halkların özellikle yerli halk/toplumların kendi kaderini tayin etme hakkı.”

Uğruna mücadele ettikleri yukarıdaki amaçlardan ve istemlerden hangisi, emperyalist-kapitalist sistemi hedefliyor? **Büyük ve gösterişli propaganda ve eylemler yapan bu forum, on binlerin öfke ve tepkilerini nereye taşıyor?** Sınıf mücadelesini ilerletme yönünde ne yapıyor? Nasıl bir dünya, nasıl bir düzen istiyor? Yüz milyonlarca emekçi ve ezilenin karşı karşıya kaldığı sömürü ve zulmün, açlık ve sefaletin kaynağını nerede arıyor?

Bu soruları sorarken hiçbir komünistin DSF’nin, sınıf mücadelesine önderlik etme ve taleplerini de bu temelde belirtmesi gerektiği yönündeki uçuk bir düşünceye kapılmıyor. Bunu açıkça belirtelim. Sorduğumuz şey şudur.

Bahsi edilen yüzmilyonlarca insanın sorunlarını (ekonomik-sosyal-siyasal-demokratik-akademik-ekolojik-azınlık-kadın-çocuk-borç-savaş-barış...) hangi dünya bakış açısı çerçevesinde ele aldıkları, çözümlerini hangi ekonomik-toplumsal sistemde aradıkları, hangi temel sosyal sı-

DSF toplantılarını organize etmek çok büyük bir finansmanı gerektiriyor. Peki bu finansman nereden geliyor? Sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu gerici sistemi yıkmayı değil de “onarmayı” ve “geliştirmeyi” önüne görev koyan bu projeyi hangi gerici güç desteklemez ki!

nıftan ve düzenden yana oldukları ve bu sorunları sınıf mücadelesini ilerletme perspektifinde ele alıp almadıklarıdır. Sorduğumuz sorularda aradığımız düzey sadece budur. Yoksa, kimse onlara neden iktidar mücadelesi vermiyorlar, neden devrimci mücadele yürütmüyorlar... gibi sorular sormuyor ve cevapları da bu eksende beklemiyor.

DSF veya genel anlamda Sosyal Forum, STÖ'lerin tipik ve bir üst örneği olduğundan, sınırlı da olsa bu örgüte ve bazı yaklaşımlarına değinmekte yarar var. DSF toplantılarını şu ana kadar (üç kez) Brezilya'nın Rio Grande do Sul eyaletinin (ülkenin güney-doğusunda) başkenti Porto Allegre'de yaptı. Toplantı yeri öylesine gelişmiş-güzel tespit edilmemiştir. Burası sivil toplumcu anlayışın en güçlü olduğu yerlerden biridir.

Daha önceki sayfalarda “merkezi yönetimle yakın diyaloga girilmeli, yerel yönetimin karar mekanizmasına etkide bulunulmalıdır.” anlayışının yaşam bulduğu ve “katılımcı bütçe”nin olduğu yerdir Rio Grande do Sul eyaleti. Ve bu özelliğiyle “küreselleşme karşıtı” teorisyenlerin de laboratuvarı özelliğindedir. Nasıl mı? Bu eyalette Brezilya İşçi Partisi ikti-

darda iken, eyalet bütçesinin % 10'unun nasıl ve nerede kullanılacağına dair kararı oylama yoluyla kitleler veriyor(du).

Buna rağmen kitlelerin % 10 katılım yetkisi çoğu zaman bundandı, uygulanamadı. Eyalet yönetimi merkezi hükümetin, daha doğrusu kompradorların ve emperyalist babaların dediğini yapmak zorundaydı. Çünkü ekonomik ve siyasal güç onlardaydı. Ve tabii ki onların dediği olacaktı. Fakat buna rağmen bu proje, emekçileri iktidar perspektifli sınıf mücadelesinden saptırıp, sorunların çözümünü gerici düzen içerisinde aramaya yönelme görevinde kısmi başarı sağlamaya devam ediyor.

Sınıf mücadelesinin iktidar hedefli siyasetinin karşısında diktilenen “yerelcilik”, “yerel yönetimcilik”, “belediyeçilik”... gibi oluşumlar, sivil toplumcu anlayışın bir başka tuzağıdır. Bunlar, sınıf mücadelesinin karşısına konulduğu ve iktidar perspektifinden uzaklaştırdığı için tuzaktır diyoruz. Yoksa, sınıf mücadelesini ilerletme perspektifiyle ele alındığında bu kurumlar devrimci mücadelenin gelişimine katkılar sunar. Bugün ülkemizde, bunu tuzak örneğinde ele alan ve bunun önderliğini çekenlerin başında KADEK-DEHAP ve ÖDP geliyor.

DSF toplantılarını organize etmek çok büyük bir finansmanı gerektiriyor. Peki bu finansman nereden geliyor? Sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu gerici sistemi yıkmayı değil de “onarmayı” ve “geliştirmeyi” önüne görev koyan bu projeyi hangi gerici güç desteklemez ki! Biz DSF'nin 2003'teki toplantısının finansmanını sağlayan çok sayıda gerici güç içerisinde sadece ikisinin (ulusal ve uluslararası düzeyde) ismini vermekle yetineceğiz. Biri Brezilya devletine ait büyük pet-

rol şirketi PETROBRAS diğeri, dünyanın en büyük ikinci otomotiv tekelî FORD Vakfı.

Birleşmiş Milletler, AB, emperyalist tekeller ve bunların kurduğu vakıflar, istihbarat örgütleri, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu, tek tek gerici devletler... sivil toplumcu anlayışların sınıf mücadelesinin içini boşaltma ve devrimci mücadeleyi yolundan saptırmak için yaygınlaşması ve güçlenmesi için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Örneğin günümüzde İsviçre devleti, “geliştirme amaçlı” verdiği dış yardımın % 30'unu, ABD ise en az % 40'unu STÖ'ler üzerinden yapıyor. Dolayısıyla STÖ'lerin büyük çoğunluğunun finansmanı üyelerinden değil, yukarıda sıraladığımız emperyalist ve gerici kuruluşlardan geliyor. Artık bir yılda STÖ'lere akan paranın toplamı yüz milyon dolarlarla değil, milyar dolarla ifade ediliyor. Bu pastadan en büyük payı (yılda 50 ila 500 milyon dolar) kapatan STÖ'lerin başında World Vision, Foster Parent Plan, Misereor, Oxfam, Medecins Sans Frontiers, Care... geliyor.

Birleşmiş Milletlerin danışmanı statüsündeki STÖ'lerin sayısı ikibinbeşyüz'ü aşıyor. IMF, DB ve Dünya Ticaret Örgütü'ne taleplerini iletme tarzında danışmanlık yapanların sayısı ise gene yüzlercedir. Emperyalist kurumlarla ilişkide olan Uluslararası STÖ'lerin sayısı 20 binin üzerinde. Ve bunların da en az 500 bin ulusal/yerel STÖ'ler ile ilişkileri var.

Neo-liberalizmin özellikle 1980'ler sonrası yoğun ve pervasızca saldırıları sonucu işçi sınıfı, halklar ve ezilen uluslar büyük yıkımlara maruz kaldı. Ve hiç kuşku yoktur ki, bu yıkımların en büyüğünü de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin ezilen halkları yaşadı. Sömürü, zulüm, yoksulluk,

açlık ve sefalet neo-liberalizmin “serbest piyasa”, “KİT’lerin tasfiyesi” ve “özelleştirme”... saldırılarıyla çok daha arttı. Buna paralel yığınların öfke ve tepkileri, düzen dışı arayışları da artmaktaydı. Emperyalist burjuvazi bu yıkım sonucu büyük bir sorunla, devrimci direniş ve mücadeleyle karşı karşıya kalacağını biliyordu.

İşte emperyalist burjuvazi devrimci mücadelenin ivmesini düşürmek, örgütlü gücünü zayıflatmak ve toplumsal enerjiyi sınıf mücadelesinden saptırıp kendi kanallarına akıtmak, yada kontrol ve denetim altında tutmak için, sivil toplumcu anlayışları daha güçlü şekilde örgütleyerek devreye soktu. Eskilerine ek olarak kısa sürede toplumu atomlarına kadar parçalayarak yeni faaliyetler, yeni alanlar, yeni sorunlar, yeni kimlikler keşfedip, projeler şeklinde STÖ’lerin önlerine koydular. Bununla hem işçi sınıfının örgütlü gücünü parçalamakta hem de, kendilerini “alt-kimlik”lerle ifade edenler üzerinden yeni pazar-meta alanları yaratmaktadır.

Bir ülke veya bölgede devrimci mücadele mi geliyor? Diğer oluşum ve örgütlenmeler yanında, hemen “kültür ve eğlence”, “sağlık ve spor”, “sosyal hizmetler”, “din ve mezhep”... üzerine proje yapan, “gönüllü” hizmetler sunan çok sayıda STÖ’ler devreye girer. Bunlar üzerinden devrimci mücadeleyi geriletme ve kitleleri bu mücadeleden uzaklaştırmak için yeni uğraş ve ilgi alanları yaratılır.

Bir ülkeye saldırı mı düzenlenecek, işgal mi edilecek yada darbe mi yapılacak? Önceden “ekonomik geliştirme ve alt-yapı”, “insan hakları ve demokrasi”, “sağlık ve sosyal hizmetler”, “eğitim ve bilimsel araştırma”... üzerine faaliyetleri olan “fedakar” STÖ’ler devreye girer. En önemli ve zor görevi bunlar alır. Bazı du-

rumlarda da “öncü grup” misyonunu üstlenirler.

“Kutsal” göreve çağrılan bu “gönüllü”, “fedakar” ve “kendi halince” olan STÖ’ler içerisinde kimler olmaz ki! İstihbarat görevlisi ve ajanlar mı dersin, yoksa ordu ve polis gücüyle çalışanlar mı, ya da devletler ve tekeller adına özel araştırma yapanlar mı dersin... kim yok ki! Sadece Yugoslavya ve Afganistan işgalleri ve bugün yaşanmakta olan Irak işgali göz önüne alınırsa, bu tür örgütlenmelerin faaliyetlerini anlamakta zorluk çekmeyiz. Amaçları doğrultusunda kamuoyu oluşturmak, dez-enformasyon yaratmak, manipülasyon yapmak mı gerekiyor, hiç sorun değil. Zira “iletişim çağı”nda yaşıyoruz.

STÖ’ler görünürde devletlerden ve özel sektör (tekeller)den bağımsız, kendi halince kitleler arasında özverili faaliyet yürüten, yığınların toplumsal enerjisini “profesyonelce” harekete geçirecek “yararlı” projeler üreten ve “işbilir”, “zeki” menejerleri sayesinde de projeleri için yukarıdan veya dışarıdan finansal kaynak bulabilen “yaratıcı” örgütlerdir. Günümüzde öyle bir düzeye geldiler ki, binlerce projeye “imza” atmakta ve “iş bilir” menejerleri sayesinde büyük neo-liberal ekonomik güçler ile, yerel serbest piyasa arasında “aracılık” yapan etkin kurumlar oldular.

STÖ’lerin büyük çoğunluğu hem neo-liberalizmin kitleler arasındaki destekçisi, hem de “anti-devletçi” özelliğiyle liberal ideolojinin IMF, DB ve tekellerin KİT’lerin özelleştirilmesini, devletin küçültülmesi ve sermayeye özgürlük isteyen talepleriyle bütünleşerek, neo-liberalizmin yığınlar arasındaki güçlü temeli haline geldiler. “Yararlı” yaygın toplumsal projeleri (ekonomik-sosyal-kültürel-sportif...tek tek kimlikler) sayesinde geniş kitlele-

ri cezbetmekte ve böylece yığınların toplumsal enerjisini sınıf mücadelesinin kulvarından çıkarıp tek tek sosyal-ekonomik meselelere çevirmekteler.

Bu yolla neo-liberal politikaların saldırısı ve sosyal-devletin tasfiyesi sonucunda büyük yıkım yaşayan ve bunun bir sonucu olarak siyasallaşma potansiyeli taşıyan işçi sınıfı ve emekçilerin siyasetten, siyasal iktidar mücadelesinden uzaklaştırılması amaçlanmaktadır. Bu yolla devrimci mücadeleye darbe vurulacak ve emperyalist-kapitalist sistem yığınlar arasında, STÖ’ler üzerinden güçlü bir ayağa kavuşmuş olacaktır.

DB VE STÖ’LER;

“ORTA SINIF” VE

“ÜÇÜNCÜ YOL” TEZLERİ;

Örnek olması açısından, Dünya Bankası’nın (DB) bu doğrultudaki girişimlerine kısa bir göz atmakta fayda var. STÖ’lere ilişkin acaba DB’nin bir çalışması var mıdır? DB, emperyalist burjuva egemenliğinin daha güçlü tesisi için ekonomik, toplumsal, insan hakları ihlalleri, demokrasi, çevre, borç... vb önemli konularda faaliyet yürüten binlerce STÖ’ler ile yakın ilişki içerisinde. Bu ilişkileri kendi bünyesinde “diyalog” ve “danışma” birimleri adı altında oluşturduğu özel birimler aracılığıyla yürütüyor. Biz bu yazımızda sadece, bu özel birimlerden bir kaçına değinmekle yetineceğiz.

STÖ’ler ile güçlü ilişkiler kuracak, onları “tehlike”, “karşıt” olmaktan çıkarıp “anlaşılabilir”, “uzlaşılabilir” bir noktaya getirmek ve DB’nin onların karşısında değil yanında olduğunu göstermek için oluşturduğu “işbirliği” birimi. Bu birimi aktif ve sonuç alıcı hale getirmek için de “DB’ STÖ’ler ile yakın işbirliğinde” diye özel program örgütlemekte.

Bu program üzerinden sosyal tabanlı (kitleleri sınıf mücadelesinden saptıran) projelere “*sosyal fon*” adı altında finansman sağlıyor. Ayrıca kendi toplantılarına “*yeni inisiyatif*” adı altında STÖ’leri katarak, karşılarında değil yanında olduğunu göstermeye çalışıyor.

DB’nin ayrıca “*ekonomik geliştirme enstitüsü*” diye bir birimi var. Bu enstitünün önemli görevlerinden biri STÖ temsilcilerine, yönetici ve menejerlerine özel eğitim vermektir. Bu özel eğitim programları üzerinden hem kendi (neo-liberal) ideoloji ve siyasetini STÖ’lere iyi şekilde kavratmakta, hem de bu yöneticiler üzerinden çok sayıda STÖ’leri direkt yanına çekme, karşıt olmaktan çıkarma ve kontrol etme imkanına kavuşmaktadır. Örneğin, bu programlar üzerinden Brüksel’deki “*uluslar arası açlık ve yoksulluk konferansı*”na sponsorluk yaparak, masraflarını karşılayarak bin’in üzerinde STÖ, çeşitli baskı ve lobi gruplarını bir araya getirebilmiştir.

Yaşanan açlık ve yoksulluğun bir numaralı yaratıcılarından biri olan DB, bu sorunu “yaşayanlarla” nasıl “giderileceğini” tartışıyor!

DB’nin aynı zamanda “*küresel çevre imkanları konseyi*” denilen bir birimi var. Bu konseyin önemli görevlerinden biri, çevre ve benzeri sorunlarla ilgilenen STÖ’lerle ilişkiye geçmek, onlarla “dostane” bir diyalog kurmaktır. Aynı şekilde Asya, Afrika, Latin ve Orta Amerika’da “*diyalog politikaları*” adı altında STÖ’lere yönelik konferanslar örgütüyor. Bu konferanslar ve finanssal yardımlar sayesinde önceleri karşısında olan yüzlerce STÖ’yü yanına çekebilmiş, karşıt olmaktan çıkarabilmiştir.

DB, STÖ’ler ile daha güçlü ve derin ilişkiler kurmak için, örne-

ğin OXFAM yöneticilerinden J. Clark’ı “değişim” programı aracılığıyla kendine kiralamış ve bunu DB’de “*STÖ fon penceresi*” olarak kullanmaktadır.

STÖ’leri neo-liberalizmin baş temsilcileri IMF ve DB, neden sevmesin, neden istemesin? DB ve IMF gibi kurumların daha çok özel sektörün “ekonomik” cephesiyle ilgilendiğini, çok sayıda STÖ’lerin ise ağırlıklı olarak özel sektörün “sosyal” cephesiyle alakalı olduğunu söylediğimizde ciddi bir yanlışa düşmüyoruz. Aslında kamu ve özel sektörün yanında STÖ’lerin üçüncü bir sektör olduğu olgusu, yanılısamadan öte bir şey değildir. O neo-liberalizmin, özel sektörün kitleler arasındaki temsilcisi durumundadır.

Sivil toplumcu anlayış aynı zamanda ne burjuvazi ne proletarya; “orta sınıf” diyor. Buraya kadar yazdıklarımız ve verdiğimiz örnekler sivil toplumcu anlayışın ne denli burjuvaziye, onun sınıf egemenliğine ve gerici sistemine karşı olduğunu fazlasıyla göstermiştir. Bu nedenle onun “burjuvaziye karşıyım” demesi, bilinçli bir yanıltma ve hedef şaşırtmadan başka bir şey değildir. “Orta-sınıf” tezine sarılmasının esas nedeni de, işçi sınıfının tarihsel devrimci rolünü “yitirmiş” olduğu yönündeki karşı-devrimci teorisinin kabul görmesi içindir. Bu tezin amacı işçi sınıfının örgütlü gücünü zayıflatmak ve atomlarına kadar sınıfsal-ideolojik-politik olmayan kimliklerle birliğini parçalamaktır.

Burjuva ideologlar ancak “orta sınıf” tezine dayanarak, burjuvazi ile proletaryayı “uzlaştırabilir”. Bunu da ancak toplumun ara tabakaları üzerinde yaşama geçirebilirler. Yukarıdaki açıklamalarımızdan da görüleceği gibi, gerici sınıfların finansman sağladığı yer, zaten toplumun ara tabakalarıdır.

Peki kimdir bu ara tabakalar? Bu sosyal tabakalar toplumsal gelişmeye bağlı olarak belli farklılıklar gösterir. Fakat her halükarda toplumsal üretime damgasını vuran sınıf veya sınıflar değildirler. Bunlar temel sosyal sınıflara (burjuvazi-proletarya) yakın ilişkide olup eklentileri durumundadır. Akışkan ve deşikendirler. Örneğin küçük-burjuvazi, memurlar, aydınlar, teknisyenler, serbest meslek sahipleri, küçük işletmeciler...bire sosyal katmandır.

“Orta sınıf” tezi, hizmet sektörünün sanayi ve tarım sektörüne kıyasla daha fazla sayıda iş-gücünü barındırması veya başka bir söylemle emekçilerin en fazla bu sektörde çalışması üzerinde inşa ediliyor. Ki, zaten STÖ’lerin ezici çoğunluğu, deşik kimlik grupları, baskı grupları, lobiler... esas olarak ara-tabakalar, katmanlar üzerinden örgütlenmiştir. Dolayısıyla en büyük finansman da buraya yapılıyor. Buradan hareketle STÖ’ler, “orta-sınıf”ın örgütlü gücü haline getirilerek, en başta işçi-sınıfının toplumsal üretimdeki rolü, tarihsel devrimci rolü en masumane söylemle zayıflatılmak, silikleştirilmek isteniyor.

STÖ’ler aynı zamanda yeni dönemin “üçüncü yolu”dur. Artık sınıf uzlaşmazlığı yerine sınıf işbirliği geçmişti. Sosyalizm-komünizm ölmüş, kapitalizm ise gelişebilirliğini ortaya koymuştu. Sınıfa (burjuvazi ve proletarya) dayalı ayırım ve bunun ideoloji ve siyaseti sonucunda toplumda büyük çelişkiler ve sorunlar yaşanmıştı. Artık kapitalizm ile sosyalizm arasında mücadele sona ermiş, yerine demokrasi ile totaliter rejimler arasındaki mücadele geçmişti. Sivil toplumcu siyaset ve oluşumlar demokrasiyi derinleştirecek, özgürlüğü getirecekti. Birey ancak sivil toplum siyasetiyle politikada aktifleşecekti. Pi-

yasa ve üretim ancak sivil toplumcu siyasetle canlanacaktı...

Bu ideolojik manipülasyonlar ile, sınıflı toplumlarda egemen sınıf diktatörlüğünün sadece bir biçimi olan demokrasi oyunuyla kapitalist sistem ve burjuva egemenliği kutsanmakta, emekçi yığınların önüne “**demokrasinin demokratikleştirilmesi**” görevi konulmaya çalışılmaktadır. Böylelikle işçinin patronla ve ezenin ezilen ile çelişkisi yerine, demokrasi ile totaliter rejimler (serbest piyasaya sorun çıkarıcılar) arasındaki çelişki esas hale getirilmek isteniyor.

Çelişkiler sınıfsal zeminin dışına çıkarılıp teknik bir olgu haline getirilmekte, değişik kimlikler arası çelişkiler (Kürt-Türk, Alevi-Suni, erkekçi-kadıncı, laikçi-anti laikçi, şehirli-köylü, doğulu-batılı, Karşılı-Artvinli, çevreci-çevre karşıtı, hayvan sever-hayvan karşıtı, savaşçı-barışçı...) öne çıkarılarak, sömürülen ve ezilen kitlelerin sınıf mücadelesinden saptırılması amaçlanmaktadır. Böylece işçinin patronla ve işçinin patronun devletiyle olan ilişkisi üzerine sis perdesi çekilecek ve bununla sınıf bilincinde ciddi kırılmaların yaşanmasına ortam yaratılacaktır.

Çünkü sınıf bilinci denilen olgunun en önemli ögesi, işçi sınıfının kendi toplumsal rolünün bilincinde olarak gerçek düşmanlarını tanıması ve ona karşı iktidar hedefli sınıf mücadelesi yürütmesidir.

Sivil toplumcu anlayışın ne olduğunu DSF'ye katılan bazı önde gelen katılımcılara bakarak da örneklemek mümkün. Örneğin, Brezilya'nın yeni başkanı Lula, ilkin kendi ülkesindeki yoksulların “küreselleşme karşıtı” Dünya Sosyal Forumuna, hemen bir gün sonrasında emperyalist küreselleşmenin en varlıklı paşaları ise işbirlikçilerinin yer aldığı İsviçre

Bizler her şart altında her sorunu ve gelişmeyi sınıf perspektifi doğrultusunda, devrimci sınıf mücadelemizi ilerletecek, emperyalist-kapitalist dünya sistemini yıkacak ve onun ülkemizdeki halkasını parçalayacak strateji (halk savaşı) doğrultusunda ele alıyoruz.

Davos'taki Dünya Ekonomik Forumuna katılmıştır. Aynı şekilde DSF'nin ağır ve “seçkin” topları arasında BM ve Dünya Bankası temsilcileri, Fransa Sosyal Partisi ve Brezilya İşçi Partisinin üst yetkilileri (liberaller), ATTAC yöneticileri ve çok sayıda neo-liberalizmin paralı ideologları yer aldı.

Yoksa Sosyal Forum ve benzeri oluşumlar, teşhir olmuş neo-liberal ideolojinin sosyal-demokrasi aracılığıyla makyajlandırılıp yığınlara yeniden pazarlanması ve emperyalizmin işçi sınıfı ve ezilen dünya halkalarını yeniden teslim alma operasyonu olmasın!

Ve sakın Dünya Sosyal Forumu, Dünya Ekonomik Forumun kitleler arasındaki uzantısı olmasın?

YENİ DÖNEMDE GÖREVLER VE YAPMAMIZ GEREKENLER;

Buraya kadar emperyalist burjuvazinin saldırılarını, sivil toplumcu anlayış üzerinden hazırladığı tuzakları ve karşı karşıya olduğumuz tehlikeleri ele aldık. Anti-emperyalist mücadeleden ne anladığımızı, STÖ'lerin faaliyetlerini ve kitleleri sınıf perspekti-

finden uzaklaştırma yönlü eylemlerini ortaya koymaya çalıştık. İdeolojik-siyasal uyanıklığın önemine vurgular yaptık. Kısacası, karşı-devrimin bu alandaki projelerini, amaç ve hedeflerini ve bu “köprü”ler üzerinden nereye varmak istediğini yazı süresinde deşifre etmeye çalıştık.

Şimdi sıra, sınıf perspektifi doğrultusunda bizlerin neler yapacağıdır. STÖ'lere ve bazı demokratik-ilerici kurumlara yaklaşımımız ne olacak ve anti-emperyalist demokratik mücadelede görevlerimiz nelerdir? **Onbinlerin, yüzbinlerin reformist taleplerle de olsa, emperyalist saldırılara ve kurumlara karşı öfkelerini sokaklara döktüğü bir durumda bizler ne yapacağız?**

Bizler her şart altında her sorunu ve gelişmeyi sınıf perspektifi doğrultusunda, devrimci sınıf mücadelemizi ilerletecek, emperyalist-kapitalist dünya sistemini yıkacak ve onun ülkemizdeki halkasını parçalayacak strateji (halk savaşı) doğrultusunda ele alıyoruz. Ki bu stratejik-ideolojik-sınıfsal hattı yazı içerisinde burjuvazinin tuzak ve senaryolarını deşifre ederken göstermeye çalıştık.

İlk önce her STÖ'nün, her Demokratik Kitle Örgütünün (DKÖ), her yöre ve köy derneğinin, her sendikanın, her mesleki örgütlenmenin otomatikman sivil toplumcu anlayışı savunduğunu ve bu anlayış doğrultusunda faaliyet yürüttüğünü düşünemeyiz, söyleyemeyiz. Çünkü sivil toplum örgütlerinin kapsamı çok geniş ve karmaşıktır. Örneğin bir işverenler örgütü, bir sendika, bir çevre ve yöre derneği, İHD, demokratik ve ilerici dernekler, vakıf ve camiler, Alevi dernekleri, futbol kulüpleri, gerici-faşist dernekler... bunların tümü STÖ kapsamına girer. Bu nedenle her bir kurumu somut olarak ele almalı ve yaklaşımımızı da bu somutluk

üzerinden belirlemeliyiz. Her STÖ, eşittir sivil toplumcu anlayış demek değildir.

Ancak biz, sivil toplumcu anlayışlara her şart altında -savunusu kimler tarafından yapılırsa yapılırsın- kesinlikle karşı çıkarız.

Birçok STÖ karşı-devrimin direkt uzantısı durumunda olup, sivil toplumcu anlayışı bilinçli ve örgütlü şekilde savunmakta ve uygulamaktadır. Bunlara açıktan karşı çıkıyoruz. Bazı STÖ'ler ise halk ve devrim saflarında oldukları halde, gerici sınıfların sivil toplumcu anlayış üzerinden neyi hedeflediğini yeterince kavrayamadıkları için pratikte ciddi yanlışlara (tek tek kimlikleri sınıf mücadelesinin önüne çıkarma eğilimi) düşmekte. Bunlara yönelik politikamız yapıcı ve kazanıcı yaklaşmak, eğitim dönüştürmektir. Bazı Alevi ve yöre dernekleri... bu kapsama girmektedir.

STÖ kapsamındaki kimi demokratik örgütlenmeler ise sınıf mücadelesini ilerleten tarzda ekonomik-toplumsal sorunları ele almaktadır. Zira biz bu kurumların varlığını somut pratik ve yaklaşımlarından biliyoruz. Geniş yığınları sınıf perspektifi doğrultusunda sorunları etrafında örgütleyen ve bu yolla siyasal iktidar mücadelesine katkılar sunan bu tür demokratik kurumları, tek tek oluşumları destekler ve geliştiririz.

Emperyalist neo-liberal saldırılar toplumun geniş kesimlerini büyük yoksulluğa ve sefaletle itti. Şu an buna tepki boyutuyla da olsa hem emperyalist-kapitalist ülkelerde hem de, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde büyük toplumsal protestolar, onbin, yüzbinlerin katıldığı eylemler oluyor. Bu eylemler daha çok emperyalist küreselleşme saldırılarına ve bu saldırıların sonucunda ortaya çıkan yıkım ve sefaletle tepki mahiyetinde

gelişiyor.

Bugüne kadar eylemlere katılanların ezici bölümü gerçekte anti-emperyalist, ne de anti-kapitalisttir. Eylemlere damgasını vuran çizgi ise kendiliğindenci, burjuva-pasifist çizgidir. Komünist ve devrimci hareketin zayıf olması ve bu protestolara etkin şekilde katılarak doğru siyasal önderlik edememesi nedeniyle, bugüne kadar geniş toplumsal kesimlerin katıldığı bu eylemlerden sınıf mücadelesini ilerletme, devrimci mücadeleyi geliştirme fırsatını yeterince kullanamadık.

Şu ana kadarki eylemlere belli düzeyde damgasını vuran güçler daha çok Anarşistler ile Troçkistler oldu. Her ikisi de MLM'nin ve işçi sınıfının düşmanı olan akımlardır. Anarşizm proletarya diktatörlüğü de dahil olmak üzere, her

Birçok STÖ

*karşı-devrimin direkt
uzantısı durumunda olup,
sivil toplumcu anlayışı
bilinçli ve örgütlü
şekilde savunmakta
ve uygulamaktadır.
Bunlara açıktan
karşı çıkıyoruz..*

tür otoriteye karşıdır. Birey merkezlidir. Kitlelerin toplumsal kurtuluşunu ancak bireyin kurtuluşuyla ele alır. Tek ülkede sosyalizmin kurulabileceğine karşıdır. Proletaryanın devrimdeki öncülüğüne ve işçi-köylü ittifakının karşısındadır. UKH ile işçi sınıfı hareketinin birliğini parçalayan "sol" görünümlü küçük-burjuva oportünisttir ama, Sovyet pratiğinde de görüldüğü gibi, özünde karşı-devrimci bir akımdır.

Evet, yüzbinlerin katıldığı bu eylemlerde atılan sloganlar ve

haykırılan taleplerin ezici bölümü reformisttir. Eylemlerin çoğu kendiliğindencidir. Evet, şu ana kadar düzenlenen eylemliliklerin esas sorunların kaynağına yönelmiyor, emperyalist-kapitalist sistemi hedeflemiyor ve siyasal iktidar mücadelesini merkeze koymuyor. Evet, önderlik edenler komünist ve devrimciler değil, burjuva-pasifistler ile sivil toplumcu anlayışlardır.

Peki bu manzara karşısında biz ne yapacağız? Evlerimizde, derneklerimizde, küçük birimlerimizde oturup yüzbinlerin protestolarını seyrederek mi önderlik edeceğiz! Yoksa "nasıl olsa gidecekleri yeri biliyoruz" diyerek, devrimci lafazanlık mı yapacağız! Hayır, biz bunların hiçbirini yapmayacağız, yapamayız.

MLM rehberliğinde devrimci mücadeleyi geliştiren, stratejimizi besleyen ve geniş yığınların ekonomik-sosyal-siyasal... sorunlarını ele alan anti-emperyalist demokratik mücadeleyi hem ülke hem de uluslararası alanda geliştirmek durumdayız. Ezilen halklar başta olmak üzere, emperyalizmin dünya halklarına pervasızca saldırması devrimci mayalanmayı artıracaktır.

Emperyalist burjuvazinin neo-liberal saldırıları, ekonomik krizler, özelleştirmeler, "11 Eylül" sonrası ABD saldırganlığı, Afganistan ve Irak işgali... tüm bunlar, geniş yığınların siyasallaşmasına ve devrimci olmalarına güçlü zeminler yaratıyor. Komünistler olarak yığınların toplumsal enerjisini, devrimci potansiyelini sınıf mücadelesini ilerletecek ve gerici sınıfların egemenliğini parçalayacak kanallara yönlendirme göreviyle karşı karşıyayız.

Bunu başarmak için ilk önce yığınların sorunlarına duyarlı ve ilgili olmak lazım. Yığınların ekonomik-toplumsal sorunlarına halk savaşını güçlendirecek tarz-

da herkesten çok sahip çıkmak ve onlar arasında büyük bir azimle devrimci çalışma yürütmek, olmazsa olmaz görevimizdir. Olduğumuz her alanda en kitlesel şekilde düzenlenen eylemlerin merkezinde, kitlelerin önünde olmalıyız. Yığımlara, doğru ve ileri hedefler göstermeli, devrimci militanlık, proleter bilinç taşımalıyız. Bunu yapmayan biri, Lenin yoldaşın söylemiyle;

“Her türlü genel demokratik sorunların gündeme getirilmesinde, öne çıkarılmasında ve çözülmesinde herkesten önde olma yükümlülüğünü pratikte unutan biri sosyal-demokrat değildir.”

Sivil toplumcu anlayışları mahkum eden, emperyalist güdümlü STÖ’ler ile arasına kalın hatlar çeken; geniş yığımların çok yönlü sorun ve taleplerini gündemine alan, öfke ve tepkilerini sınıf perspektifi doğrultusunda örgütlemeyi hedefleyen ve anti-emperyalist demokratik çizgide azimle mücadelesini büyüten bir kurumun, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi’nin (ILPS) varlığı, tüm anti-emperyalist demokratik güçler için ciddi bir imkandır.

Anti-emperyalist mücadelede önemli bir yeri olacağını tahmin ettiğimiz ILPS, bir STÖ olsa da, bir DSF niteliğinde değildir. Gündemine aldığı sorunlar, en geniş toplumsal kesimlerin, halkın sorunlarıdır. Faaliyet alanı DSF’den daha geniş ve esas olarak niteliği DSF ile kıyaslanamayacak kadar farklıdır.

Çünkü ILPS, her şeyden önce emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı verilen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemektedir. Zaten onu anti-emperyalist demokratik bir kurum yapan ve diğer binlerce STÖ’lerden ayıran yön, bu özüdür. Biz bu öze sahip çıkıyoruz ve destekliyoruz.

Dünyada ve ülkemizde başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm halkların yaşadığı sorunlara ILPS’nin sahip çıkmasını ve dünya gericiliği karşısında halkın örgütlü anti-emperyalist demokratik gücü olmasını diliyoruz. **Emperyalizme ve gericiliğe karşı olan tüm ilerici-demokratik-yurtsever güçleri ILPS çatısı altında örgütlenmeye, güçlerini birleştirme-**

ye çağırıyoruz.

İdeolojik gıdasını işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm’den alan tüm demokratik-ilerici kurumların her alanda, yığımların ekonomik-demokratik-toplumsal-kültürel-akademik sorunlarını ILPS ve onun ülkeler düzeyindeki ulusal seksiyonları üzerinden ele almaya çağırıyoruz. Zira ILPS, dünya halklarının sorunlarını sınıf perspektifi doğrultusunda ele alıyor.

Tüm demokratik-ilerici güçlerin bu alandaki birinci görevi, ILPS’yi her alanda özellikle sömürülen ve ezilen yığımlar arasında, yoksul ve işsizler arasında, kadınlar ve gençler arasında, aydınlar ve öğrenciler arasında, haksızlığa ve eşitsizliğe uğramış, hor görülmüş, mağdur bırakılmış yığımlar arasında güçlü örgütlülüğe kavuşturmak, ajitasyon ve propagandasını geniş şekilde yapmak olmalıdır.

Böylesi nitelikte bir STÖ varken, emperyalist güdümlü sivil toplumcu STÖ’lere kan ve can taşınmamalıdır. Taşımamamız gerekir. Ancak bu, faaliyetlerin çakışması durumunda (ILPS’nin),

diğer STÖ'ler ile birlikte olunmayacağı ve bazı kampanyaların ortak örgütlenmeyeceği anlamına da gelmemelidir. Eğer zaman ve koşullar var ise diğer STÖ'lerin, örneğin Sosyal Forumun açık toplantılarına, konferanslarına katılarak anti-emperyalist demokratik çizgiyle sivil toplumcu anlayışları mahkum ederek, diğer demokratik güçlerin siyasal uyanıklığını artırmaya çalışılmalıdır.

Anti-emperyalist demokratik mücadelenin önemi hem ulusal hem de uluslararası alanda daha da artacaktır. Çünkü geniş yığınların bu sömürü ve zulüm düzenine karşı isyanı, başkaldırısı, öfke ve tepkileri artacaktır. Şimdiden bu toplumsal enerjiyi kucaklayacak, örgütleyecek ve daha ileri mevzilere taşıyacak güçlü kampanyaların organize edilmesi için ittifaklar, siyasal taktikler, planlar üzerinde yoğunlaşmalıyız. Dünya çapında büyük protestolara yol açacak sorunların bazılarını iki genel başlık altında toparlamak mümkün.

Birincisi, özellikle "11 Eylül" sonrası ABD emperyalizminin önderliğinde başlatılan "terörizmle mücadele" maskesiyle emperyalist saldırganlıkların, bölgesel savaşların ve toplumsal muhalefet üzerinde estirilen yoğun terörün, baskı ve zulmün daha da artırılmasıdır. Burjuva demokrasisi anlamında ülkelerin ulusal egemenlik hakları, uluslararası yasalar, hukuk daha fazla çiğnenecek, en temel insani haklar fütursuzca ayaklar altına alınacaktır. Emperyalizm ve uşaklarının caniliği daha geniş toplumsal kesimlerin öfke ve tepkisini alacak, farklı çapta değişik isyanlara, toplumsal başkaldırılara yol açacaktır.

Özellikle ABD emperyalizminin işgal ve saldırganlığına karşı geniş güçlerle somut ama çok yönlü "savaş karşıtı" kampanyalar yürütmeye, sosyal ve ulusal

kurtuluş mücadelelerinin terörizm olmadığı, ABD emperyalizminin bir numaralı terörist ve tüm ezilenlerin düşmanı olduğu yönündeki kampanyalara hazırlanmalıyız.

İkincisi, zaten birinci başlıkta ele aldığımız sorunların temelidir. Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin derin bir kriz içinde olmasıdır. Kâr oranlarının düşmesi, üretimin durma noktasına gelmesi ve spekülâtif sermayenin duvara toslamasıdır. Bu gerici savaş ve

midir?

Neo-liberal ekonomik-toplumsal saldırılar daha da artacak ve bu, açlık ve sefaletin, yoksulluk, iflaslar ve yıkımların daha da çoğalmasına neden olacaktır. IMF-DB-MAI'nin yıkım ve imha plan ve projeleri sonucunda özellikle yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde yoksul ve orta köylülük büyük yıkımlar yaşayacak, tarım ve hayvancılık büyük oranda imha edilecek, küçük ve orta düzeyli işletmeler daha fazla iflas ede-

Her ülkenin komünistleri, çeşitli ekonomik-toplumsal-siyasal sorunları ele alan bu eylemleri devrim stratejileri doğrultusunda ele alacak ve esas mücadele biçimine kanalize etmeye özel çaba göstereceklerdir.

saldırganlığın, yıkım ve soygunculuğun nedenleri arasında büyük kârlar elde etmek, üretimi canlandırmak ve sermayenin ihraç edileceği yeni alanlar bulmak değil

cek, özelleştirme artacaktır, işsizlik çığ gibi büyüyecek... Burada sadece bir kaçını saydığımız bu geniş toplumsal sorunları ele alacak kampanyalara şimdiden ha-

zırlıklı olmalıyız.

Tabi ki her ülkenin komünistleri, çeşitli ekonomik-toplumsal-siyasal sorunları ele alan bu eylemleri devrim stratejileri doğrultusunda ele alacak ve esas mücadele biçimine kanalize etmeye özel çaba göstereceklerdir. Ülke somutunda Proletarya Partisi, bu gelişmeyi Yeni Demokratik Devrim mücadelesi ve halk savaşı stratejisi doğrultusunda, onu destekleyen, besleyen, geliştiren tarzda bilinçli ve planlı ele alacaktır. Fakat bunu belirlemeci tarzda sadece “yaşasın halk savaşı”, “yaşasın yeni demokratik devrim” sloganlarını haykırarak ve bunları sürekli tekrarlayarak yapmayacaktır.

Proletarya Partisi stratejisini, ideoloji ve teorisini güncelle uyarlayarak, sürece denk düşen politikalar üreterek ve bunu kitlelerin somut sorunlarıyla bütünleştirip yaratıcı şekilde pratiğe uygulayarak başarı sağlayacaktır. İşte ancak o zaman işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm, yeni demokratik devrim, halk savaşı, kitleler arasında birer gerçek ve maddi güç haline gelebilir. Zaten Proletarya Partisi'nin Yedinci Oturumunda alınan kararlar bize bunu emrediyor.

Biz, “kitleler yürüyorsa biz de yürüyelim”, “kitlelerin attığı sloganların bütünü biz de atalım” ... vb anlayışları savunmuyoruz. Çünkü bunu savunmak demek, her şeyden önce kitle kuyrukçuluğunu savunmak, partinin kitlelerin önünde değil arkasında gitmesini istemek, kitlelerin siyasal bilincini yükseltmeyi değil, aksine partinin bilinç seviyesini kitlelerin bilinç seviyesine indirmeyi istemek demektir. Bu kitle kuyrukçusu kendiliğindenci anlayışlar, işçi sınıfının komünist hareketine düşmandır. Bu gibi anlayışların kesin olarak karşısındayız.

Burjuva-pasifist ve kendiliğindenci hareketin burjuvazi ve onun gerici düzeni için bir tehlike oluşturmadığı aksine, en az direnme çizgisinde yer alması ve sadece bir takım ekonomik-demokratik haklar için mücadele etmesi, onun, burjuvazinin ideolojik-sınıfsal egemenliğini daha da pekiştirdiğini bilmek durumdayız.

Anti-emperyalist mücadelenin ne olup olmadığını önceki sayfalarda işledik. ABD-İngiliz emperyalistlerinin Irak saldırgan savaşına, işgaline karşı tavrımız bilindiği için, bir kez daha değinme ihtiyacı görmüyoruz. Esas belirteceğimiz olgu, geniş toplumsal kesimlerin bu saldırganlık karşısındaki duyarlılıkları ve politize olma durumlarıdır. Biz, bu sorunu ve eylemleri ne kitle kuyrukçusu sağ liberal ve ne de kitleden kopuk sol-sekter bir yaklaşımla ele alabiliriz. Stratejik genel hattımızı dünyanın, bölgenin ve ülkemizin somut konjonktürüne yaratıcı şekilde uygulamak durumdayız.

Örneğin Irak sorununda, bu şartlarda emperyalist güçler arasında ABD ve İngiliz emperyalistlerini özel olarak öne çıkarmak ve diğerlerini unutmadan mücadeleyi bu iki emperyalist güce yöneltmek esastır. Karşı-devrimci sınıfın temsilcisi olsa da, bu mevcut şartlarda Saddam'ı öne çıkarmak yanlıştır. Şu an Irak Kürdistan'ında ezilen Kürt ulusunun siyasal temsilcileri olsalar da, işgalci ABD-İngiliz güçleriyle işbirliğinde bulunan Kürt gruplarını desteklemek yanlıştır.

Saldırıya maruz kalan ve saldırıdan etkilenen bu denli toplumsal kesimler ve soruna duyarlı (farklı nedenlerle de olsa) bu kadar geniş insanlar topluluğu varken, üstelik olağanüstü gibi bir süreçten geçerken ve de devrimci mücadelede ciddi sıçrama yaratma fırsatları varken siyasetimiz, olağan koşullardaki gibi olamaz.

Bir siyaset üretirken bu değişiklikleri kesin olarak dikkate almak, bu farklılığı gözönünde bulundurmak zorundayız. Çünkü siyaset özgüdür. Aslolan da stratejiyi taktikle, geneli özgülle, önderliği kitlelerle bütünleştirmektir. Değişiklikler konusunda Lenin,

“... zafere daha emin ve sağlam biçimde ilerlememiz için tek bir şey eksik: bütün ülkelerde bütün komünistlerin, taktiklerinde son derece **esnek** olmaları gerektiğini gayet berrak şekilde görmeleri. ... pratikte diyalektikçi **olmadıklarını**, hızlı biçim değişikliklerini ve eski biçimlerin hızla yeni içerikle dolmasını uygun biçimde değerlendirmeyi bilmeyerek... nesnel koşulların kaçınılmaz hale getirdiği ani değişikliği görmekten korkmaları...”

Büyük usta Lenin yoldaşın dedikleri bize çok uygun düşüyor. Ancak bize uygun olmayan bir yan var bu alıntıda. O da, eksikliklerimizin bir değil, birden fazla olmasıdır.

Irak işgali sorununda cepheyi geniş, hedefi dar tutmalıyız. Bu eylemlerde sadece nihai amaçlarımızı ve yalnızca bizlerin haykıracağı “radikal” sloganlardan çok, geniş kesimlerin bu sorundaki tepkilerini örgütleyen ve onların bilinç seviyesini bir ileri aşmaya taşımayı hedefleyen sloganlara ağırlık vermeliyiz. Bu konuda Lenin yoldaş,

“... komünistlerin tüm görevi, icat edilmiş, çocukça “radikal” şiarlarla kendini geri kalmışlardan **tecrüt etmek** değil, onları **inandırmak**, onlar **arasında çalışmaktır**.” diyor.

Bu eylemlere sadece kendimizi ve devrimci güçleri değil, aynı şekilde emperyalist işgale karşı çıkan en geniş kesimleri katmaya büyük özen göstermeliyiz. Eylem birliklerini de sadece devrimci güçler arasında değil, aksine içinde devrimci güçlerin de olduğu

Burjuva-pasifist ve kendiliğindenci hareketin burjuvazi ve onun gerici düzeni için bir tehlike oluşturmadığı aksine, en az direnme çizgisinde yer alması ve sadece bir takım ekonomik-demokratik haklar için mücadele etmesi, onun, burjuvazinin ideolojik-sınıfsal egemenliğini daha da pekiştirdiğini bilmek durumdayız.

ama soruna duyarlı en geniş toplumsal kesimlerin yer aldığı birlikler, platformlar örgütlemeliyiz.

Böylesi eylem birliklerini örgütlemeye mevcut kurumlarımız ve bugüne kadar kullandığımız isimler sürece ve bu sürecin somut taktiğine yanıt mı vermiyor? Hemen yenilerini devreye sokalım. Yeni alternatifler bulmaktan korkmayalım. Çünkü tüm bunlar sürece yanıt olma hedefini taşıyan taktiksel sorunlardır. Taktiklerde alışkanlıklara ve sürece yanıt olmayan belirlemelere yer yoktur. Gene Lenin yoldaş bu konuda;

“...çok çeşitli adlar altında legal basın organları ve legal örgütler kurulmalı ve gerektiğinde bu adlar sık sık değiştirilmelidir.” diyor.

Aslolan genel hat ve stratejik hedeflerimizden şaşmadan kitlelerin içinde ama önünde yer alarak, fakat uzağına da düşmeden devrimci pratiğimizle kitlelere güven ve umut aşılacak, sorunların kaynağını ve daha ileri hedefler göstererek bıkmadan usanmadan çalışmaktır.

Emperyalizme karşı mücadeleyi, salt “nasıl olsa yeni demokratik devrimi gerçekleştirdiğimizde emperyalizmi de ülkeden kovacağız, NATO’dan çıkacağız...” tarzında mı ele alacağız? Bugünden kitlelerin emperyalizme ve onun belli kurumlarına karşı duyduğu öfkeye, dile getirdikleri taleplere sahip çıkmayacak mıyız? Veya biz bu talepleri gündeme getirip kitlelerin sahip çıkmasını istemeyecek miyiz? Şimdiden kitlelerin emperyalizme karşı yurtseverlik duygularını devrimci bilinçle uyandırıp, emperyalizme karşı mücadelede harekete geçirmeyecek miyiz?

Örneğin ülkemizin NATO’dan ve gümrük birliğinden çıkması, ülkemizdeki ABD ve NATO üslerinin kapatılması, ABD-İsrail-Türkiye arasındaki stratejik anlaşmanın iptal edilmesi, ... vb reformları ifade eden taleplerde bulunmayacak mıyız? Bu tür reform taleplerinde bulunmak sınıf mücadelesinin, stratejik hattımızın, halk savaşı mücadelemizin karşısında mı yer alıyor? Hayır, kesinlikle!

Böyle düşünenler, devrim ve reform arasındaki diyalektiği zerre kavramayanlar ve strateji ile taktiği karıştıranlardır. Bunlar karayoluyla Ağrı’dan İstanbul’a doğru yola çıktıklarında yoldaki tabelaların, başından itibaren sürekli İstanbul’u gösterdiğini zannederler. Ama öyle değil! Eğer bu yolda İstanbul strateji ise, bu stratejik amaç ve hedefe doğru yol alırken birçok şehirleri, kasabaları geçmek zorundayız. **Aslolan reformları bir reformist gibi değil, komünist gibi ele almaktır. Devrimci mücadeleyi ilerletecek tarzda değerlendirmektir.** Ve aslolan Lenin yoldaşın söylemiyle;

“...bunları *sadece* proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin *yan ürünü* olarak görmek” tir.

Bizim özel olarak dikkat göstereceğimiz nokta burasıdır.

Veya, “nasıl olsa yeni demokratik devrimle ülkemizin emperyalizme olan ekonomik-siyasal bağımlılığına son verip IMF, DB ve DTÖ’den çıkacağız ve önceden alınan hiçbir borcu kabul etmeyeceğiz...” diyerek, “stand-by” ve “yapısal uyum programları” sonucu büyük bir sefalet, yoksulluk ve yıkım yaşayan, işini kaybeden işçi ve emekçilerin, toprağını süremeyen gübreyi alamayan köylülerin, aldığı borçları ödeyemeyip iflas eden binlerce küçük işletmecilerin... IMF ve DB’ye karşı geliştirdiği protestolara ve bu yönlü taleplerine sessiz mi kalacağız?

Biz bu emperyalist kurumlar ve saldırıları nezdinde emperyalist-kapitalizmi ve gerici sistemini hedef tahtasına oturtup, kitleleri bu eylemlilikler içine çekerek, eğiterek halk savaşı stratejisi doğrultusunda devrimci enerjilerini açığa çıkarıp örgütlemeyecek miyiz? Örneğin, “stand-by” ve “yapısal uyum programları”nın kabul edilmemesi, borçların iptal edilmesi, “IMF ve DB’ye hayır” kampanyası, özelleştirmenin ve esnek çalışmanın durdurulması, serbest bölgelerin kapatılması...

Aslolan genel hat ve stratejik hedeflerimizden şaşmadan kitlelerin içinde ama önünde yer alarak, fakat uzağına da düşmeden devrimci pratiğimizle kitlelere güven ve umut aşılacak, sorunların kaynağını ve daha ileri hedefler göstererek bıkmadan usanmadan çalışmaktır.

vb. sorunları ele almayacak mıyız?

Evet bunların hepsi reformcu taleplerdir, taktik sorunlardır. Ama bunlar aynı zamanda bir reformist gibi değil komünist gibi ele alındığında, devrimci mücadelemizi besleyen ve stratejimizi yığınlar arasında ete-kemiğe bü-ründüren taleplerdir. Gene Lenin yoldaşın deyimiyle;

“Her şey, bu taktiği, proleter sınıf bilincinin, devrimci ruhun, savaş ve zafer yeteneğinin genel seviyesini düşürmek için değil, yükseltmek için kullanmayı bil-meye bağlıdır.”

İşçi sınıfının komünist hareketi, kitlelerin önünde olması gerekir derken uzağında mı kalacak? Yığınların bugün yaşadığı sorunlara ve bu doğrultuda dile getirdiği ekonomik-demokratik taleplere ilgisiz mi kalacak? Kitleler ile kendi arasına, onların sorunlarıyla kendi sorunları arasına duvarlar mı örecektir? Hep nihai amaç ve hedefleri mi gösterecek? Veya bu devrim katarının istasyondan önce durakları yok mudur?

Emperyalist-kapitalizmin çok yönlü saldırıları sonucu yaşanan yabancılaşma ve kimliksizleştirme politikasına bir tepki olarak ortaya çıkan sorunlar ve bu sorunları gündeme alan örgütlenmeler üzerinde, devrimci mücadeleyi somut geliştirecek tarzda nasıl ele alabiliriz kaygısıyla kafa yormadan, *“nasıl olsa sosyalist perspektifli yeni demokratik devrimimiz, sosyalizm, komünizm her çeşit yabancılaşma ve kimliksizleşmeyi ortadan kaldıracak, toplumla birlikte bireyler özgürleşecek, tüm sorunlar çözülecek”* mi diyeceğiz?

Bu sorunların nedenlerinin emperyalist-kapitalist sistemde olduğu bilinciyle ama, tüm görevleri de nihai çözüme bırakmadan işçi sınıfı perspektifi doğrultusunda şimdiden somut olarak ele

alın, siyasal iktidar mücadelesine kanalize etmeyecek miyiz? Emperyalist burjuvazinin her alanda yönelttiği (cinsiyetçi, metalaştırıcı, yabancılaştırıcı, yoksullaştırıcı, parçalayıcı, ırkçı,...) saldırılar sonucu giderek genişleyen ve çeşitlilik kazanan ezilenler yelpazesine ulaşacak somut politikalar üretmeyecek miyiz?

Somut politikalar üretmeden ve somut pratikler sergilemeden kestirmeden “her şey sınıf mücadelesine tabidir”, “her şeyi devrim çözecektir” diyerek mi kitleleri kazanacağız?

Kapitalizmin insanları yabancılaştırıcı ve kimliksizleştirici sal-

İşçi sınıfının komünist hareketi, kitlelerin önünde olması gerekir derken uzağında mı kalacak? Yığınların bugün yaşadığı sorunlara ve bu doğrultuda dile getirdiği ekonomik-demokratik taleplere ilgisiz mi kalacak? Kitleler ile kendi arasına, onların sorunlarıyla kendi sorunları arasına duvarlar mı örecektir? Hep nihai amaç ve hedefleri mi gösterecek? Veya bu devrim katarının istasyondan önce durakları yok mudur?

dırılırları sonucu bireylerin, kendilerini ideolojik-politik kimliklerinin yanısıra, giderek değişik kimliklerle de (cinsiyetçi, çevreci, ulusalcı, etnikçi, mezhepçi, yerelci...) ifade etme ihtiyacı ve psikolojilerini, daha doğrusu emperyalist burjuvazinin sivil toplumcu anlayış doğrultusunda kitleleri bu düzeye getirmesi karşısında biz-

ler, sınıf perspektifi doğrultusunda bir şeyler yapmayacak mıyız?

Örneğin, ciddi düzeyde devrimci-ilerici potansiyeli taşıyan Alevilere, baskı ve zulüm altında tutulan ezilen Kürt ulusuna ve çok sayıda azınlıklara, sadece sömüren ve zulmeden değil aynı zamanda “erkekçi” olan bu gerici düzenden fazlasıyla çeken kadınlara, dünyanın-doğanın tahribatına karşı duyarlı olanlara, kimliksizleşme ve yok olma kaygısıyla giderek çoğalan yerelleşmeye (yöre dernekleri)... ve burada sıralamadığımız onlarca alana, sivil toplumculuğun sınıf mücadelesine tuzaklar kurduğu bu alanlara yönelik somut alternatif politikalar üretmeyecek miyiz?

Tüm “alt-kimlikleri”, ideolojik-politik “üst-kimlik” altında bir araya getirip örgütleyerek, devrimci enerjilerini sınıf mücadelesine, devrimci iktidar mücadelesine bilinçli ve örgütlü şekilde kanalize etmeyecek miyiz?

“eğer mevcut hoşnutsuzluğun bütün belirtilerinden yararlanma, rüşeym halinde de olsa mevcut bütün protesto tohumlarını bir araya toplama ve işleme görevimizin bilincinde olmazsak, ancak lafta “politikacı” ve “sosyal-demokrat” oluruz.” (Lenin)

Proletarya Partisi Yedinci Oturumu kararları ışığında genel olarak sınıf mücadelesine önderlik etme ve özel olarak da halk savaşını somut politikalarla ileri aşamalara sıçratma göreviyle karşı karşıyadır.

Tüm parti bir bütün olarak, önderliği ve en alt kademedeki militanıyla Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde, halk savaş stratejisinde belirlediği hedeflere yoğunlaşmak ve gerçekleştirmek için, komünist bilinç ve devrimci militan bir çalışmayla geniş kitlelere seferber olmak ve onlarla birliğini pekiştirmek zorundadır.

Kürt Ulusal Sorunu, PKK-KADEK ve Görevlerimiz

Ulusalci temelde mücadele yürüten birçok Kürt ulusalci örgüt, önceden de vardı, bir kısmı hala var. Ama bunların içinde bir ulusal hareket yaratan sadece PKK oldu. Kürt halkını ulusal bayrağı altında harekete geçirdi. Muazzam bir potansiyel oluşturdu. Ulusal zemin oldukça geniş bir potansiyel yaratsa da onu esas geliştiren silahlı mücadele oldu. Silahlı mücadeleyi savunmayanlar bir gelişme kaydedemedi. Silahlı mücadeleyi savunup da onun gereklerini yerine getirme becerisi gösteremeyenler de diğerleri gibi bir gelişme gösteremedi.

Proletarya Partisi'nin ulusal soruna ilişkin yaklaşımı geçerliliğini koruyor ve soruna ilişkin ilkesel ve temel köşe taşlarının gösterdiği eksenin doğruluğu bugün daha iyi ortaya çıkmıştır ve bu ilerde daha iyi görülecektir. Bunu hala görmeyenlerin de ilerde bu hakkı teslim etmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Ulusal sorun ulusal baskıdan kurtulma sorunudur. Ulusal baskıya son verme, ulusal sorunu devrimci bir tarzda çözme, burjuvazi açısından tarihe karışalı yüz yılı aşılıyor. Yani burjuvazinin ulusal sorunu çözme rolü o tarihten itibaren, yani emperyalizm sürecinden itibaren tarihe karışmıştır. Ve bu sorun proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Ancak proletarya bu sorunu, devrimci ve tutarlı bir şekilde çözebilir.

Bu süreç, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi çağıdır da. Sömürge ve ezilen ulusların burjuva-küçük burjuvazisi ulusal kurtuluş mücadeleleri yürütmüştür ancak hepsi sonuna kadar bunu taşıyacak tutarlılığa

sahip değildir. Sınıf niteliklerinden dolayı ya kurtuluştan sonra emperyalizmin güdümüne girip yeni sömürgeciliği benimseyerek başka güçlerin ulusal baskısı altına girmişlerdir, ya proletarya onları yıkmıştır (1918-22 arası Rusya'da olduğu gibi) yada ulusal mücadelelerin belli bir aşamasında ulusal devrimcilikten ulusal reformizme oturmuşlardır. Yani ulusal baskıyı kabullenip, onun bir parçası haline gelmişlerdir. Her halükarda ezilen ulusların burjuvazisi bu sorunu köklü bir şekilde çözemeyecektir. Sonuna kadar tutarlı bir çizgiye sahip değildir. Kısacası bu sorunu ancak proletarya çözebilir. Proletarya önderliğindeki halk devrimiyle çözülebilir.

Ulusalci temelde mücadele yürüten birçok Kürt ulusalci örgüt, önceden de vardı, bir kısmı hala var. Ama bunların içinde bir ulusal hareket yaratan sadece PKK oldu. Kürt halkını ulusal bayrağı altında harekete geçirdi. Muazzam bir potansiyel oluşturdu. Ulusal zemin oldukça geniş bir potansiyel yaratsa da onu esas geliş-

tiren silahlı mücadele oldu. Silahlı mücadeleyi savunmayanlar bir gelişme kaydedemedi. Silahlı mücadeleyi savunup da onun gereklerini yerine getirme becerisi gösteremeyenler de diğerleri gibi bir gelişme gösteremedi. Çizgisinde tutarlılık ve ısrarın hayati rol oynadığı ortada. Ama üzerinde hareket ettiği zemin ulusal-burjuva çıkarlar olduğu için yolun şu yada bu aşamasında egemen sistemle uzlaşması, birliktelik sağlaması kaçınılmazdı. PKK de bilindiği gibi bu noktaya geldi. **Ulusal-devrimcilikten ulusal reformist hata oturdu.** A. Öcalan'ın bilinen serüveniyle son noktayı da koydu.

Dört yıldır bu açık, ilan ettikleri hat devam ediyor ve onlar açısından geri dönülmez bir şekilde devam edecektir. Ulusal devrimci direnişi yükselten PKK, ulusal reformizmi egemen kılmasıyla isim de değiştirerek KADEK oldu. KADEK'le ulusal reformist hatta devam ediyor. Biri ulusal devrimci çizginin adı, diğeri ulusal reformizmin adı.

PKK ve KADEK'in sürecine ilişkin genel görüşlerimiz bilindiği için burada girmeyeceğiz,

zaten konumuz da değil.

PKK-KADEK bu hattıyla neyi çözdü? Hiç bir şeyi! Kürt ulusal sorununu çözdü mü? Yani Türk ulusal baskısına son verip ulusal baskıdan kurtuldu mu? Hayır! Ne değişti? Hemen hemen ciddi anlamda hiçbir şey. Ulusal baskı ve ulusal sorunun çözümü, sorunun varlığını koruyor ve sorun var olduğu müddetçe de proletaryanın bayrağı altında toplanmaları becerisi gösterilmezse şu yada bu süreçte bu ulusal parti veya başka bir ulusal örgütün önderliğinde bir ulusal hareketin gelişmesi kaçınılmaz olacaktır. Ayrıca PKK-KADEK'in bir daha hiçbir şekilde tekrar silahlı mücadele başlatmayacağını düşünmemeliyiz, bugün bu kısa vadeli gözükmebilir ama ilerde olabilir. Reformist ulusal hareketler silahlı mücadele yürütmez diye bir şey yoktur, tersine dünyanın birçok yerinde yürütüyorlar. Bu sofrada yer ayırma mücadelesidir. Uzağa gitmeye gerek yok; Irak Kürt Ulusal Hareketi'nin tarihi ortada, defalarca anlaşmış, özerklik kazanmış, tekrar elinden alınmış, tekrar mücadele yürütmüştür. Bu hep böyle devam edegelmiştir....

Şimdi sorun, ulusal sorunu demokrasinin genel bir sorunu, demokratik sorunlardan biri olarak mı göreceğiz ve ele alacağız yoksa diğer bütün demokrasi ve devrim sorununu ulusal soruna mı bağlı kılacağız?

Proletaryanın bayrağı altında mı toplanacağız ve proletarya ve emekçi halkın kurtuluşunun ilk adımı olan demokratik halk devrimine mi sarılacağız, yoksa ulusal burjuvazi ve küçük burjuvazinin bayrağı altında, ulusal kurtuluş mücadelesine mi sarılacağız?

Ulusal mücadele ulusal burjuva çıkarların mücadelesidir, kendi ulusal egemenliğinin mücadelesidir ve bunu başaramazsa ulusal burjuva çıkarlarını bir ölçüde güvene alma, sofrada yer ayırma mücadelesidir; PKK de ulusalcı bir yapıydı, ulusal çıkarları için mücadele etti. Sınıf niteliği gereği tutarsız ve uzlaşmacılığı onu bu noktaya getirdi. Bugün bunu destekleyenleri de bir ölçüde görüyor. Proleter bilinç ve mücadelenin gelişmesini saptıran, köstekleyen bir hareketin ve durumun niteliği ve götürüleceği nokta bugün daha iyi ortaya çıkmıştır. Tasfiyeciliğin daha geniş Kürt kitleleri tarafından görülecek duruma geldiği bir aşamada, ulusalcılık zemininin çürüklüğü, nereye götürüleceği ve diğer demokratik sorunları gibi ulusal sorunun gerçek çözümünün proletaryanın bayrağı altında demokratik halk devrimi yoluyla çözüleceği, buna kilitlenilmesi gerektiği ve bu zeminde boşluğu doldurarak hareket etmenin önemi daha da artmıştır. Böyle bir aşamada, bu bayrak ve mücadele altında toplanmayı mı savunacağız, yoksa PKK malumun ilanı oldu, PKK'nin boşluğunu dolduralım mı diyeceğiz? Açıktır ki bu üç paragraf-

ta da birinci şıkta hareket etmeliyiz.

PKK'nin bu noktaya gelmesi yani ulusal devrimcilikten ulusal reformist hata gelmesi proletaryanın iktidar mücadelesinde bir müttefiğini kaybetmesi bakımından elbette kötüdür. Dün de bugün de ulusalcı zemin, başta o ulusun proletaryası ve emekçi kitlelerini milliyetçilik zehiriyle zehirleyip proletaryanın ortak iktidar mücadelesinden uzaklaştırması bakımında zararlıydı, bir engeldi, aynı zamanda gelecekte de zararlı olur. Ulusal zemin her zaman da öyle olacaktır. Bu kötülüğüne, olumsuzluğuna rağmen ulusal devrimci zemindeyken sınıf düşmanlarımıza karşı mücadele yürütmesiyle proletaryanın iktidar mücadelesinde dolaylı bir destek yaratıyordu. Teslimiyetleriyle birlikte bu destek yitirilmiştir. Bu bir kayıp. Ama bu durumun ulusal zeminin çıkmazlığını gösterip, ulusalcılığın etkisi altındaki kitleleri sınıfsal mücadeleye kazanmak, proletarya hareketine çekmek için de bir avantaj oluşturduğu açıktır. "Boşluk" bu yönlü doldurulmaktadır.

Bu belirtilmeden "PKK'nin boşluğunu doldurmak" tan bah-

setmek ulusalcı zeminde hareket edelim demek olur. En azında bunu çağırıştırır. PKK neye hitap ediyordu? Ulusalcılığa! Ne oldu, nereye gitti? Mevcut düzenle bütünleşmeye! Eski PKK'nin yani ulusal devrimci çizgi alanı boş kaldı. PKK'nin boşluğunu dolduralım denilirse onun terk ettiği devrimci ulusalcılık kılıcını biz kuşanalım demek olur. Bugün devrimci safalarda kimse bunu açık savunmuyor. Ama belli ölçüde ulusalcılık sevdası güdenler, besleyenler olabiliyor. Ulusalcı talep ve yönleri diri tutma, kışkırtma sevdası gütmeye eğilimleri oluyor veya olabilir. Buna karşı uyanık olunmalı.

Aynı zamanda Proletarya Partisi'nin Kürt ulusal sorununa, Kürt ulusal hareketine, PKK'ye ilişkin görüşlerinin genel hatlarıyla doğruluğunun daha iyi açığa çıkmasının savunulmaması veya bunun vurgulanmasından utangaçça kaçınılması yaklaşımlarına da düşülmemelidir. O tür yaklaşımlara karşı da uyanık olunmalıdır.

Sorun meselelere yaklaşırken hangi sınıfın çıkarları ve bakış açısıyla baktığımız/bakacağımızdır. Her şeyde ve her me-

PKK neye hitap ediyordu? Ulusalcılığa! Ne oldu, nereye gitti? Mevcut düzenle bütünleşmeye! Eski PKK'nin yani ulusal devrimci çizgi alanı boş kaldı.

selede propaganda ve ajitasyonumuza hangi sınıfın çıkarlarına göre yapacağız. Hangi sınıfın bilincini taşıyacağız ve taşıyoruz. Proletarya ve emekçi yığınların kurtuluşu sorunlarını ve çıkarlarını mı ortaya koyacağız? Sürekli onları güncel ve gündemleştireceğiz? Yoksa proletaryanın dışındaki sınıfların çıkarlarını ve taleplerini mi öne çıkarıp, gündemleştirip, gıdıklayıp canlı tutup onun üzerinde hareket ederek kitlelere gideceğiz ve onları seferber edeceğiz? Bu, hangi sınıfın çıkarlarına, hangi yola ve hangi eğilime ilgi duyulduğuna ve temsil edildiğine bağlıdır veya onu gösterir...

Ulusal sorun, demokrasinin genel taleplerinden biri ise ve diğer demokratik talepler (militarizmin yerine halkın silahlı gücü, cumhuriyet, halk temsilcilerinin yönetimi, hapishaneler, yargı, bürokrasi vb'nin halk tarafından seçimi, fikir ve örgütlenme özgürlüğünün kabulü) bu sistem içinde elde edilmesi zor veya imkansızsa, şu yada bu temel demokratik talep nice bedeller sonucu kazanılmasıyla tannırsa bile kuşa çevrilip adı olup kendisi olmayan bir duruma dönüşürüleceğine ve onun da gü-

vencesi olmayıp yeniden elinden alınacağına göre ve ulusal sorun gibi demokrasinin diğer temel sorunlarının çözülmesi, elde edilmesi çağımızda ancak sınıfsal ve toplumsal devrimle elde edileceğine göre her vesileyle bunu odağa koyup, bunun bilincini ve bunun gerekleri olan sorunlar ve pratiğini gerçekleştirilmeyi taşımalı ve yerine getirmeliyiz.

Elbette bütün bu demokratik talepler genel olarak devrimle elde edilecek ve devrimle güvenceye alınacak diye bugünde bu konularda propaganda, ajitasyon yapılmaz, bunun mücadelesi verilmez, bunun bilinci taşınmaz demek değildir veya öyle yorumlanamaz. Tersine kitleler demokrasi bilinciyle eğitilmeden toplumsal devrim gerçekleştirilemez. Demokratik taleplere ilgisizde kalınmaz, kalınmamıştır da.

Proletarya Partisi'nin hiçbir zaman öyle düşüncesi olmamıştır, olmaz ve olmamalıdır da. Birçok şeyde olduğu gibi, bu konularda da yetersizlikleri olmuştur, vardır, sürüyor da. Bunu aşmak zorundadır. Ama hiç kimse diğer görevlerinde olduğu gibi, bütün demokratik talep-

ler konusunda gerekli ve yeterli ölçüde mücadele yürütüldü, üzerine düşen yerine getirildi de Kürt ulusal sorununa, ulusun demokratik taleplerine ilgisiz kaldı diyemez. Derse de gerçekçi olmaz. İleri ve demokratik talepler desteklenmiş, ileri ve demokratik olmayanlar savunulmamıştır.

Ulusal baskının teşhiri, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkının en doğal demokratik haklarından biri olduğunun işlenmesi, azınlıklar üzerindeki baskı, bütün halkın ve ezilen ulus ve azınlıkların demokratik hak ve örgütlülüklerinin tanınması, eğitim kurumlarının demokratikleştirilmesi, dinin devletten ayrılması, diğer temel demokratik talepler vb. işlenmeden, kampanyalar şeklinde yürütülmeden, bunlar yapılmadan kitleler demokrasi bilinciyle, devrim bilinciyle eğitilmeden siyasal iktidar elde edilemez. Her somut koşulda ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerden şu yada bu sorun ve yönü kitlelerin somut bir istemi ve eylemi haline gelebilir, getirilebilir. Bir kampanya şeklinde sürdürülebilir. Ama hiç bir zaman siyasal iktidar hedefi unutulmamalı,

onun önüne geçirilmemeli veya karartılması pahasına ele alınmamalı. İktidar mücadelesine hizmet, onu geliştirip güçlendirecek araç olarak ele alınmalıdır.

Hiçbir ekonomik, demokratik, siyasi talep siyasi iktidar mücadelesinin yerine konulamaz, ondan önemli ve üstün görülemez veya diğer taleplerin odağına konulamaz, diğerlerinin yadsınması pahasına ele alınmaz. Alınırsa devrimci değil, reformist olunur, siyasal, sosyal, toplumsal kurtuluş değil reformizm için veya bir takım reformlar için mücadele olur. Reformlar iktidar mücadelesinde yararlanılan araç değil, amaç olur, onların gölgesinde yatmak için olur.

Hiç bir demokratik talebin, diğer demokratik, siyasal taleplerden vazgeçilmesi, önemsizleştirilmesi için kullanılmasına veya şu ya da bu temel demokratik talebin önemsiz veya unutturulması için kullanılmasına ve bu hesapla öne çıkarılmasına izin verilmez ve göz yumulamaz. Buna bir biçimde eşlik edecek pozisyona düşülmez ve düşmemeye dikkat edilmelidir. Örneğin, PKK-KADEK emperyalist ve Türk ulusal baskısına karşı mücadeleden vazgeçip, tavır almayıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkından vazgeçmesi bir yana, çağımızda, günümüzde bunu geçersiz görmesi, faşizmin yıkılmasını savunmaması, tersine onunla 'bütünleşme'yi savunması, diğer temel demokratik hakların da üstünden atlanarak, bütün bunların inkarı, sırtını dönmesi ve unutmaya çalışarak, biraz ana dil ve kültürel hak kırıntılarını odağına koyması, bunu her şeyin üstünde görüp, her şeyi buna tabi kılmasını haklı çıkaran ve

desteklenebilecek hiçbir yönü yoktur.

Proleter sınıf örgütü ve mevcut iktidarı ele geçirme düşüncesini başından beri savunuyor olması ve ulusal devrimci çizgiyi de terk etmesi bir yana, bilinen noktaya gelip toplumun demokratikleştirilmesini, halka demokrasi bilincinin taşınmasını, bu demokrasinin temel ölçütlerini açıktan reddettiği, kimini görmeyerek, budayarak, üstünden atlayarak, unutturmaya çalışarak, her şeyi biraz dil-kültürel hak kırıntılarına sıkıştırıp bunu üstün görerek, diğerlerinden vazgeçme pahasına odağına koyduğu bir aşamada, yarattığı rüzgarın havasına kapılıp aynı türküye eşlik ederek öne çıkarmak, onların şişirdiği yelkenlerin havasıyla yol alınabileceğini vb. düşünmek hafifliktir. Nelerin nelere tabi kılınacağını, esas ve temel olarak nelerin alınması gerektiğini, işçi ve emekçilerin dikkatini, çaba ve enerjisini nelere çekmek gerek-

te geçirilmesinden daha az etki yaratacağını söyleyemez. Elbette Kürtlerin dil ve kültürleri üzerindeki baskıya karşı da teşhir yürütülmeli, ana dillerinde eğitim ve kültürleri üzerindeki baskıların kalkması için P/A konusuna ağırlık verilmeli, bu yönlü tepkileri örgütlenmelidir. Ama aynı zamanda azınlık milliyetler üzerindeki baskıya karşı da aynı özgürlükleri, ekonomik ve demokratik mücadele, baskı ve zulmün diğer tezahürleri, siyasal teşhir, sosyalizm bilincinin taşınması vb. öne ve öncelikli ele alınmalıdır. Bütün bunlar iktidar mücadelesinin gelişmesine, yükseltilmesine hizmet etmelidir.

Demokratik halk devrimi ve sosyalizmi gerçekleştirmeye hizmet etmelidir. Bunun unutulması, gölgede bırakılması reformist bir çizgi olur, reformlar için mücadeleyi odağına koyma olur, şu yada bu demokratik hak kırıntılarının gölgesinde yatma için mücadele olur vb. Ulusalci-

Devrimci bilinç taşıdığımız, siyasal teşhirde en ufak fırsatı kaçırmadan zamanında yapıp harekete geçirdiğimiz, işçi sınıfı, köylü ve diğer emekçi halkın siyasal, ekonomik, demokratik vb. somut taleplerine sahip çıktığımız, bunlar içinde örgütleyip mücadele içinde güven verdiğimiz ölçüde kitleleri kazanabiliriz.

Kitleler içinde köklü, kalıcı, sistemli, uzun vadeli bir faaliyet anlayışı, planı ve ona uygun çabamız olmazsa, bunu oturtma yerine kazandığımız her verimli insanı oradan alma-çekme anlayışıyla hareket edilirse kalıcı bir faaliyet oturtamayız. Kitlelerden kopmuş oluruz. Örneğin, bir fabrikada, sendikada, okulda, semtte, hizmet sektörü ve köyde vb. olduğumuz yerde bir faaliyet oturtmadan kazandığımız en iyi unsurları oradan koparıp alırsak, (üstelik verimli değil, verimsiz bir çalışmaya çekilmesi de ayrı yönü) bunun yapıldığı yerde çalışma otur-

Mevcut örgütsel gücümüzün ve kitemizin ezici bölümünü Kürtler oluşturmaktadır. Bunlar üzerinden memleketlerinde faaliyet yaratmaya, mümkün olan bazılarını oralara uygun pozisyonlarla yerleştirmeye, en azında yayınlarını ulaştırıp dağıtımını örgütlemekle işe başlamaya, örgütlü bir faaliyet oluşturmaya kafa yorulup somut adım atmaya çalışmalıyız.

tiğini kavramamak olur.

Sanıyoruz akli başında hiçbir devrimci başta Kürt halkının toprak sorunu, işsizlik, açlık, yoksulluk, konut sorunu, köylerine dönüş, ordu-polis devletin zulmü, ulusal baskı, KKTH, emperyalistlerin yenden yapılanma politikasının ülkemizdeki yıkımının etkilerine, zamlara vb. karşı kampanyaların P/A'nın, örgütlenme ve eylemliklerin "biraz dil, biraz kültürel hak kırıntıları için hareke-

lar, diğer reformistler, örgütsüz aydınlar, sıradan hak ve kimi politik yapılar bunu görmeyebilir, bunun bilincinde hareket etmeyebilir ama sınıf bilinçli proletarya partisi ve militanları bunların bilincinde hareket etmelidir.

Kürtleri kazanma onlara sürekli ve sistemli olarak bilinç taşımaya, onları gösterdiği hedefler doğrultusunda harekete geçirmeye bağlıdır. Düşünce-pratik uyumu çabasına bağlıdır.

maz, ciddi bir faaliyet olmaz, kitleler içinde ve üzerinde bir etki olmaz, onlardan kopulur. Hele de sistemli bir P/A'la kitleler içinde çalışılmazsa, sorunları ve siyasal hedefler için harekete geçirilme ile uğraşılmazsa, konuşmaları, tartışmaları, yaşamı bunları geliştirme üzerine olmazsa, bunun yerini aylakça yaşam, aylaklar arasında boş boğazlık, gevezelik, dedikodu vb. ile zaman öldürmeyle geçerse kitlelerden zaten kopulmuş de-

mektir. Devrim ve kitlelerin sorunlarına yabancılaşmış ve yozlaşmış demektir.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler nankör değildir. Onlara gidilirse, içinde çalışılırsa, emek verilirse, yanında olunursa, birlikte mücadele verilirse onlar güven duyar, destekler, birlikte hareket eder, peşinden gelir. Her türlü fedakarlığa katlanır. Sen yüzünü göstermezsen, onlara gitmezsen, içinde çalışmazsan, sorunlarıyla ilgilenmezsen onlar da bunu yapmayanların yüzüne aşık değildir. Tanımaz, güvenmez, destek de vermez, peşinden de gitmez. Bu kadar açık.

Türkiye Kürdistanı açısından da birakalım birçok ilin köylerinde ve köylerde bağ kurmak için çeşitli faaliyetlere girmeyi, il merkezlerinin yüzünü bile görmeyince nasıl faaliyet olsun, nasıl halk seni tanısin da desteklesin, nasıl güven verdin de onlar da sana güvensin. Elbette ki Hakkari, Van, Muş, Siirt, Bitlis, Mardin vb. bölgelerde yerli olmayan insanların faaliyet yürütmesi zor. Hem dil, kültür veya koşulların zorluğundan ve herkesin koşulları kaldıramamasından dolayı hem de memur vb. değilse düşman tarafından çok kısa sürede ortaya çıkarılıp engelleneceğinden dolayı. Peki bizler gidemiyoruz da oralı olup da batı, Ege, Çukurova vb. göç eden, mevsimlik işçi olarak gelen, öğrenci olarak gelen insanları örgütleyip, özel önem verip gerekli şeyleri sağlamaya yardımcı olarak memleketlerinde faaliyet yürütmeye yönelik bir plan, program yapıyor ya da çaba harcıyor muyuz? Bu da yok. Bu yönlü çaba yoksa veya yürütmüyorsak boş konuşuyoruz demektir.

Türkiye Kürdistanı'nda daha önce faaliyet yürüttüğümüz yer-

lerde bile ısrarlı olmayarak, terk ediyorsak yeniden faaliyet oluşturmuyorsak, çevremizdeki insanları deyim yerinde ise yüz üstü bırakıyorsak Kürt kitlelerinin bize nasıl güveni olsun. Bir iki ay değil, bir iki yıl değil, çok uzun yıllar onlara gitmiyorsak, onlardan eski güveni, eskisi gibi desteği beklemek mümkün değildir. Gerilememeleri mümkün değildir. Yeniden bilinç, örgütlülük, güven vererek, mücadeleye destek ve katılımlarını sağlamak çok kolay olmayacaktır ve belli bir zaman alacaktır.

Kırılan bilinç, güven ve umudu yeniden sağlamak kolay değildir, zaman alacaktır. Ama bu yılların kaybına rağmen bugünden oralara yönelik somut adım atılmadan oralarda gelişmemiz, başta oralardaki Kürt kitlelerinden destek almamız

gun pozisyonlarla yerleştirmeye, en azında yayınlarını ulaştırıp dağıtımını örgütlemekle işe başlamaya, örgütlü bir faaliyet oluşturmaya kafa yorulup somut adım atmaya çalışmalıyız. Bu yönlü somut çaba, görevlendirme, emek olmadan, ısrar ve yaratıcılık olmadan T. Kürdistanı'nda faaliyet ve gerilla savaşına yönelik planlar hayal olur.

Önümüzdeki bu süreçte faaliyetimizin az çok olduğu yerlerde ve T. Kürdistanı'nda ilk etapta geçmişte faaliyet yürütülen yerlerde asgari bir örgütlülük oluşturulmadan, partinin örgütsel olarak toparlanması görevi yerine getirilmeden ciddi, istikrarlı bir gelişmenin sağlanmayacağını, gerillanın da verimli olmayacağını, gerilla savaşının da sürdürülemeyeceğini veya geliştirilemeyeceğini gör-

mümkün olamaz. Bu yapılmadan Türkiye Kürdistanı'nda gelişmemiz, açılmamız vb. üzerine söylenen şeylerin değeri yoktur. Mevcut örgütsel gücümüzün ve kitlemizin ezici bölümünü Kürtler oluşturmaktadır. Bunlar üzerinden memleketlerinde faaliyet yaratmaya, mümkün olan bazılarını oralara uy-

mek durumundayız. Proletarya Partisi'nin militanları olarak herkes bunun bilinciyle hareket etmelidir. Bu sürecin üstesinden mutlaka gelmeliyiz. Daha büyük enerji ve çaba göstermeliyiz, sağlam basıp ileri sıçramayı başarmazsak altında kalacağımız açık. Tercih, iddia ve çaba derecesine bağlıdır.

Eylem Birliklerinin Önemi

Eylem birliği yapılırken parti, örgüt bağımsızlığını unutmamak gerekir. Açık kimliğimizle olsun yada herhangi bir ad altında olsun, yapı olarak bağımsızlığımızı bir an olsun unutmamak durumundayız. Bağımsız, ayrı ayrı düşüncelerin varlığının kabul edilmediği, bu hakkın tanınmadığı bir yerde eylem birliği olmaz, yapılmaz. Bu, aynı zamanda, ayrı bir yapı olarak bağımsızlığın tanınmayıp, kendini ifade etme hakkından yoksun olarak eylem birliğine katılmanın veya başka kesimlere katılarak başka bir ifade ile kuyruğuna takılarak eylem birliğinde bulunması gibi bir yaklaşımının olamayacağı ve kabul edilmeyeceği demektir.

Eylem birliklerinin ne olduğunun ve buna ilişkin bakışımızın uzun yıllardır işlenmemesi; yeni kuşakların bu konuda eğitilmemesi; faaliyetlerde, pratikte bunun gereklerine uygun hareket edilmemesi ve zaman zaman doğru düşüncelerimizin yanlış düşüncelerle bulanıklaştırılmasından dolayı ve yine gerek emperyalizmin dünya ölçüsünde yıkım ve saldırılarını giderek daha da artırması, buna karşı giderek daha geniş toplumsal kesimlerin tepkisinin artmaya devam etmesi ve böylesi bir dönemde eylem birliklerinin taşıdığı önemden dolayı, Proletarya Partisi Yedinci Oturumunda eylem birliği konusuna yaklaşım üzerine yeniden durmuştur.

Bu yazıda da eylem birliği anlayışımızı ana hatlarıyla belirteceğiz.

Eylem birlikleri noktasında doğru yaklaşımlar dönem dönem yayınlarmızda da yayınlanmasına rağmen sürekliliğini sağlayamayan, istikrarlı ve oturmuş faaliyetin sürdürülmemesi ve korunamamasıyla

dönem dönem belli yanlış anlayışlar ve kavrayışsızlıkların yaşanması sonucu, eylem birliği anlayışında da hatalara ve kavrayışsızlıklara düşülmüştür.

Bu noktalardan ve belli bir kavrayışsızlık ve farklılıklar yaşanıyor olmasından dolayı konunun üzerinde yeniden durulup, eksiklerin de giderilmeye çalışılıp konuya ilişkin doğru görüşlerin ortaya konulmasına ihtiyaç vardır.

Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Dolayısıyla **asgari hedefi Demokratik Halk Devrimi ve iktidarı olan devrimimizin temel sorunu iktidar sorunudur.** İktidar sorununu çözmek, diğer şeylerin yanı sıra, dost ve düşman sınıfları doğru tahlil etmeye bağlıdır. Düşman sınıflar ve dost sınıf ve tabakalar doğru tahlil/tespit edilmezse dolayısıyla düşmana karşı mücadelede dostlar kazanılıp, onlarla birliktelik sağlanmazsa amaç ve hedeflere varılamaz.

Düşmanlara karşı savaşırken dostları kazanmak, onlarla birleşmek ve birlikte hareket

etmek devrimin temel bir politikasıdır. Bu politikayı kavramak başarıya, kavramamak ve buna uygun hareket etmemek başarısızlığa götürür.

Aynı zamanda, düşmana karşı mücadelede, her koşulda proletaryaya yedek kuvvetler bulma/yaratma Leninizm'in üç temel taktik ilkesinden biridir. Bunu kavramamak, buna uygun hareket etmemek Leninizm'den uzaklaşmaktır. Leninizm'in temel taktik ilkelerini, en azından bu taktik ilkesini kavramamaktır veya reddetmektir.

Birlik kavramı konusunda şu üç farklı ilkesel konuyu bir birine karıştırmamak gerekir:

1. Komünistlerin birliği
2. Eylem birliği
3. Halkın birleşik cephesi

Bunların arasındaki farkı bilince çıkararak bu farka her zaman özenle ve önemle dikkat etmek gerekir. Anlamalarını, nitel faklarını, misyonlarını, rollerini, amaçlarını, görevlerini bulanıklaştırmaya ve birbirine karıştırmaya izin verilmemelidir. Bu konuda her zaman komünist uyanıklık korunmalı ve elden bırakılmamalıdır.

Eylem birliği, yukarıda belirttiğimiz gibi, bir Komünist

Partisi'nin siyasi iktidar mücadelesinde, düşmana karşı olan başta devrimci, demokrat güçleri yanına çekmek, etkilemek, bir biçimde birlikteliğini sağlamak amacıyla devrimin düşmanlarına karşı mücadele yürüten ve yürütmek isteyen, devrimden menfaati olan, bu devrimci sınıf ve tabakaların meslek ve siyasi örgütleriyle, siyasal mücadelenin somut (siyasal, ekonomik, demokratik) talepleri üzerinde yaptığı eylem birlikteliğidir. Bu aynı zamanda Komünist Partisi'nin devrimci çevreleri etkileme, kazanma, bir biçimde politikalarına, taktiklerine, tavırlarına bu devrimci çevreleri katma çabasıdır.

Eylem birliğinin belli prensipleri vardır. O koşullar olmadan eylem birliği oluşturmak zordur veya mümkün olmaz. Eylem birliğinin yapılması için genel olarak şu koşulları göz önünde tutarak hareket etmeliyiz ve benimsemelerini sağlamalıyız.

1. Eylem birliği yapılırken parti, örgüt bağımsızlığını unutmamak gerekir. Açık kimliğimizle olsun yada herhangi bir ad altında olsun, yapı olarak bağımsızlığımızı bir an olsun

unutmamak durumundayız.

Bağımsız, ayrı ayrı düşüncelerin varlığının kabul edilmediği, bu hakkın tanınmadığı bir yerde eylem birliği olmaz, yapılmaz. Bu, aynı zamanda, ayrı bir yapı olarak bağımsızlığın tanınmayıp, kendini ifade etme hakkından yoksun olarak eylem birliğine katılmanın veya başka kesimlere katılarak başka bir ifade ile kuyruğuna takılarak eylem birliğinde bulunması gibi bir yaklaşımının olamayacağı ve kabul edilmeyeceği demektir.

Bu açıdan eylem birliği yapan güçlerin birbirini bağımsız devrimci örgütler ve demokratik kurumlar olarak tanınması gerekir. Bu olmazsa eylem birliği olmaz veya yapılamaz.

2. Eylem birliği, bu birlik içinde bulunanların kendi aralarında ortak yükümlülükleri, sorumlulukları paylaşmasını gerektirir. Eylem birliği yapan ortakların yapılacak eyleme karşı sorumluluk taşımaları gerekir.

Eylem birliği, bir araya gelen kitle örgütleri veya politik akımlar arasında hak eşitliği koşullarını gerektirir. Tartışmada, söz almada, yükümlülüklerde hak eşitliğini gerektirir. Demokratik bir şekilde belirlenmesi prensibiyle herkesin gücüne ve yapabileceklerine göre eylemdeki yeri ve yükümlülükleri saptanır. Eylem birliğindeki güçler birbirlerinin haklarına saygılı olurken, üzerinde anlaş-tıkları eylemliğe kilitlenirken, her şeyde salt eşitçi olunamayacağı ve öyle bir dayatmanın kabullenilmeyip, siyasal olarak mahkum edileceği açıktır.

3. Eylem birliğinin gerçekleştirilmesi için halk saflarındaki siyasetler, kendi aralarında halk demokrasisini uygulamalıdır. **Eylemde birlik, propagan-**

da ve ajitasyonda serbestlik (P/A'da serbestlik eylemde birlik) ilkesi kayıtsız şartsız kabul edilmeli. **Bu ilke olmadan eylem birliği olmaz.** Bu ilkenin iki yönü var.

Eylem birliği platformuna sadık kalma; bu platformda belirlenen mesajların yığınlara ulaştırılıp onlara mal edilmesi, kitlelerin belirli hedefler için harekete geçirilmesi eylemin birlik yönünü oluşturur.

Eylemde serbestlik yönü ise; çalışmalarda yürütülecek A/P'da siyasetler arasında ideolojik mücadeleyi, her siyasetin kendi çizgisini/görüşlerini kitlelere götürmesini, kavratmaya çalışmasını, eleştiri-özeleştiri, kısacası eylem öncesi ve sonrası yapılacak bu tür faaliyetleri

malıdır. Tarafların birbirlerine karşı saygılı olmaları da olmazsa olmaz bir önemdedir. Eylem birliklerinde ayrıca alınan kararlara sadık kalma gibi, azınlığın çoğunluğa (alınan kararlar çerçevesinde) tabi olması ve ortak disipline göre hareket edilmesi gerektiği unutulmamalıdır. Eylem birliği çalışması eylem birliğini sabote edecek davranışlara dönüştürülemeyeceği gibi birbirlerine karşı bir üstünlük yarışı veya slogan yarıştırmaya vb. dönüştürülmemelidir.

P/A'da serbestlik, eylem birliği yapan örgütlerin teşhiri ve bunun aracı haline getirilmesi olarak anlaşılmalıdır ve bu amaçla kullanılmamalıdır.

P/A'da serbestlik ilkesi, her türlü ajitasyon ve propaganda-

sa olsa eylem birliğini sabote etmek çıkar.

Yapılan eylem birliği belli siyasetlerin sınırlı güçleriyle kalmamalıdır, esas olarak en geniş kitleleri kucaklamaya yönelmelidir/hedeflemelidir.

4. Eylem birliğinde halk demokrasisi işletilmelidir. Bunun bir gereği olarak, siyasi hareketler arasında dostça eleştiri ve özeleştiri mekanizması işletilmelidir.

Halk saflarındaki siyasetler birbirlerine karşı eleştiri-özeleştiri de dürüstlüğü elden bırakmamalıdır. Her kurum halkın çıkarlarını önde tutmalıdır. Grupçu zihniyetle hareket edip bunu öne çıkarmaları halinde proletarya ve emekçi halkın çıkarlarına zarar verecekleri ve dev-

çerir.

Eylemde birlik, A/P'da serbestlik ilkesi; üzerinde anlaşılan eylem programına uygun hareket etmeyi gerektirir. Buna uygun hareket edilemezse, eylemin propagandası yapılmazsa eylem birliği başarılı olamaz ve eylem birliğinden geriye bir şey kalmaz. Eylem birliği platformunun kararlarına sadık kalınmalı, ortak bir yükümlülük altına girildiğini taraflar unutmama-

nın sınırsız yapılması anlamına da gelmez. Bütün siyasi örgütler bu ilkenin kabulü temelinde hareket etmeli ve bu yöne ağırlık vermelidir. "A/P yapıyorum" gerekçesiyle eylemin muhtevasını karartacak, saptıracak tarzda davranış ve anlayışlara karşı olmalıdırlar. Açıktır ki, serbestlik ilkesinden herkesin pratikte her istediğini yapması sonucu çıkarılmamalıdır. Bu çıkarılırsa oradan eylem birliği çıkmaz, ol-

Yapılan eylem birliği belli siyasetlerin sınırlı güçleriyle kalmamalıdır, esas olarak en geniş kitleleri kucaklamaya yönelmelidir/hedeflemelidir.

rimci siyasetler arasındaki ilişkileri zedeleyecekleri gibi eylem birliği hedefinden uzaklaşmış olurlar.

5. Eylem birliği sadece halk kapsamına giren sınıflar ve örgütleriyle ele alacağımız bir meseledir. Karşı devrim cephesine dahil olanlarla eylem birliği yapmamız söz konusu değildir.

Eylem birlikleri konusunda şu yanlış anlayışlara düşmeme-

ye de dikkat etmeliyiz:

- Eylem birliğinde “eylemde önderlik bizde olmalıdır, önderlik bizde değilse öyle bir eylem birliğine gitmeyiz” mantığıyla hareket edilmemelidir. Eylem birliğine bu mantıkla bakmak veya eylem birliğini böyle ele almak sınıf mücadelesini, sınıf mücadelesinin nasıl geliştiğini, eylem birliğinin ne olduğunu ve işlevini anlamamaktır. Önderlik etmeye çalışmak, önderliğimiz altına almaya çalışmak, bunu arzulamak farklı bir şey, bunu ön koşul olarak aramak farklı bir şeydir. Bu, doğru önderlik, süreç içinde güven verme, dışındakilerin güvenini sağlama ve bir güç olayıdır...

- Eylem birliğini sadece bir eylemle sınırlı ele almak, o eylem bittikten sonra sona ereceğini, dağılacağını düşünmek yanlıştır. Böyle olabileceği gibi daha uzun süre sürecek eylem birliklerinin olacağı da unutulmamalıdır.

- Eylem birlikleri yerel yapılabileceği gibi, merkezi olarak da yapılabilir. Eylem birliği, dev-

rimci güçlerle üzerinde hemfikir olunan siyasal tavır, tutum vb.’nin başarısı için eylemde güçlerini bir araya getirmektir. Dolayısıyla eylem birliğini diğer örgütlerle bir örgütlenmeye getirmek, birlikte bir örgüt gibi çalışmak, birlikte bir örgüt gibi hareket etmek ve bölgesel veya merkezi olarak üstten aşağıya doğru örgütleri birleştirmek veya tek parti, örgüt gibi birlikte çalışmak gibi anlamamalı ve böyle ele almamalıyız. Parti ve örgütlenmemizin nitelik ve bağımsızlığını silikleştiren, farklı düşüncüyü temsil ettiğimizi ve illegalite kurallarını ihlal eden, örgüt bağımsızlığını eylem birliği ile karıştıran veya eylem birliği yaptığı güçlerle arasındaki farkı silikleştiren vb. gibi yaklaşımlara da karşı uyanık olunmalıdır.

- Eylem birliğini sınıfsal ittifaklarla birbirine karıştırmamak gerekir. Eylem birliğinde de eylem birliği yapılan güçlerle bir ittifak yapılıyor. Her eylem birliği aynı zamanda bir ittifaktır. Ama her ittifak bir eylem birliği

olarak ele alınamaz ve öyle görülemez. Devrimden menfaati olan güçlerle sınıfsal ittifak daha geniştir, daha uzun vadeli, stratejik bir sorundur. Eylem birliği ise taktiktir.

Emperyalist saldırıların her yönden yoğunlaşması, egemen sınıflar ve faşist diktatörlüğün halka yönelik baskıları, kitlelerin yıkım ve umutsuzluğunun artması, devrimci hareketin bu saldırılar ve sorunlar karşısında yetersiz kalmakla birlikte kendi içinde birlikler yakalamada/oluşturmada önemli eksikler taşıması, özellikle bugün, eylem birliğinin komünistlerin önündeki önemli görevlerden biri olduğunu göstermektedir. Özellikle Proletarya Partisi düşüncesi ile yakın dostluk içinde olan, birlikte iş yapmada önemli oranda güven veren, ortak politikalar oluşturmada süreci benzer tahlil eden devrimci güçlerle eylem birliği konusunda açık ve hatta teşvik edici olmalıyız.

Halkın da bu yönlü ortaklıklara değer verdiğinin/vereceğinin bilincinde davranarak em-

peryalizmin, yerli uşaklarının her türlü katkısıyla gerçekleştirdiği saldırılara karşı geniş bir hedef birliğinin ve bu hedef birliğini içeren bir eylem birliği örgütlenmesinin halk desteğine açık olacağını bilmeliyiz. Politikalar örgütlemelerle, eylemlerle, birliklerle somutlaşır. Belirlenen bir politikanın uygulanmasına ne kadar geniş bir kesimi katıyorsak o oranda başarılı oluruz. Eylem birliğinin, politikaların başarıya ulaşmasında en önemli taktik ilkelerden olduğunu bugün daha fazla önemsemeli ve öne çıkarmalıyız.

Devrimci parti ve örgütlerle yapılacak eylem birliklerinde önderliğin yönlendirici rol oynaması önem taşımaktadır. Eylem birliklerinin merkezi düzeyde ele alınmasında bizim de yetersiz kaldığımız bilinmektedir. Bu, ülkemizdeki devrim mücadelesinde görevlerimizi yeterince yerine getiremediğimiz de bir göstergesidir. Yerel düzeyde eylem birlikleri, partilerin zayıf olmasından ve özellikle de nitelikteki geriliklerden kaynaklı olarak artık neredeyse mümkün olmamaktadır. Genel olarak politik seviyenin geriliği ve önderlik edilmemesi esas etmemdir, pasifliğin ve edilgen ruh halinin yerleşmiş olduğunu da ayrıca eklemeliyiz ve artık ciddi derecede bunu aşmalı, buna uygun politikalar geliştirmeye çalışmalıyız.

Diğer devrimci düşüncelerle doğru yönde yapılacak eylem birliklerinin önemli kazanımlar getireceği açıktır. Elbette esas olan Proletarya Partisi'nin kendi çalışmasıdır, ancak bu olduğunda diğer çalışmalar mümkün olabilir ve devrim mücadelesi ileriye doğru gelişebilir. Fakat, bugün daha iyi kavramalıyız ki eylem birliği gibi diğer çalışma-

ların kavranabilmesi durumunda kendi çalışmalarımızın gelişim olanağı daha güçlenir. Eğer kendi çalışmalarımızda bir gerilik varsa bunun diğer faaliyetlerle ilişkisinin olduğunu da görmeliyiz. Böyle ele aldığımızda eylem birliklerindeki zaaflarımızın esas olarak önderlik ve örgütsel çalışmalardaki yetersizlik ve olumsuzlukların sonucu olduğu görülür.

Emperyalist saldırıların her yönden yoğunlaşması, egemen sınıflar ve faşist diktatörlüğün halka yönelik baskıları, kitlelerin yıkım ve umutsuzluğunun artması, devrimci hareketin bu saldırılar ve sorunlar karşısında yetersiz kalmakla birlikte kendi içinde birlikler yakalamada/oluşturmakta önemli eksikler taşınması, özellikle bugün, eylem birliğinin komünistlerin önündeki önemli görevlerden biri olduğunu göstermektedir.

Proletarya Partisi bu eylem birliği anlayışı çerçevesinde hareket ederek somut gelişmelerde, merkezi eylem birliklerine gidebileceği ve belli bir süre sürece merkezi eylem birliklerine gidebileceği gibi, bölgesel ve yerel eylem birliklerine de gidebilir ve gerekecektir. Aynı zamanda esas olarak parti örgütleri kitle faaliyetlerinde, sadece

kendi güçleriyle değil, kazanabileceği, politikasına dahil edebileceği en geniş kesimi yanına çekme anlayışıyla hareket etmelidir. Bu hem politikasını en geniş kesimlere götürmez, hem onları etkileme ve politikaları eksenine çekmez ve böylece somut olarak yeni dost ve müttefikler edinmez, onların desteğini görme döşeme taşlarıdır, hem de daha geniş kitleleri düşmanla karşı karşıya getirmeyiz, onları düşmanın dolaysız ve dolaylı etkisi altında çekip düşmana karşı mücadeleye çekmez.

Proletarya Partisi militanları olarak bu bilinçle hareket etmeliyiz. Eylem birlikleri ile ilgili genel yaklaşımın tüm örgüte kavratılması ve bu yönde pratik faaliyetin sürdürülmesini teşvik etmeliyiz.

Eylem birliklerinde uyulması gereken kurallar hakkında tüm kitlemiz aydınlatılmalı, eğitilmeli ve örgütsel faaliyetlerimizde oturmuş bir yaklaşım haline getirilmelidir. Devrim sadece öncü güçlerle, tek başımıza yapılmayacaktır, o kitlelerle birlikte yapılacaktır. Sınıf düşmanları dışında en geniş kitleleri çekme sorunudur, onları bir biçimde çekme ve buna zorlama sorunudur. Önemli olan politika ve hareketini onlara göre ayarlama ve bağlı kılma değil, onları çekmeye çalışarak yoluna devam etmektir.

Devlet tarafından baskı ve haksızlıklara uğrayan bütün toplumsal kesimlere sahip çıkmalı, emperyalizm ve onların uşağı olan devletle çelişkilerini işlemeli, keskinleştirmeli, tepki ve öfkelerini körüklemeliyiz. Dolaylı, dolaysız dost ve müttefikler edinmeli, örgütlemeli ve eksenimize çekmeliyiz. Bundan başarı doğru politika ve çabamıza bağlı olacaktır.

Filipinler Komünist Partisi'nin anti-emperyalist cephe deneyimi

Ulusal birleşik cephede olduğu gibi, uluslararası birleşik cephe içinde de gizli tehlikeler ve bunlardan uzak durmanın yolları vardır. İlerici güçlere liderlik yapan komünistler şunu görmelidirler ki uluslararası birleşik cephe ne "Sol" ne de sağ oportünist hatalar tarafından yolundan çıkarılamaz, daraltılamaz ve parçalanamaz. Sol güçler kendi fikirlerini hakim kılmak için her zaman uğraşmalıdırlar ve bugün en kötü emperyalist olan ABD emperyalizmini tecrit ve yok etmek için sağ içindeki bölünmeden yararlanmalıdırlar.

Prof. Jose Maria Sison
FKP Kurucu Başkanı ve Filipinler Ulusal Demokrat Cephe Baş Politik Danışmanı
4 Mayıs 03, Brüksel Komünist Semineri

Sevgili yoldaşlar,

Bu Brüksel Komünist Semineri'ndeki tüm delegeleri en sıcak yoldaşlık ve devrimci dayanışma duygularıyla selamlıyorum. Sizinle beraber olmamı engelleyen bazı koşullara rağmen sizinle birlikte olma şansı veren Belçika İşçi Partisi'ne müteşekkirim. ABD'ye itaat eden Avrupa Birliği-Avrupa Komisyonu Filipinler Komünist Partisi (FKP) ve Yeni Halk Ordusu (YHO) ile birlikte beni "terörist" olarak listeye aldı. Bu bağlamda, Hollanda devleti, tanınmış bir politik göçmen olarak gerekli olan beslenme, kira ve sağlık hizmetleri için gerekli gelirleri de sınırlamış durumdadır. Küçük kişisel banka hesabım donduruldu. Utrecht-Hollanda ve Brüksel-Belçika arasındaki kısa mesafeyi geçmem yasaklandı.

ABD; FKH, YHO ve beni "terörist" olarak adlandırma ve

cezalandırıcı tedbirler almada aşırı bir cürete sahiptir. ABD, ulusal kurtuluş hareketlerine, ulusal bağımsızlık iddiasındaki devletlere "terörist" olarak saldırarak; Afganistan ve Irak'a karşı saldırganlık savaşlarını başlatmak ve anti emperyalist liderlere CIA tarafından suikast yapılması tehdidi için 11 Eylül saldırılarını kullanmaktadır.

ABD emperyalizmi tüm insanlık tarihindeki 1 numaralı terörist güçtür. Sayısı milyarlarca olan halkları emperyalist sömürünün şiddetiyle cezalandırmaktadır. Saldırganlık savaşları yürüterek, nükleer ve diğer yüksek teknolojiyi imha silahlarını kullanarak, kukla rejimlerinin açık terörlerini destekleyerek ve kitle kısımlarını kışkırtarak milyonlarca insanı öldürdü ve yaraladı.

1- FKP'NİN ABD EMPERYALİZMİNE VE SAVAŞA BAKIŞI:

Lenin'in söylediği gibi kapitalizmin en yüksek aşaması olarak emperyalizm Amerika ve Avrupa'da ve daha sonra Asya'da 1898-1914 döneminde

nitelik kazanmıştır. Lenin, modern emperyalizm veya tekeli kapitalizm çağında öncü olan ana tarihi dönüm noktalarının **İspanya-Amerikan Savaşı** (1898), **Anglo-Güney Afrika Savaşı** (1899-1902), **Rus-Japon Savaşı** (1904-1905) ve **1900'de Avrupa'daki ekonomik kriz** olduğunun altını çizmiştir.

19. yüzyılın sonlarına doğru tekeli kapitalist niteliğini kazanarak ABD, ekonomik sömürge bölgelerini büyültmeye itildi. Sömürgeleri, üretim fazlalıkları için **Pazar**, sermaye fazlalıkları için **yatırım alanı**, **ucuz hammadde** kaynağı ve **etki alanları** olarak ele geçirdi.

Emperyalist sömürü için sömürge elde etmekte geç kalan ABD eski sömürgeci güç İspanya'dan Porto Riko, Küba ve Fi-

lipinler gibi sömürgeleri kolayca gasp edebileceğini hesapladı. Böylece, 1898'de İspanya-Amerika Savaşını başlattı. Küba'da kendi savaş gemisi Maine'yi yaklaşık 300 denizcisini ve adamını öldürerek batırdı ve İspanya'ya savaş ilan etmek için bir bahane elde etmek için İspanya'yı suçladı. Filipinler ise ABD emperyalizminin Pasifik Okyanusu'nu "Amerikan Gölü"ne çevirme planları için kilit nokta ve "Çin karpuzu"ndan bir parça elde etmek için sahneye konan bir üs olarak özel bir öneme sahiptir. Fakat Filipin halkı 1896'nın daha başlarında İspanya'ya karşı ulusal bağımsızlık devrimlerini başlatmıştı. Onları **Asya'daki ilk burjuva demokratik devrimdi**. Duvarlarla çevrili Manila dışında tüm Filipinler'in kurtarılmasını

1898'de başardılar. ABD emperyalistleri ilk önce Filipin devrimci önderleriyle dostluk kurmaya çalışır göründüler. Fakat kısa zamanda, Filipin halkının yeni sömürgeci patronu olma şeytani amaçlarını tamamen ortaya koydular. **Filipinler'i 30 Aralık 1898'deki Paris Anlaşmasıyla İspanya'dan 20 milyon dolara satın aldıktan sonra ABD, 4 Şubat 1999'da Filipin halkına karşı topyekün bir saldırıya girişti.**

Saldırılarını haklı çıkarmak için, saldırıyanlar Filipinli devrimcilerin Manila'daki bütün beyaz yabancıları katletmek için hazırlandığı ve "o kadar medeniyetsizler ki kendi kendilerini yönetmek için eğitime ihtiyaçları olduğu" yalanlarını yaydılar. Başbakan McKinley, o kadar ileri gitti ki tanrının

FKP, kendini önder güç olarak tanıtlamaktadır. Yürüyüş çizgisini açıkça ortaya koymakta, amaçlarını gerçekleştirmek için çalışmaktadır. Üzerinde anlaşılan çizgi ve hedeflere uygun olarak, düşmana karşı geniş kitleleri bir araya getirmek üzere diğer güçlerle birleşmektedir.

kendisini bir gece uyandırdığını ve Filipin halkını Hıristiyanlaştırmasını ve onlara demokrasiyi öğretmesini emrettiğini iddia etti.

1899'da Filipin-Amerika savaşının başlangıcından 1913'deki sözde uzlaştırma mücadelesinin sonuna kadar, ABD saldırganları en az 1.5 milyon Filipinliyi öldürdü. Fakat, kuşaktan kuşağa ilk olarak, 1902-1941 arasındaki sömürge ve yarı feodal periyot ve daha sonra 1946'dan günümüze yarı-sömürge, yarı-feodal periyotta, günlük emperyalist şiddet içinde çok daha fazla kurban verilmiştir.

Japon faşistleri ABD sömürgecilerini 1942'nin başlarında Filipinler'den sürdüler. Ve ikinci Emperyalist Dünya Savaşı sırasında Filipinler'i işgal ettiler. Ve üç yıl boyunca komünistlerin ve sosyalistlerin birleşik partisi, Japon emperyalistlerine karşı başarılı bir halk savaşı yürüten ve birçok eyalette halk hükümetleri kuran **Japonya'ya**

Karşı Halk Ordusu'na liderlik etti. Fakat 1945'te ABD emperyalistleri Filipinler'in hemen bütün eyaletlerini yeneden ele geçirmek için geldiler.

ABD, 1946'da ülkeye sözde bağımsızlık ihsan etti. Fakat bundan sonra ekonomik, politik, askeri ve kültürel hakimiyetini elinde tuttu ve baskı ve sömürsünün ajanları olarak sömürücü büyük komprador ve toprak sahipleri sınıflarını kullandı. Filipin yönetim sistemi yarı feodal ve yarı sömürge karakterde kaldı. Buna karşılık, Filipin halkı da ulusal demokratik bir devrim başlattı.

2- FİLİPİNLER KOMÜNİST PARTİSİ'NİN ANTI-EMPERYALİST CEPHE DENEYİMİ:

Tüm Filipinli komünistler ve diğer Filipinli yurtseverler şu gerçeği kesinlikle bilmektedirler ki Filipinler'in vahşi işgali ve sömürgeleştirilmesinden ABD emperyalizmi sorumludur; 1930'da kuruluşundan bu yana komünistlerin defalarca bastırılması, 2. Dünya Savaşı'nın ardından ülkenin yeniden işgali, 1950'lerin başlarında halkın silahlı devrimci hareketinin ezilmesi ve 1960'ların başlarında anti komünist gericiliğin yoğunlaşması.

26 Aralık 1968'de yeniden kuruluşundan bu yana FKP, ABD emperyalizmine ve yerel sömürücü sınıflara karşı uzun süreli halk savaşı ile ulusal kurtuluş ve demokrasi için genel mücadele çizgisini azimle ve militanca yükseltti. 1968'de FKP, 1930'lardan beri ABD ve Japon emperyalizmine karşı mücadele içinde çelikleşen ve Sovyetler Birliği, Çin, Kore, Vietnam, Küba vd. ülkelerdeki komünistler ve halkın zaferlerin-

den esinlenmiş proleter devrimcileri saflarına kattı. 1968'den beri FKP kadro ve üyeleri Markos'tan günümüze anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik ve anti feodal mücadelelerin zengin deneyimiyle donanmıştır. Onlar, başta Küba, Vietnam, Çin vb. ülkeler olmak üzere 1960'lardan beri ülke dışındaki anti emperyalist mücadelelerden öğrenmişler, onları örnek almışlar ve desteklemişlerdir.

FKP, ABD'nin Filipinler'i kendi ekonomik, politik, askeri ve kültürel kontrolüne sokan tüm eşitsiz birliklere, anlaşmalara, politikalara, yasalara ve düzenlemelere karşı kitle mücadelesinde Filipin halkına liderlik etmiştir. FKP'nin kullandığı en etkili silahlar Yeni Halk Ordusu ve Filipinler Ulusal Demokratik Cephe'dir.

FKP, uzun süreli halk savaşıyla gerici yönetici kukla sistemle savaşmak ve yıkmak için mücadele eden YHO'na liderlik etmektedir. **Bu mücadele esas olarak işçi-köylü ittifakı temelinde sürdürülmektedir.** Halk Ordusu, tüm ülke çapında şehirlerde güç oluncaya kadar kırsal kesimde savaşmakta ve güç biriktirmektedir. Şu anda kitle temelini gelişimi ve derinleşmesi temelinde gerilla savaşı, şiddetli ve yaygın bir biçim almıştır.

FKP, birleşik cepheyi tamamlayarak çeşitli ittifaklar geliştirdi: tüm devrimci hareketin dayanağı olan temel **işçi köylü ittifakı**; emekçi kitleler ve şehir küçük burjuvazisinin **ilerici ittifakı**; ilerici güçler ve orta burjuvazinin **yurtsever ittifakı** ve ABD emperyalizminin en büyük uşağı, en gerici güç olan düşmanın gücünü tecrit etmek ve yenilgiye uğratmak için gericilerin bazı kesimleriyle **karar-**

sız (kaypak) ve geçici ittifaklar.

Tüm ittifak çeşitlerinde, işçi sınıfının ileri müfrezesi olarak FKP, kendini önder güç olarak tanıtlamaktadır. Yürüyüş çizgisini açıkça ortaya koymakta, amaçlarını gerçekleştirmek için çalışmaktadır. Üzerinde anlaşılan çizgi ve hedeflere uygun olarak, düşmana karşı geniş kitleleri bir araya getirmek üzere diğer güçlerle birleşmektedir.

FKP aynı zamanda, ittifakın çıkarlarına zarar veren "Sol" oportünist maceracılık veya düşmanın isteklerine bo-

Parti sosyalist bir perspektifle yeni demokratik devrimin çizgisini sebatla uygulamaktadır. 2. Büyük Rektifikasyon (düzeltme) Hareketi sayesinde temel hatalarını (subjektivizm ve oportünizm) düzeltti. Sonuç olarak ideolojik, politik ve örgütsel olarak kendini sağlamaştırdı.

yun eğin sağ oportünist düşünce ve hareketlere karşı da mücadele etmek için gerçeklere dayalı muhakeme yöntemini kullanır. **Birleşik cephenin politika ve taktiklerinin uygulanmasında esneklik olsa bile devrimi azimle ilerletmek için inisiyatif ve bağımsızlığını korur.**

FKP, mücadelenin ilkesel biçimi olan kır temelli devrimci silahlı mücadele ile bağlantılı olarak demokratik politik güç ve kitle örgütlerinin organlarını inşa eder. Aynı zamanda silahlı-silahsız, legal-illegal mücadelenin çeşitli şekillerini; kitle örgütlerinin (işçiler, köylüler, kadınlar, gençlik, aydınlar vb için) çeşitli şekillerini ve şehir ve kırsal bölgelerde kitle hareketlerini koordine eder. FKP'nin 1968'de yeniden kuruluşundan bir süre sonra, ABD emperyalistleri ve Markos rejimi asker ve teçhizatı artırmak için daha fazla kaynak serbest bırakarak FKP ve yeniden dirilen devrimci hareketi yok edebileceğini hesapladılar. Nihayet, ABD-Markos rejimi savaş yasalarını deklare etti ve halk üzerinde 14 yıl boyunca faşist diktatörlük uyguladı. Fakat FKP ve devrimci kitle hareketi yok edilemedi. Onlar anti faşist, anti emperyalist ve anti feodal çizgide silahlı mücadelede sebat ederek sağlamlıklarını geliştirdiler. Sonunda FKP, Markos faşist diktatörlüğünün tecrit edilmesini ve yenilgiye uğratılmasını sağlamak için geniş birleşik cephe politikası ve taktiklerini uygulayarak başarısını kanıtladı. FKP'ye Marksizm-Leninizm rehberlik etmektedir.

Parti sosyalist bir perspektifle yeni demokratik devrimin çizgisini sebatla uygulamaktadır. 2. Büyük Rektifikasyon

FKP, emperyalizm ve kendi ülkelerindeki kukla gericiilere karşı dünya halklarının sürdürdüğü devrimci savaşları tanır. Ve emperyalistler tarafından sürdürülen tüm haksız saldırı savaşlarını ve şiddet hareketlerinin karşısındadır.

(düzeltme) Hareketi sayesinde temel hatalarını (subjektivizm ve oportünizm) düzeltti. Sonuç olarak ideolojik, politik ve örgütsel olarak kendini sağlamlaştırdı.

Geniş birleşik cephe politika ve taktiklerini kullanarak FKP, 2001 yılında kukla başbakan Estrada'nın devrilmesinde başarılı oldu ve son olarak halefi Arroyo'yu 2004 başbakanlık seçimlerinden çekildiğini açıklamaya zorladı. **Barışçıl ve dev kitle hareketleriyle herhangi**

bir gerici başbakan veya yönetici klik tecrit edilebilir ve iktidardan uzaklaştırılabilir. Fakat silahlı devrim olmaksızın tüm rejimin devrilmesi mümkün değildir.

Bundan dolayı FKP, tüm ülke çapında şehirlerde politik iktidarı ele geçirmek için durum elverişli hale gelinceye kadar silahlı devrimci hareketin kırlardan şehirleri kuşatma ve silahlı güç biriktirmeyi öngören uzun süreli halk savaşının stratejik çizgisini uygulamakta azmetmektedir. FKP aynı zamanda, bir gerici yönetici kliği tecrit etmek, güçten düşürmek ve iktidardan uzaklaştırmak ve ardından bir diğerini ve tüm yönetim sistemini yıkabilecek hale gelinceye kadar devrimci hareketi güçlendirme şeklindeki birleşik cephe taktik ve politikalarını kullanır.

Dünya kapitalist sisteminin ve Filipinler yönetim sisteminin krizi fena halde kötüleşmektedir. ABD'nin dikte ettirdiği "Serbest Pazar" küreselleşme çizgisini izleyerek, post-Markos rejimler ülkenin yönetim sisteminin krizini birbiri arkasından

doğurdu. Bu kriz, dünya kapitalist sisteminin krizine bağlı ondan daha kötüdür.

Şu anki Arroyo kukla rejimi ekonomik ve politik olarak öylesine çaresiz bir durumdadır ki, ABD'nin Filipinler'de bir "ikinci cephe"de "terörizme" karşı savaş başlatma bahanesi altında ülkeye askeri olarak müdahale etme isteğini kabul etmiştir. Bush rejimi eğitim, sivil hareket vb. çeşitli kisveler altında ülkeye daha fazla asker yerleştirmek için Filipin ulusal birlik ve top- rak bütünlüğünü çiğneyerek Filipinler'de askeri üsler inşa etmeye çalışmaktadır.

Filipinler'deki silahlı devrim; devrimciler ve yerel gerici- ler arasındaki bir iç savaş karakterine sahiptir. Fakat ABD emperyalistleri, tüm saldırganlıklarını yükselterek askeri müdahalelerini yoğunlaştırmaktadır. FKP, ABD emperyalizmine karşı ulusal kurtuluş savaşına liderlik etmeye hazırlanmakta ve Filipin halkının, ABD emperyalizmine kanlı hesapları için hak ettiği cezayı vermeye ve kendi geleceklelerini kurmaya yöneltmektedir.

3- EMPERYALİZME VE SAVAŞA KARŞI GENİŞ DAYANIŞMA İHTİYACI:

FKP, ABD emperyalizmi ve yerel gericiliğe karşı ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesine yoğunlaşmıştır. Proleter enternasyonalizmi ve aynı zamanda geniş anti emperyalist dayanışma duyguları içinde, emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı dünya halklarının verdiği benzer mücadeleleri tanır ve destekler.

FKP, emperyalizm ve kendi ülkelerindeki kukla gericilere karşı dünya halklarının sürdürdüğü devrimci savaşları tanır.

Ve emperyalistler tarafından sürdürülen tüm haksız saldırı savaşlarını ve şiddet hareketlerinin karşısındadır. Emperyalist savaşları; emperyalizme karşı mücadele, savaş karşıtı kitle hareketi ve mümkün olan her yerde devrimci savaşlarla durdurma çizgisine tüm gücüyle bağlıdır.

Saldırganlık ABD emperyalizminin doğasında vardır. Hegemonyasını genişletmek ve güçlendirmek için terörizmi kullanır. Kitle imha silahlarının en büyük üreticisi, stokçusu ve kullanıcısıdır. Amaçlarını gerçekleştirmek için askeri müda-

hale ve saldırganlıkta yoğunlaşır. Kukla rejimlerin açık terörünü tesis eder, destekler; halka ve devrimci güçlere saldırmak için onları kullanır.

Tüm dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu aşırı üretim krizi öylesine ölümcül bir hale gelmiştir ki, ABD bugüne kadar olduğundan çok daha zorba ve saldırgan hale gelmiştir. Bu sebeple dünya halklarının sömürsünün şiddeti artmakta; savaş yağmalarındaki aslan payını büyütürken emperyalistler arasındaki çelişkileri şiddetlendirmektedir. Şovenizm, ırkçılık ve faşizm canavarları tüm emperyalist ülkelerde çirkin yüzünü göstermekte ve emperyalist güçlerin dünyanın yeniden paylaşımı mücadelesinde daha şiddetli çekişmelere işaret etmektedir.

ABD emperyalizminin mevcut liderleri tekeli burjuvaziye daha fazla sermaye vererek ABD ve dünya kapitalist ekonomisini yeniden canlandıracağını hesaplıyorlar. 11 Eylül saldırıları üzerine histeriyi körükleyerek, savaş üretimini teşvik ederek, saldırganlık savaşları yürüterek ve yeni ekonomik sömürgeler elde ederek özellikle petrol kaynakları ve yolları üzerinde tek süper güç olma pozisyonu ve yüksek teknoloji silahlarıyla övünmektedir.

Gerçekte hiper güç kibiri ABD emperyalizminin başını belaya sokmakta, aşırı genişlemekte ve genişlemeye devam ettirmektedir. Saldırgan hareketleri; ulusal kurtuluş hareketleri, halkın devrimci hareketleri ve devletlerin ulusal bağımsızlık iddialarıyla sıkıştırılmakta ve saldırıya uğramaktadır.

1968'de yeniden kuruluşundan beri FKP, ulusal bağımsızlık iddiasındaki ülkelere, ulusal

kurtuluş ve sosyal devrim için mücadele yürüten ulus ve halklara karşı emperyalizmin saldırganlık savaşları, askeri müdahale, korkutma savaşları, nükleer şantaj, yabancı askeri üslere ve ekonomik/askeri bloklara karşı halkın geniş kitlelerini birleştirmek ve seferber etmek için Filipinler'deki çeşitli güçlerle işbirliği yapmaktadır.

FKP şu gerçeğin her zamanından daha çok farkındadır ki Filipinler bir takımadadır; üzerinde yaşayan halk ve devrimci güçler kendi güçlerine güvenmeli ve gelişmek için dalga dalga ilerlemelidir. FKP, şu andaki kapasitesi dışında kendini aşırı geliştirme konusunda dikkatlidir. Aynı zamanda **dış faktörlere bağımlılıktan kaçınma konusunda bilinçlidir. Ülke dışından gelen desteği memnuniyetle karşılar ancak ona bağımlı kalmaz. Ülke dışındaki devrimci güçleri destekler ve onları kendi güçlerine güvenmeleri konusunda uyarır.** Komünistler olarak FKP kadro ve üyeleri Filipin proletaryası ve halkının ulusal demokratik devrimi tamamlamasını ve sosyalist devrime gitmek için politik iktidarı ele geçirmesini ister. Bu sebeple geniş anti emperyalist hareketin gelişimine ve dünya proleter devrimine katkıda bulunmak ister. FKP yabancı parti ve örgütlerle çeşitli biçimlerde ilişkilerde yoğunlaşmaktadır. Bazı ilişkiler açık olarak Marksist-Leninist ideolojik çerçeve içinde, diğerleri ise geniş anti emperyalist dayanışma çerçevesinde kurulmaktadır. FKP, geniş anti emperyalist dayanışma temelinde kitle formasyonlarıyla direkt yüz yüze ilişkileri geliştirir. Emperyalizme ve savaşa karşıtlık içinde FKP direkt olarak ya da FUDC vasıtasıyla ba-

zı yabancı devletler ve devletlerarası kurumlarla işbirliği ilişkilerini geliştirir.

Geniş anti-emperyalist dayanışma inşa etmek için dünyadaki mümkün tüm güçlerle karşılıklı destek ve işbirliğine şiddetle ihtiyaç vardır. Bir numaralı emperyalist ve terörist güce karşı koymak ve diğer emperyalist güçlere karşı da dikkatli olmak için uluslararası birleşik bir cepheye ihtiyaç vardır. Devrimci proletarya; komünist partileri, sendikalar ve sosyalizmi isteyen devletler vasıtasıyla bu tür bir uluslararası birleşik bir cepheye bir yolunu bulup kuşatılmalı ve geniş kitle hareketinde gerçek rolünü oynamalıdır.

Ulusal birleşik cepheye olduğu gibi, uluslararası birleşik cephe içinde de gizli tehlikeler ve bunlardan uzak durmanın yolları vardır. İlerici güçlere liderlik yapan komünistler şunu görmelidirler ki uluslararası birleşik cephe ne "Sol" ne de sağ oportünist hatalar tarafından yoldan çıkarılamaz, daraltılamaz ve parçalanamaz. Sol güçler kendi fikirlerini hakim kılmak için her zaman uğraşmalıdırlar ve bugün en kötü emperyalist olan ABD emperyalizmini tecrit ve yok etmek için sağ içindeki bölünmeden yararlanmalıdırlar.

Emperyalizme ve savaşa, özellikle de ABD'nin Irak'a yönelik saldırganlık savaşı ve sonucunda bu ülkenin işgaline karşı tüm dünyada kitle hareketlerinin geliştiğini görmek umut vericidir. Bu küresel kitle hareketi başarılı olmuştur. Komünist partileri bu hareketi desteklemiş ve bilinçli bir şekilde **geniş birleşik cephe ve hareketin kitle karakterini birbirine karıştırmaktan kaçınmıştır.** Böylece

politik güçlerin geniş safı ve örgütlü ve kendiliğinden kitleler emperyalist savaşa karşı ayağa kalkmak ve toplanmak için kolaylıkla bir araya geldiler.

FKP'nin son kitle bildirisi, kitle hareketinin ABD emperyalizmini itibardan düşürüp, tecrit edip ve eninde sonunda yüksek teknolojili güçlü silahlarına rağmen mağlup etmek için yaygınlaşarak ve gayretle gelişmeye devam edeceğini umduğunu açıkladı. Politik-ekonomik bir sistem olarak ABD emperyalizminin çürümüşlüğü açık bir hal almıştır. **ABD askeri gücünün tükenmesi sadece bir zaman meselesidir. Ki bunu saldırgan hareketleri yaparak ve dünya halklarının devrimci direnişini yükselterek kendisi "başarmıştır."**

FKP'nin kadro ve üyeleri, ABD emperyalizmine karşı hiç durmadan **ortak bir cephe** çağrısı yapmaktadır. Onlar, Filipinler devrimini başarıya ulaştırmada ve tüm dünyadaki diğer halkların devrimlerini manevi ve politik olarak desteği büyütmekte kararlıdır. Onlar kendi ülkelerindeki devrimci hareketleriyle Filipinler devrimini destekleyen diğer ülkelerin halklarına müteşekkirdir. Onların derslerinden ve nasihatlerinden öğrenmektedir.

Komünistler olarak, kendi formasyonlarında kendilerini Filipin devrimini ve aynı zamanda dünya proleter devrimini geliştirmeye adanmışlardır. Onlar emperyalizmin bir gün yenileceğini, sosyalizmin tüm dünyada hakim hale geleceğini ve komünizmin mümkün hale geleceğini umuyorlar. Onlar emperyalizmin olmadığı, savaşların olmadığı ve bir sınıfın bir diğerini sömürmediği parlak bir gelecek için ileriye bakıyorlar.

Siyasete İlgili Üzerine

Çalışmalarda verimli, örgütlü, planlı, programlı ve bir hedefe yönelik olarak alabilir ve verimi artırabiliriz. Siyasal konularda geriliklerimiz, yetmezliklerimizi ancak planlı, programlı ve kısa-orta-uzun vadeli hedeflere yönelik bir şekilde tasarlayıp pratiğimize geçirerek aşabiliriz. Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarını da aynı çalışma tarzıyla giderebiliriz. Hangi ihtiyacı var Proletarya Partisi'nin? Hangi siyasal konulara yönelmemiz lazım?

Siyaset sözcüğü sözlük anlamı itibarıyla “yurt işlerini yürütmek için yöneticilerin tuttukları yol” veya “çıkar sağlamak için başkalarına karşı tutulan davranış tarzı” anlamına gelir. Arapça kökenli bir sözcük olan siyaset, politika ile aynı anlamda kullanılmakta. Latince’den gelen “politika” sözcüğü poli (çok) ve thica (yalan) anlamlarındaki iki sözcüğün birleşmesiyle meydana gelmiştir. Yani, kelime anlamı, çok yalandır. Tarihsel süreç içinde kullanılan politika sözcüğü, bugün kullanılan anlamıyla dile yerleşmiştir.

Politikayı her sınıf kendince yorumlar, kendi çıkarları gereği ona anlam yükler.

Egemenler, politikayı yalnızca kendilerinin yapabileceği bir uğraş olarak gördüler tarih boyunca. Egemene göre siyaset, halkı yönetme uğraşdır. -Tabi kendi sınıf çıkarları gereğince- Bu anlayışla halkı yönetecek, halkı siyasetten soyutlayacaktır.

Egemene göre; “halk cahildir, siyasetten anlamaz.” Ona göre siyaset; “ayrıcalıklı zümrenin-sınıfın yapabileceği bir iştir. Baldırı çıplaklar siyasetten anlamaz-

lar. Onların yapacağı sadece kol gücünü çalıştırmaktır, kafa gücünü değil. Onu da ancak efendiler isterlerse yapabileceklerdir. Halkın, büyük adamların yaptığına ise akli ermez!”

Halkı koyun sürüsü olarak gören bu anlayışta; “sürüyü yönetecek bir çobana ihtiyaç vardır. Baş olmazsa sürü nereye gideceğini bilemez.” Dolayısıyla siyaseti yapacak olanlar onlara göre, halk sürüsünün başıdır ve de başın çanak yalayıcısıdır. Siyaseti ancak egemenler ve temsilcileri yapacaktır. Yok, eğer sürü itaat etmez de yoldan çıkarsa; “vay o sürünün haline, vaay!”

Egemenler siyaseti yalnız kendilerinin yapabileceği bir iş olarak görürler ve bunu halkın beynine yerleştirirken halk kitleleri siyasetten uzak, siyasete yabancılaştırılmış olur. Fakat **politika yaşamın her yerindedir.** Halk yaşamı boyunca gördüğü zulüm baskı eziyetle yaşamından bezdirilirken, bu seçkin zümre sınıf iktidarlarında ancak sahte vaatlerle, yalan, dolanla kandırılmış, bütün bu yalan dolanlar ve vaatler, kitlelere “politika” diye belletilmiştir. (Zaten kelime an-

lamı olan ‘çok yalan’la egemen siyaset ifade edilmektedir.)

Bütün bu alavere-dalavere yalan-dolan hep halkın emeğinin daha fazla sömürülmesinde, halkın emeğinin hakkını almasının engellenmesinde kullanılmıştır. Bütün bu yalanlar, gerici iktidarların sürdürülmesine hizmet etmiştir.

Düşündüğümüzde, dün Osmanlı saray oyunları, saray entrikaları ile iktidarı ele geçirme, elde tutma uğraşı verilirken, bugün de Derviş’in iki partiyi birbirine düşürme ve bir üçüncü partiye geçme siyaseti bu Osmanlı oyunlarının bir devamı niteliğinde değil midir?

Bugün halk için politika ne anlam ifade ediyor? Cevap: halk yalnızca seçimden seçime politikayla ilgilenir. Egemenlerin siyasetten anladığı budur. Halka dayattığı siyaset anlayışı da budur. Farklı zamanlarda/yerlerde farklı biçimlerde tezahür etse de özünde halkın siyaset yapması hükümetlere oy vermesi, onay vermesi ile sınırlanmıştır.

Proletarya Partisi’nin siyaset anlayışı elbette yukarıda saydıklarımızdan farklıdır. Bizler siyaseti seçkin bir zümre veya sınıfın yapacağı bir iş olarak görmeyiz kuşkusuz. Siyaset bizce; Proletarya Partisi önderliğinde emekçi halk kitlelerinin kurtuluşu için ellerindeki silahtır. Burjuva-feodal her türden gericiliğe karşı kitleleri aydınlatmada, onlara yol ve yöntem göstermede, örgütleyip savaştırmada bir silah olarak algılamalıyız.

Siyaset her şeyden önce iktidar hedefli amaç ve yönelimler, bunları gerçekleştirmek için yürütülen faaliyetler, benimsenen yol ve yöntemlerdir. Bu doğrultuda eylemimize içerik ve yön verendir diyebiliriz.

Egemenlerin politikaları nasıl ki kendi çıkarları gereği belli programlar etrafında ifade buluyorsa, proletaryanın politikası da kendi çıkarları gereği oluşturduğu programlar etrafında ifade bulur. Nihai hedef olarak kendine üretim aletleri üzerindeki özel mülkiyete son vermeyi, sınıfları ortadan kaldırmayı koyar. Bunun gerçekleşmesi de sayısız asgari programın gerçekleşmesine bağlıdır.

Egemen sınıflar bugün kendi programlarını oluşturmuşlar, bu programlar ekseninde politikalarını hayata geçirme uğraşındalar. Nedir bu politikalar? Çevre politikası, iç politika, dış politika, eğitim-kültür-sanat-maliye vs. vs. politikaları diye ifadelenirdiklerimizdir. Ve bunların toplamı egemen politikalarını oluşturur. Buna karşılık biz devrimci ve komünistler temsil ettiğimiz sınıfın çıkarları gereği, geleceğe yönelik politikalar oluştururuz. Bunların tümü, siyasal iktidar merkezlidir. Örneğin devletin hapishaneler politikası, devlet siyasetidir. Onun için yaşamsaldır. Buna karşın, bizlerin hapishaneler politikası siyasal talepler etrafında oluşturulur. Veya yine 8 saatlik işgünü talebi; işçi sınıfının talebidir. Tek tek işyerlerinde patronların kabul etmesi, ekonomik bir kazanımken, bunun yasal bir hak halini alması, siyasal bir kazanımdır. Örnekleri çoğaltabiliriz.

Burada, şunun altını çizmemizde fayda var. **Egemen sınıfın bütün politikaları “devlet” aygıtı aracılığıyla gerçekleştirilirken, proletaryanın hedefi siyasal iktidara yöneliktir.**

Proletaryanın siyaseti bir hedefe yöneliktir. Ve bu hedefe ulaşabilmemiz -asgari hedef olarak nitelendirdiğimiz gerici faşist iktidarı alt etmemiz- için doğru bir siyasete sahip olma-

mız gereklidir. Burada kuşkusuz Marksist-Leninist-Maoist siyasetten bahsediyoruz.

Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi Proletarya Partisi’nin Marksist-Leninist-Maoist politikaları hayata geçirmesi ile gerçekleşecektir. Veya bir başka deyişle siyasal iktidarı ele geçirmesi için, Proletarya Partisi’nin kitlelere doğru önderlik edebilmesi gereklidir. Kitlelere nüfuz edebilmede, örgütleyip savaştırmada doğru politikaları hayata geçirmesidir. Marksist-Leninist-Maoist siyaseti bilmek; Proletarya Partisi’nin ne için, kimler için savaştığını, nasıl savaşması gerektiğini bilmektir. Bu Proletarya Partisi’nin düşünsel, siyasal, örgütsel, askeri konularda Marksist-Leninist-Maoist çizgisinin hakim kılınması ile gerçekleşir. Genelden özele, parçadan bütüne Partinin tamamı için bu geçerlidir.

Proletarya Partisi’ni oluşturan bireylerin siyaset anlayış-kavrayışı, siyasete ilgisi, siyasete verdiği önem, aynı zamanda Proletarya Partisi’nin ihtiyaçlarının karşılanmasına, eksikliğinin giderilip gelişiminin sağlanmasına verilen önemin göstergesidir. Çünkü bütün bunlar, ancak doğru bir siyasete sahipse gerçekleşir.

PROLETARYA PARTİSİ NE İÇİN SAVAŞMAKTA

Bu soruya kısaca **“halk kitlelerinin ihtiyacını karşılayabilmek amacıyla”** yanıtını verebiliriz. Bu noktada halk kitlelerinin ihtiyacı “siyasal iktidar bilinci” noktasında odaklanıyor. Çünkü, bugün kitlelerin genel durumuna baktığımızda, devrimci hareket ve özgülünde Proletarya Partisi’nin kitlelerle bağı oldukça zayıf durumda. Bunun nedenleri nelerdir?

Devrimci hareketler örgüt-

lenmede, savaş ve taktiklerde hatalı çizgiye düşmüşse, bu politikalar sonucu kitlelerden uzaklaşma, kitlelerden kopup marjinalleşme olur. Yani, uzaklaşan kitleler değildir. Kitlelere siyasal iktidar bilinci taşıyacak, kitlelerden kitlelere siyasetini hayata geçirecek, halkın bilincinde kök salacak politikaların yaşama geçirilememesi, elbette kitle çizgisinden uzaklaşmaya neden olur. Orada kitlelerden kopup marjinalleşme başlar.

Marjinalleşme olgusu, tek taraflı olarak ortaya çıkmaz, değerlendirilemez. Esas-tali yerinden yola çıktığımızda karşıdevrim elbette ki saldıracaktır. Kitleleri etkilemeye çalışacak, kitlelerden yalıtılmaya çalışacak, katliamlar yapacak –ki yapıyor-tasfiyeciliğin, reformizmin, düzen içi mücadelenin yollarını biraz daha açacak ve devrimci harekette ideolojik-siyasal kırılmalara yol açmak için elinden geleni yapacaktır vb. vb. Bunda garipsenecek yan yok. Karşı devrim elbette ki saldıracaktır. Onların “cennet vatanlarını” yok etmeye çalışıyoruz.

Ama burada **kitlelerden yalıtılmışlığın çıkmasındaki baş etken bilhassa, siyasetlerin izlenmiş olduğu politikalarıdır.**

Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir ki, karşı devrimin saldırısıyla devrimci hareketler çöksün, imha olsun, marjinalleşsin.

Hareketler çöküyor, marjinalleşiyor, ideolojik kırılmalar yaşıyorsa bu, her zaman partilerin izlediği politikalarından kaynaklanır.

Başkan Gonzalo'nun dediği gibi;

“Halk Savaşı, üstün bir stratejidir. Bunun ispatı mevcuttur. Bunu böyle teyid eden askeri tehlikeler vardır. Komünistler ilkelerini, savaş stratejilerini

uyguladıklarında hiçbir zaman savaş kaybetmemişlerdir. Üstün olan yani proletaryanın savaş stratejisidir. Bu halk savaşıdır. Dolayısıyla proletaryanın savaş stratejisinden daha üstün bir savaş stratejisi olmayacaktır. Başlangıç noktamız şudur; Her sınıfın kendi özgül savaş biçimi, dolayısıyla kendi stratejisi vardır. Proletarya da kendi savaş stratejisini halk savaşını yaratmıştır. Burjuvazi bundan üstün bir stratejiye hiçbir zaman sahip olamaz. Bundan da öte proletaryanınkinden daha gelişmiş

Proletarya Partisi'ni oluşturan bireylerin siyaset anlayışı-kavrayışı, siyasete ilgisi, siyasete verdiği önem, aynı zamanda Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarının karşılanmasına, eksikliğinin giderilip gelişiminin sağlanmasına verilen önemin göstergesidir. Çünkü bütün bunlar, ancak doğru bir siyasete sahipsek gerçekleşir.

bir strateji hiçbir zaman varolmayacaktır. Bu dünyada askeri süreçlerin incelenmesi meselesidir. Her sınıf daima kendi savaşa biçimini ve kendi stratejisini yaratmıştır. Ve her zaman üstün olan strateji kendisinden geri olanı mağlup etmiştir. Ve yeni sınıf her zaman üstün stratejiye sahiptir. Halk savaş bu dur. Bunun ispatı mevcuttur.

Komünistler ilkelerini uyguladıklarında hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemişlerdir. Savaşları sadece ilkeleri uygulamadıkları zaman kaybetmişlerdir.” (Başkan Gonzalo Konuşuyor, sf. 36)

Yani marjinalleşme saldırısı devletten gelir. Ama **marjinalleşen çizgiyi yaratan esas olarak örgütlerin kendisi olur. Bunu açacak olan da yine doğru politikalar etrafında hareket edecek olan devrimci hareket olacaktır.** Yani bunu gerçekleştirecek olan yine bizler olacağız. Kadrolar ve her düzeyde faaliyetçiler olacaktır.

Kitlelere siyasal bilinç vermesi gereken bizler, yani parti ve devrimin militanları asgari düzeyde siyasal seviyeye (ideolojik temelde) sahip değilsek, proleter sınıf bilincini kuşanmamışsak, bu yönlü bir yönelime sahip değilsek ne derece kitleleri kendi sorunlarının çözümünün öznesi haline getirebiliriz ki? Bu uğurda onları doğru hatta nasıl savaşabiliriz ki? Bunları gerçekleştirdiğimiz oranda kitlelere önderlik edebiliriz ancak. Doğru bir siyasete sahipsek yapabiliriz.

Bugün siyasallaşma daha bir önem arz ediyor bizler açısından. Fakat gel gelelim saflarımızda siyasal konulara ilgi çok sınırlı. Özellikle 12 Eylül'le birlikte toplumu kuşatan apolitizasyon saldırıları bugün olanca şiddetiyle saflarımızda da etkisini göstermekte.

12 Eylül'le birlikte toplum üzerinde estirilen terörden en fazla nasibini alan devrimci hareketler olmuştu. Yüzlerce devrimci ve komünist zindanlarda tutsak edilirken, burada halk yığınlarına verilen gözdağı ile devrimcilerle kitlelerin bağı koparılmak isteniyordu. Yüzlerce tutsak, katledilen devrimciler,

yargısız infazlar, soruşturmalar... Bütün bunlar devrimci hareket içerisindeki militanlar başta olmak üzere demokrat ilericiler yurtsever tüm insanlardan ezilen yoksul halk kitlelerine, sokaktaki insana dek herkese verilen bir gözdağı niteliğindedir. “Ayağınızı denk alın!” deniyordu. “Ayağınızı denk alın! Yoksa sizin de başınıza aynı gelir!” “ne zaman yanlış bir siyasal çizgi hakim olmuşsa yanlış bir örgütsel çizgi de ortaya çıkmıştır. Yanlış çizgi ne kadar uzun sürmüşse bunun örgütsel zararları da o kadar büyük olmuştur.” (ÇKP Kısa Tarihi, Partimizin Tarihindeki Bazı Meseleler Üzerindeki Karar, s. 58)

12 Eylül cunta koşullarında yığınlar üzerinde buldozer gibi geçerken buna karşılık devrimci hareket, doğru politikaları cunta dönemi ve öncesinde hayata geçirmede yetersiz kaldı.

Darbenin geleceği (Maraş katliamı, sonrasında ilan edilen sıkıyönetim, sıkıyönetim uygulanan illerin sayısının artması, cumhurbaşkanlığı seçimleri ve muhtıra gibi işaretlerle) açık seçik belli olmuşken ve devrimci hareket aylar öncesinde darbenin geleceğinin farkına varmışken, buna uygun bir politika hayata geçirememiştir.

Devrimci Hareket saflarında apolitiklik, düşmanı ele alıpta, kitleleri ele alıpta darlık ve en önemlisi de siyasal iktidar bilincindeki yoksunluk veya siyasal iktidar bilincindeki ufuksuzluk bunun temelini oluşturuyordu.

Bu noktada Proletarya Partisi’ni ele alacak olursak; darbenin geleceğini bir sene öncesinden görebilmiştir. Buna karşı düşman saldırılarına karşı politikalar geliştirmede, kitleleri yönlendirmede yetersiz kalınması, örgütsel hazırlıkların yeterince sağlanamaması söz ko-

nusuydu. Bu dönemde sıkça söylenen Halk Savaşı ve onun gerilla savaşı biçiminin pratikte yaşam bulması, o dönem gerçekleştirilememiştir. Ancak, cuntayı takip eden yıllarda sınırlı da olsa adım adım meseleler kaydedilecekti.

Düşman saldırıları ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın, eğer buna uygun bir konumlanış gösterilseydi, kayıplar hiç kuşkusuz büyük olmaz ve bu dönemki düşmanın saldırılarına karşı sağlam hazırlıklar yapılabilirdi.

Bunun temelinde “siyasallaşmaya” verilen önemin yetersizliği yatmaktadır.

Bu dönem, devrimci hareketten kopmaların yoğun olarak yaşandığı bir dönemdir. Bir zamanların kimi solcuları, burjuva basında yol gösterip eski solcu (veya döneke) kategorisine dahil oluyor, burjuvazinin maaşlı propagandacılığına soyunuyordu. Kimileri parayı bulup, mülk sahibi olup mücadele saflarını bırakırken, kimileri de pasaport bulup yurtdışını mesken eylemişti. Büyük bir kısmı kendi kabuğuna çekilip sessiz sedasız ortadan kaybolurken, cunta sonrası legal reformist kanala kayarak parlamento koridorlarına yelken açan EMEP-ÖDP de cabası.

Bütün bu olumsuzluklar, kitlelerde etkisini gösterdi. İnsanlar devrimcilikten-devrimcilerden uzaklaşmaktayken, saflardan kopan insanlarda günlük hayatın girdabına düşüş, teslimiyet ve burjuvazinin kollarına düşüş baş göstermişken, yalnız bu yönüyle devrimciler üzerinde cuntanın etkisi olmadı.

Gözdağı verilen devrimcileri devrimcilikten, halk kitlesinin devlete karşı isyana itebileceği siyasetten yalıtılması gerekiyordu. İnsanları apolitikleştirmeleri gerekiyordu. Neden? Çünkü;

emperyalist sermaye, yetmişlerin ortalarından ve esas olarak 80’lere geçişle birlikte dünyada serbest piyasa ekonomisini benimseyip hayata geçirme uğraşını veriyordu. Mali sermayenin muazzam büyümesi ile emperyalist-kapitalizmin içinde bulunduğu krizi aşmada yaşama geçireceği politikanın adı: Neoliberalizm’di. İngiltere’de Thatcher, Amerika’da Reagan’ın iş başına gelmesiyle birlikte uygulanan bu politikaların Türkiye’deki adı 24 Ocak Kararları olmuştur. Özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırıları ile yaşam buluyordu. **Bu saldırıların ekonomik planda adı serbest piyasa ekonomisi iken, ideolojik planda küreselleşme, siyasal olarak Pax Americana ülküsü, kültürel planda post-modernizmdir.** Bu politikalar, 12 Eylül’le birlikte yaşama geçirilmeye çalışılıyordu. Ve 12 Eylül’ün önünde engel olarak görüp yeneceği ilk hedef devrimci hareket olmuştur. Bunun için faşist diktatörlüğün kullandığı işkence-baskı-zor aygıtları fazlasıyla mevcut. Fakat bunlar yeterli değildi. Çünkü; **“Derya dediğin uyur uyur uyanır”** (N. Hikmet, Şeyh Bedreddin Destanından)

Faşist diktatörlüğün amacı da halk deryalarının uyanmasını engelleyebilmektir. Bunun için de devrimcilerle bağını koparmak istiyordu. Bunu yapmanın yolu, insanlara kurtuluş yolunu gösterebilecek Marksist-Leninist-Maoist siyaset ve ideolojiden uzaklaştırmaktan geçiyordu. Bunun için de türlü yalandemagojilerle insanların bilinçlerini bulandırmak istiyorlardı.

‘80 sonrası kolluk güçleriyle baskı ve terörün devamı sağlanırken, aynı zamanda müziğiyle, futboluyla, marka bağımlısı

Bu sahte cennetler “Amerikanvari yaşam tarzı” nun kendisiydi. Televizyonlardaki, gazetelerdeki kaymak tabakasındaki ünlülerin yaşamları, yoz ilişkiler yumağı halka sunuluyor. Kolası, hamburgeri, diskosu... ile 80 kuşağı gençlik yoz kültürle şekillendiriliyor.

gençliğiyle Amerikanvari yaşam tarzıyla filmleri, Brezilya dizileriyle pembe hülyalara daldırılıyordu. Sahte cennetler yaşatıp insanların kafalarında bu sahte cennetlere ulaşmaları gerektiği yolunda insanlar aldatılıyordu. Bu sahte cennetler “Amerikanvari yaşam tarzı”nın kendisiydi. Televizyonlardaki, gazetelerdeki kaymak tabakasındaki ünlülerin yaşamları, yoz ilişkiler yumağı halka sunuluyor. Kolası, hamburgeri, diskosu... ile 80 kuşağı gençlik yoz

kültürle şekillendiriliyor. Arabesk-pop gençlik meydana getiriliyor. Gençliğin beyni de gerici faşist eğitimle yıkaniyordu. Burada gençliğin durumuna bakmak gerekiyor. Çünkü kuşak kopmasından bahsediyoruz. Ve bu da halk gençliği üzerinde fazlası ile etkide bulunuyor. 80 kuşağının 70’li yıllardaki ağabeylerinin çok daha fazla ilgilendiği politikadan uzaklaştırılması lazımdı. Bunun için de en temelde ilkokuldan üniversiteye dek beyinlere Kemalist-faşist eğitim enjekte ediliyor. Türk-İslam sentezi politikalarının devamı niteliğindeki safsatalarla eğitim şekillendiriliyordu. Burada AFC’nin yapmak istediğine yine cuntanın kendi ifadeleriyle değinecek olursak:

“(...) Pragmatizm, pozitivizm dolayısıyla çeşitli maddeci (materalist) görüşlere dayanan eğitim sonucu (...) köksüz, müâllakta yıkıcı ideolojilerin pençesine düşen gençler yetişmiş ve onlar da eylemci ve anarşist olmuşlardır” (12 Eylül Cuntasının “Türk İslam Sentezciliği, Türk-İslam Sentezi Kültür Raporu’ndan aktaran: Faik Bulut, Hasan Sabbah Gerçeği)

“(...) Milli ve dini bünyemize uymayan bilgiler, programdan çıkarılmalıdır. (...) İlkokullar, aileden gelen milli ve dini değerleri bozmamalı onları takviye etmeli, geliştirme gayesi taşımalıdır(...)” (age)

“Din eğitimi, sadece Din ve Ahlak Kültürü dersleri içerisinde değil, diğer derslere de yansıtılarak verilmeli. Din ilimleri ve Fen ilimlerinin mütaalaları arasında çatışma olduğu şeklindeki yanlış anlayışa meydan verilmemelidir(...)” (age)

Böylelikle din ve millet afyonu küçük yaştan başlayarak beyinlere enjekte ediliyor ve ezberci eğitimle bilinçlerdeki sürekliliği sağlanmaya çalışılıyordu. Bütün bunlarla politikanın bilimle-sanatla-felsefeyle... bağları koparılmak isteniyordu. YÖK, bunun en somut ifadesidir.

Bu şekilde beyinler yıkanmaya çalışılıyor ve bu yöntemlerle egemenler istedikleri insan tiplerini yaratıyorlardı. Okumayan-araştırmayan-sorgulamayan-dünyadan habersiz-sokaktaki insanına, kapı komşusuna hatta kendi ailesine ve hatta kendisine yabancı insan tipleri...

Öyle ki, dünyanın öbür ucundaki olaydan haberdar olan, ama kendisinden, kendi sorunlarından haberdar olmayan bir kişilik. Kendi kendine yabancı, bencil, bireyci... insan prototipleri. Bir tüketim toplumu yaratılıyor ve tüketici haline getiriliyor insanlar.

Bütün bu hayatın keşmekeşi içerisinde kitleler, günü kurtarma çabası içerisinde. Kendi başlarının çaresine bakmak durumundalar. Bütün bunların toplamı halk kitlelerinin günlük ekme parasını çıkarma derdiyle bu çabaya odaklanmalarını beraberinde getiriyor. Sosyal, kültürel faaliyetler daha da sınırlı hale getiriliyor. Böylelikle geniş halk kitlelerinin kafası, zararlı fikirlerden(!) uzak tutuluyor.

Bütün bu saydıklarımızda siyaset yok mudur?

Burada kitlelerin apolitikleştirilmesi (siyasetten uzaklaştırılması) de başlı başına egemen siyasetin bir sonucuydu.

12 Eylül'le birlikte AFC'nin gelmesiyle emperyalistler de rahat bir nefes aldılar. Böylelikle politikalarını daha rahat hayata geçirebilmenin zeminini oluşturdular. Bu politikalar da uşakları tarafından hayata geçirildi.

90'lı yıllara girildiğinde böyle bir tablo çıkıyordu ortaya.

90'lı yılların başında dünya RSE'nin çöküşüne sahne oldu. Bununla beraber burjuva ideologlar sahneye attılar kendilerini.

“Yaşasın, sosyalizm öldü! Herkes sevinsin! Artık hepimiz için tek ve en büyük tehlike ortadan kalktı!”

Ve ardından burjuva ideologlar sahneyi doldurmaya devam ettiler. Yeni yüzler ve yeni replikleriyle oyunlarını sürdürüyorlardı.

“Sosyalizm kaybetti(!)”

“Kapitalizm nihai zaferini

kazandı(!)”

“Artık dünyada kapitalizm hakim ve bu böyle sürer de gider(!)”

“Sınıflar da ortadan kalktı(!)”

“Zaten yaşanan bütün olumsuzluklar hep sosyalizm yüzündendi(!)”

“Ne güzel, artık herkes zenginleşebilecek, dünyada fakir kimse kalmaz artık(!)”

“Herkes dilediği yolu seçebilir, zenginleşebilmek için. Ne de olsa fırsat eşitliği var(!)”

“Artık internet de var, sınırsız özgürlük de(!) İsteyen istediği sörfü, chat'i yapar(!)”

“Yoksa siz hala küreselleşmediniz mi(!)”

Öyle ya, artık “küreselleşme” vardı. Bütün sınırlar ortadan kalkıyor, dünyanın öbür ucundaki adam, öteki ucundakiyle iletişim kurabiliyordu. Küresel bir köyü artık dünya(!)

Dünyayı yeni duruma göre şekillendirirken, kurdukları düzeni “Yeni Dünya Düzeni” olarak adlandırıyorlardı.

“Sosyalizm öldü” deyip enternasyonalizm yerine “globalizm” ve YDD getiriliyordu. Yani bir bakıma kendi zaferlerini ilan ediyorlardı. Tıpkı bir spor müsabakasında bir tarafın kendini hem oyuncu, hem hakem ilan etmesi gibi. Hakem son düdüğü çalmış ve maç bitmişti onlara göre.

Tüm bu ideolojik karmaşa ortamında, Maoist partilerin RSE'nin ipliğini pazara çıkarması ve Marksist-Leninist-Maoist ideolojide ısrarı, RSE'nin çöküşüyle başlayan ideolojik savrulma ve karmaşa ortamında dirençle karşı duruşunu sağladı. Bu dönem dünyanın dört bir yanında legalizm batağına saplanan devrimci hareketler varken, yine dünyanın dört bir yanında

Maoist partiler halklara böylesi günlerde umut olmuş, umudunu yenilemiştir.

Dünya kocaman bir pazar... Bu pazara daha çok, daha hızlı girmek, hedefleri buydu. Düzenin kendini yenileyebilmesi için gerekliydi. Düzenlerinin devamı, daha fazla sömürü ve zulümden geçiyordu.

Böylelikle dünyanın dört bir yanına giren emperyalist-kapitalizm, RSE'nin boşalttığı yerleri de hızla dolduruyordu. Girmeye zorlandığı yerlerde veya diğer emperyalistlerden daha fazla pay kapmak amaçlı başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler bomba-füze vs.leriyle girmeye çalıştılar, çalışıyorlar.

Baba Bush, RSE'nin çöküşüyle birlikte yeni düzenin(!) adını koyuyordu. “Yeni Dünya Düzeni”. Dünya artık yeni(!) bir döneme başlıyordu. Artık soğuk savaştan, barış dönemine girilmişti(!) Dünyaya BARIŞ, ADALET ve ÖZGÜRLÜK getirilebilirdi artık(!)

Ve bu söylemler eşliğinde RSE'nin çöküşü şerefine RSE'nin çöküşünün bir iki sene sonrasında “barış naralarıyla” Irak'a saldırı düzenlendi. Tıpkı bugün oğul Bush'un yaptığı gibi: Terörizm ile savaş sözleri eşliğinde barış(!) için, insanların mutluluğu(!) için Afganistan'a, Irak'a bombalar yağdırıldı. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler başta olmak üzere dünya halklarına her yönden saldırılar boyutlanarak sürüyor.

Burjuvazi, girdiği her yere kendi kültürünü, siyasetini de taşır. Çünkü, pazarı ele geçirebilmesi, pazara girebilmesi böylelikle kolaylaşır. Kitlelere nüfuz edebilmenin yolu, onları politikadan uzaklaştırabilmekten geçer. Bunu yapabilmek için de alçakça metodlara başvur-

maktan geri durmazlar. Halkın ağzına bir parmak bal çalarlarken, bununla yetinmeyenlere ise demir yumruğu hazır tutuyorlar.

Fakat salt bunları yaparak yapmak istediklerini gerçekleştiremezler.

Nazım'ın dediği gibi:

“Bir öyle şaşılası
dünya ki burası

Çocuklar süt bulamıyorlar
İnsanları sözle besliyorlar

Domuzları patatesle” (Nazım Hikmet, “Benerci Kendini Niçin Öldürdü”, Taranta Babu'ya Yedinci Mektup, Adam Yayıncılık, s. 204)

Halkların bilinçlerini, ruhlarını teslim almaları gerekiyor öncelikle. Hatta bu yaptıkları fiziksel saldırıdan daha etkilidir. Tüm sözler buna hizmet eder. Çünkü onlara lazım olan, susan kölelerdir, konuşan değil. Konuşan köleler, kölelikten çıkma yoluna girmiş; veya çıkma yolunu arıyor demektir.

Ve böylelikle düzeni tehdit edenle değil sadece, düzene tehdit olabilecek herşeye karşı topyekün bir saldırı dalgası artarak yükseldi. Haberleşme, kültür, sanat, sendika, hukuk, din, aile sürekliliği sağlandı.

Bunların her biri birer silah olarak kullanılıyor.

Devlet ideolojik aygıtları (DİA) kullanarak apolitikleştirme saldırısını hayata geçirebilir. Nereye bakacak olursak olalım DİA hep karşımızdadır. Sağa bakacak olsak DİA, sola baksak DİA, geriye-öne ve hatta bizlerde de geçmişin birikimi olarak çıkar karşımıza DİA.

İlk olarak insanın karşısına fiziksel boyutuyla çıkar: polis-ordu vb.

Fakat bunun dışında üst yapı olarak kültür DİA'sı, dini DİA, aile DİA'sı, hukuk, haberleşme, sendikal, siyasal, sanatsal vb.

olarak çıkar.

Devletin kendini yenileyebilmesi nasıl ki ideolojik aygıtları yoluyla oluyorsa yine bunun kitleler üzerindeki etkisi sonucu apolitizasyondan bahsedebiliriz. Burada en bariz ortaya çıkan “medya”dır. Kitleleri etkilemenin en önemli araçlarından biridir. Çünkü **devlete yönelmiş her tehdit onun bağlaşıklarına da yönelmiştir**. Ve dolayısıyla medya bugün en geniş anlamıyla bir dezenformasyon, misenformasyon ve manipülasyon aracı olarak karşımıza çıkar.

Dezenformasyon: Haberi yanlış vererek çarpıtma

Misenformasyon: Haberi gizleme

Manipülasyon: Yönlendirme

Bugün iktidarlarını korumak isteyen egemen sınıflar, medya araçlarını kitleleri etkilemede, yönlendirmede olağanüstü bir biçimde kullanıyorlar. TV'ler, gazeteler, radyolar, internet vb. araçlar ile milyonlarca insana bir anda seslenebilecek kapasitede gelişmiş bir teknolojiye sahipler ve bu araçları kullanmaları, halk kitlelerinin beyinlerini uyuşturmada onları yönlendirmede büyük bir etkide buluyor. Fakat yine de halkın muazzam yoksulluğu, acıları, yaşamda gördükleri devletin gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya saçıyor. İşte egemenlerin de halktan gizlemek istedikleri şu; tüm zulümden kurtuluşun yolunun olabileceği, bunu gerçekleştirebilecek olanların halk savaşçıları olduğu gerçeğini gizlemek istiyorlar.

Tüm bu bağlamlarla birlikte her türlü sosyal dürtüye savaş açılırken, aynı zamanda tüm yönleriyle toplumsal yaşamı, yardımlaşma-kolektivizmi artıracak her türlü teori ve pra-

tiğe savaş açılıyor (açıktan veya açıktan olmayarak), kitlelere direkt veya bazı veriler aracılığıyla birey kutsanıyor, bireyi öne çıkarmayan ne olursa olsun, “eski moda şeyler”, “dinozorluk” olarak adlandırılıyor. Ve hatta bunlar, çağa ayak uyduramayan-gerici kategorisine sokuluyor. Eskiden “gerici” olduğu söylenen kapitalizmin bazı burjuva yazarlarca aslında gerici olmadığı; bazılarınca bazı kusurlarının düzeltilebileceği; bazılarınca eskiden kurulan sosyalizm düşlerinin sadece bir düş olduğu, bunun ötesine geçemeyeceği; bazılarınca sosyalizmin insanlığa-topluma yalnızca totaliter baskı ve mutsuzluk getirdiği/getireceği, belki merkezîyetçilikten arınarak, birey daha ön plana çıkarılarak (nasıl olacağı) belki bir “sosyalizmin” gerçekleştirileceği safsataları iddia ediliyordu. Elit kesimden, muhalif aydınından, devrimci ve komünistlere, sokaktaki insana kadar değişik dozajlarda veriliyordu.

Kavramların altları farklı içerikle dolduruluyor. Veya yeniden tanımlanıyor.

Sevgi-özgürlük-aşk-yaşam-toplum-birey-gericilik-devletterörizm-sosyalizm-devrim.....

Tüm bunlar gerici sistemin kendini yenileyebilmesine hizmet ediyorsa, ancak kabul edilebilirdi.

Eğer aşk tüketiliyorsa, sevgi tüketiliyorsa, özgürlük, insan, toplum, birey, sosyalizm kavramları tüketime hizmet ediyorsa kabul edilebilir.

Ya burjuvaziyle uyum içinde yaşanacak, ya da hiç yaşanmayacak. Tüm bu sunulanlara karşı çıkmak, her zamanki bastırma yöntemleriyle karşılık görür. Baskı-zor-şiddet...

İşte böyle bir dünya...

Özgürlük, uzak bir şehre çe-

kip gidebilmekle, sevgi sevdiği-ne en değerli hediye alabil-mekle... ölçülüydü. Bunları yapabilmek bunları kazanabilirdi. İmaj ve görüntünün el üstünde tutulduğu, düşünce ve yaşamın değersizleştirilmeye çalışıldığı bu dünyada değerler ilk hedef alınanlardır.

“Aşk, masallardaki gibi de-ğil(!)”, “Tılsımlı aşk öyküleri hiç yaşanmayacak(!)”, “Masal-lardaki aşk mutsuz aşk.”

Bunun yerine artık, geçici, yaşadıkça tüketilen, yaşadık-ça unutulmuş bir anlam taşıyordu (artık adına aşk denebilir!) Ve bitince artık yenisi lazımdı(!)

Kişi burada kendini topluma bağlayan bağlardan “güya” kurtarılıyor. Oysa aslında “tekleştiriliyor”, “yalnızlaştırılıyor-yalnızlığa itiliyor”, “hiçleştiriliyor” ve güya kişi böylelikle özgürleşiyor(!)

Özgürlük, aşk, sevgi... gibi kavramlar, kirli ağızlarında sakız edilip çiğnenirken, değeri-önemi unutturulmaya çalışılıyor. Tıpkı Che resimlerinin viskilerin, t-şörtlerinin insanların gözlerinin içine sokulması gibi. Silahından, ideallerinden yoksun bir Che nasıl Che olabilir ki. Paylaşılmayan bir özgürlük, sevgi, aşk nasıl özgürlük, sevgi, aşk... olabilir ki?..

Tıpkı Alparslan Türkeş gibi azıllı faşist dillerde Nazım’ın dizelerinin okunması gündemde tutulurken, daha ılımlı görülen yüzlerce Nazım’a ideolojik saldırılar yapılması gibi. Veya Nazım övülürken, Yılmaz Güney çöpe atıldı(!) Veya en çok yapıldığı gibi; yapıtlarından, kişiliklerinden soyutlanarak, salt görüntülerle tanıtıldı.

Veya Hitler-Stalin silahlı devrim -faşizm vb. Beğenilmeyenlerin elinin tersiyle itilerek veya sosyalizm “beğenilmeyen” yönlerinden arındırılıp “light

sosyalizm”, devrim “light devrim” tanımı ile yeniden tanımlanıyordu. Beğenilen yönler alınıp, beğenilmeyenler- kötü görüntüler atılıyordu.

Artık toplam iki kategori var: “Beğenilenler” ve “beğenilmeyenler” “Yaşasın imaj!”, “Yaşasın görüntü!” ve toplumda tek geçer akçe: Yalnız insan, kafasına göre hareket eden insan.

Mesela sanat... RSE’nin çöküp YDD’nin ilanından sonra edebiyat-yazın dünyasında moda gerçeklikten kaçış. Bu bağlamda burjuva edebiyatçıları, (mesela bu dönem çıkan en bariz örnekler Orhan Pamuk ve Ahmet Altan) okuyucuya baştan sona sürükleyen bir kurgu. Bir noktadan sonra değişimin olmayacağı yargısına varılıyor. Bu noktada da maddi yaşam ve düşünüşten koparak okuyucuda güzel veya acıklı bir masal anlatmaktan öteye gitmeyen bir düşlem dünyası yaratıyor. Roman kişilikleri okura örnek gösteriliyor. Bu kişilikler eninde sonunda kişinin arzusu, istemi, aşkı ile... köşeye çekilmesi veya umutsuzluğu, mutsuzluğu, çaresizliği-yılgınlığa teslim oluşu, yalnızlaşması çerçevesinde örülüyor. Bu tip yazarların yapıtlarının kilit meselesi bu. Ve bu kişilerde hiçlik duygusu, hiçbir şey için candan fedakarlığın, özverinin olmayacağı; olsa bile bunun yararsız boş bir iş olacağı duygusu okurun düşünce-hayal dünyasına yerleştirilmeye çalışılıyor.

“O halde yaşam böyle sürmeye devam etsin” dedirtilmek isteniyor okura. YDD, “küreselleşme”, post-modernizm, çağa ayak uydurma adları altında tüm bu yalnızlaştırma, bireycileştirme, bencilleştirme, umutsuzlaştırma, karamsarlaştırma... saldırıları devam ediyor. Bilinçleri dumura uğratılmış; dünyada

kendini yalnız gören/hisseden; tüm dünyayı kendi karşısında gören insanlar yaratılmak isteniyor.

Yaşamı/bilinci parçalanmış halk kitleleri, üzerinde bir terör dalgası estiriliyor. Bilinçleri dumura uğratılmış, dünyada kendilerini yalnız görenler yardımlaşmaya inanmadıklarından, herkesi kendine düşman gösterdiklerinden koşulsuz boyun eğmek zorunda bırakılıyorlar. Düşman kim? Bilmiyorlar. Kendilerine zarar verenin kimler olduğunu görmüyorlar. Dahası halk kitlelerinin gözünün içine sokulan öyle çok kötü surat var ki, halk bunlar arasında kötünün iyisini seçmek durumunda kalıyor. Ve tüm bu kötü suratların arka planındaki “koskocaman devlet” olgusu da böylelikle halkın gözünden kaçırılıyor.

Öyle çok yalan söylenmiş, öyle çok aldatılmış ki insanlar tüm bunlarla; doğru olanı bilemez hale getiriliyor. Öyle çok yalan yanlış üfleniyor ki surat-lara artık doğrular da halkın bilincinde yanlışlar arasında güme gidiyor.

Mesela egemenlerin halk kitlelerine en açık biçimde sundukları yalan-demagoji, terörizm demagojisi.

Baktığımızda bugün her köşe bucakta bu terörizm lafına rastlıyoruz.

Terörizm nedir? Kimdir terörist?

Günümüzde emperyalizmin kendi eliyle yarattığı, sonrasında da kendi elinde kalan canavar El-Kaide, Taleban örnekleri ortada.

Taleban’ınki mi daha terörizm, yoksa Bush’unki mi?

Laden mi daha terörist, yoksa Bush mu?

Laden’in yaratılması ve Afgan halkının başına getirilmesi hep ABD organizasyonu ya-

pılırken, ABD nasıl Laden'e saldırarak dünyayı terörizmden kurtarabilir ki?

İşte bir kavramın nasıl muğlaklaştırıldığı: emperyalizme burjuvaziye karşı olanlar, emperyalizmin çıkarı dışında hareket eden her kimse: "O teröristtir! Yaptığı terörizmdir!"

Bunu böylece kitlelerin bilincine pompalıyorlar.

Saddam, Laden vb. örnekler, hep Amerika'nın kontrolünde ve kendi yaratımı iken kontrolden çıktığından kaynaklı terörist olarak sunuluyor.

Şimdiden ABD kendisine karşı, çıkarlarına karşı duranlara yönelmek üzere "yeni canavarlar" yaratmaya çalışıyor. Ve zaten en büyük terörist Amerika'nın kendisidir.

Dezenformasyon (tek yanlıyanlış bilgi) saldırıları, kitlelerin bilincine yöneltiliyor. Ve bu saldırılardan en fazla nasibini alan da devrimci hareket olmuştur. Kitlelerin bilincinde terörist olarak devrimci ve komünistler gösterilmeye çalışılıyor. Çünkü onların "cennet vatanlarını" yok etmeye çalışıyoruz. Çünkü komünistler onların çürümüş düzenlerini mezara gömecekler. Marksizm-Leninizm-Maoizmin ışığı onları tehdit ediyor ve bu yüzden "bozuk çarklarını döndürebilmeleri için saldırmak zorundalar. Psikolojik saldırılar yapmak zorundalar. Buna salt askeri araçlarla değil, -en başta medya olmak üzere-ideolojik araçlarını kullanarak yapmaya çalışıyorlar. Çünkü bununla kitleleri nüfuz altına almak, devrimci ve komünistleri can damarları olan kitlelerden koparmak istiyorlar.

"Beyinlerini yıkıyorlar", "İrk, dil, din farkı gözeterek milleti bölmeye çalışıyorlar", "eli kanlı terörist", "piyon", "örgüt yöneticileri rahatına ba-

karken, onlar sürünüyor".

Devrimci ve komünistler için kullandıkları yukarıdaki sözler gibi onca söz söylendi, söyleniyor. Ülkemiz özgülünde böyle sözleri çok duyduk, ege-men ve uşakları ağzından. Kendilerini nasıl da ifade ediyor oysa bu sözler. Fakat "çamur at izi kalsın"dır amaçları. Yoksa bu gibi sözleri aynaya bakıp söylemeleri gerekir. Çünkü fazlasıyla hak ederler bu sözleri. Yalan-yanlış bilgidен söz ediyoruz, yani dezenformasyon.

DEZENFORMASYON NEDİR?

IV. Kuvvet medya başta olmak üzere enformasyondan, haber iletişim bilgisinden geniş halk kitlelerine vermek istedikleri mesajı veriyorlar. Devlet, IV. kuvvetle birlikte hareket ediyor. Çünkü, çıkarları bütünlüşmüştür. Bu yüzden devlete yönelmiş olan herşey bağlaşıklarına da yönelmiştir. Bu nedenle ilk olarak psikolojik savaş olgusu karşımıza çıkıyor.

Medyadan kültür-sanat-siyaset-ideoloji vb. daha birçok ayaklarına kadar birçok aracı kullanarak kitleleri kendi tahakkümünde tutmaya çalışmaya devam ediyorlar. Tabi farklı yöntemler kullanarak. Bundan sonra da bunu yapmaya devam edecekler.

Bütün bu yaşananlar karşısında çok iyi gören gözlerle sahip olmayanlar, doğal olarak tüm bu yaşadıklarıyla daha da fazla kendi dünyalarına çekiliyorlar. Ve bütün bunlar yaşamlarında bir yılgınlığa, boşvermişliğe sebep oluyor.

Geçmişten günümüze hep söylenir;

"İktidarı elinde tutmanın yolu insanların gönlünü fethetmekten geçer." Sonuçta biz devrimci ve komünistler bu fethi

gerçekleştiremediğimiz takdirde halk kitleleri boşvermişlikle, kadercilikle, buna da şükürcülükle, allah beterinden saklansıcılıkla varolan gönülsüz kabul lenmeyi yaşayacaklardır. 12 Eylül sonrası yaşatılan tabloyu yukarıda kısa şekilde de olsa açıklamaya çalıştık. Kitleler umutsuz günlük-gündelik yaşamlarının içerisinde sıkıştırılmış, yoz kültür bombardımanı altında ve devrimciler kitlelerden marjinalleştirilmiş.

Devrimcilerin (ve özgülünde Proletarya Partisi'nin) bu yaratılan tabloda payı yok muydu? Bu soruya vereceğimiz bir "evet" yanıtı sorunu kendi dışımızda görmenin, dış unsurlarda aramanın, kendimize yönelmemenin ifadesi olacaktır.

Sen kitlelere doğruyu gösteremezsen, kitlelerin kendi bildiğince davranacağı, kitlelerin yanlışla gideceği, sürükleneceği açıktır.

"Biz çağırıyoruz, kitleler örgütlenmiyorlar" demek neye yarar? **Kitleler örgütlenmiyorlar demek kitle siyasetini kavrayamamak, bilince çıkaramamaktır aynı zamanda.** Kitlelerin örgütlenmemesi diye birşey doğru değildir. Doğru olan "**biz kitleleri örgütlemesini bilmiyoruz**" olmalıdır. Toplumda yaşayan bireyler olarak, yaşadığımız toplumu, bu toplumu oluşturan dinamikleri tanıyamamak, toplum içindeki geriliklerin, yozlukların ne olduğunu bilmemek veya bu doğrultuda misyonunu kavrayamamak (yanlış-eksik kavramak) değiştirici/dönüştürücü gücü kendinde görememektir.

Bugüne baktığımızda mevcut tabloyu değiştirmenin zorunluluğu tüm yakıcılığıyla kendini hissettirmekte. Bunu gerçekleştirecek olanlar, gerçekleştirmesi gerekenler bizle-

*Yaşamı/bilinci
parçalanmış halk
kitleleri, üzerinde bir
terör dalgası estiriliyor.
Bilinçleri dumura
uğratılmış, dünyada
kendilerini yalnız
görenler yardımlaşmaya
inanmadıklarından,
herkesi kendine düşman
gösterdiklerinden
koşulsuz boyun eğmek
zorunda bırakılıyorlar.*

riz. Partinin-devrimin militanları olarak geçmişten, hatalardan ne dersler aldığımızı düşünmüyoruz.

Bugün yaratılan tabloyu varolanla yetinmecilik, kitleleri tanımada yetmezlik, dünyada, ülkedeki gelişmeleri-durumları değerlendirmek ve sonuçlar çıkarmada yetersizlik, siyasal öngörüsüzlük, oluşan duruma müdahalede yetmezlik gibi başlıca eksiklik ve hataların sonucu olarak görmek lazım.

Bu da en temelde siyasallaşmaya verilen önemin yetersizliğini ortaya çıkarıyor. Oluşan tablo da bunun doğal sonucunu teşkil ediyor.

Böylesi bir tabloda kitlelere bilinci taşıyacak olan/taşıması gerekenler bizleriz.. Bu durumda siyasal iktidar bilincinin ne olduğunu bilmeyen; neyin yapılması, neyin yapılmaması gerektiğini bilmeyen bir devrimcinin devrime müdahalesi ne derece olur: Hiç kuşkusuz olsa bile çok yetersizdir. Çünkü siyaseti bilmemek, karanlıkta el yordamıyla yürümeye benzer.

Siyaseti bilmemiz de böylesi durumda zorunluluk arzeder. Öğrenebilmemiz için de siyasete ilgisizliğimizin olması gereklidir.

SİYASETE İLGI

Düşünelim;

Dünyayla yeni tanışmış bir bebek öncelikle dünyayı tanıma uğraşındadır. Gözlerini açar açmaz dünyayı, çevresini gözlemlemeye başlar. Yürümeye başladığında da çevresini merak eder, gözlemler. Dünyaya, çevresine karşı sürekli bir ilgisi vardır.

Gözlemler, merak eder, ilgi duyar. Eliyle dokunur ateşe, haliyle eli yanar. Bir daha yaklaşmaz yanına. Değilse dokunur, ağzına alır, acıysa bir daha dokunmaz. Tatlıysa onu ve benzerlerini ağzına alır.

Böylelikle çevresinden öğrenir.

İşte bizim de siyaseti öğrenmemiz için siyasete ilgi duymamız şarttır. Siyasal konulara merakımız olması gerekir.

Burada şu soru ortaya çıkıyor. Bizler ilgisizliği hangi konularda toplamaktayız? Hangi konulara ilgi duymaktayız?

Kişi neye ilgi duyuyorsa ona yoğunlaşır.

Düşünelim, futbol oynayan bir insanın futbola, kitap okuyan birinin kitap okumayla ilgili olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bir parti militanı için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Bir parti militanının siyasete ilgi duyması demek bu siyasete uygun bir yaşam tarzına sahip olması demektir.

Bizim için siyasete ilgi sınıfın, partinin, devrimin sorunlarına ilgidir. Biz bunlarla ne kadar ilgiliyiz.

Düşünelim;

Bir insan nasıl yaşıyorsa öyle düşünür diyoruz.

“Yaşamımızda siyasete ilgisizliğimizin hangi boyutta” sorusuna yanıtımız ilk bakışta şu olur. “Elbette ki siyasete ilgiliyiz; siyasete ilgisiz olsak bu saflarda

işimiz ne?”

Fakat bu yüzeysel, varolanla yetinmeciliği bir değerlendirme olur. Siyasete ilgisizliğimizin boyutunu göstermesi açısından bir örnektir bu aslında. “Siyasete ilgiliyiz” demek; tek başına yetersizdir. Siyasete olan ilgisizliğin düzeyi devrimden, devrimin sorunlarından, araştırma-inceleme-sorgulama ve pratiğe geçirmeden bağımsız değildir ve siyasete ilgisizlik bunlarla ilgilidir.

Düzenin yaratmak istediği insan tipini düşünelim; düşünmeyen, araştırmayan, sorgulamayan, üretmeyen, ancak kendine sunulduğu kadarı ile ilgilenen, bu dar çerçeve içerisine sığmış, dışına çıkamayan bir insan tipi. Bu insan sonuçta o dar dünyasının içindekilerle ilgilenemez, bunları gözleyecek, sonuçta üretmeyen, tüketici, kendini yenilemeyen ve eskimiş alışkanlıklarının sürdürücüsü bir insan tiplemesi... Yaşadığımız toplumda yaratılmak istenen budur.

Bizler de yaşadığımız toplumdan kuşkusuz bağımsız değiliz. Yaşadığımız toplumun özelliklerini taşıyarak sınıf mücadelesine katılmışız ve mücadeleye devam etmekteyiz. Bu toplumun gerici özellikleri az veya çok miktarda üzerimizde bulunmakta.

Her ne kadar siyasete ilgiliyiz, proletaryanın siyasetine ilgiliyiz desek de bu siyasete ilgiyi yaşamımızla bütünleştirmemişsek gerçek anlamda ilgilenmediğimizi söyleyebilir miyiz?

Yaşamımız, siyasete duyduğumuz ilginin en somut göstergesidir.

İnsan hangi sınıfın siyasetine göre yaşıyorsa o sınıfın siyasetine ilgi duyuyor demektir.

Burada şu ön plana çıkıyor. Toplumunu değiştirmek, çevremizi

zi değiştirmek. Bunun yolu, öncelikle kendimize yönelmemizden, kendi geri yanlarımıza müdahaleden, kendimizi değiştirip dönüştürmeden geçiyor.

Bunun için de yaşadığımız toplumun kendimizin geri yanlarını bilmemiz; bu geri yanları taşıdığımızın, yaşamımızda, düşünüş tarzımızda geri yanların bulunduğunu, bu geri yanların neler olduğunun farkında olmamız gerekir. Yani neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilmek. Bunun için de siyasallaşmamız, siyasallaşmaya önem vermemiz gerekir. Çünkü siyasallaşma olaylara-olgulara derinlikli bakabilmeyi getirecektir.

Siyasal çalışma sınıf mücadelesinin sorunlarına vakıf olmak, onları çözmeye hizmet etmek için yöntemler geliştirmeye yarayan, sorunların çözümünü doğrultusundaki pratik adımları sağlayan ve bunu hedefleyen çalışmadır. Biz yaptığımız çalışmalarda önceliği hangi konulara veriyoruz? Sınıf mücadelesindeki sorunlar ve çözüm yollarına mı, kendi özel isteklerimize mi; kendi keyfimize yönelik bireyci bir çalışma mı?

Yaptığımız çalışmalar hangi ihtiyacımızı karşılıyor? Bizleri ne derece geliştirmeye, ilerletmeye, sınıf mücadelesinde yetkinleştirmeye yarıyor? Yoksa “okumuş olmak için mi okuyoruz”, “yapmış bulunmak için mi?” ya da “zaman geçirebilmek (öldürebilmek) için mi?”

“Vakit öldürmek için ayrıca çaba harcamak, aslında budalalıktır; çünkü o kendini nasılsa her zaman öldürür!” (bir özdeyiş)

İşte aslında bizim için de sırf vakit geçirmek, okumuş olmak için okumak vb. tarzdaki burjuva çalışmalar aslında proleter yaşam/çalışma tarzının dışında-

dır. Burjuva tarzı öne çıkarıp proleter tarzı öldürmektir, kişidede.

Bizler yaptığımız her işte, düşünüş ve pratikte esas/tali ayrımını gözetmek zorundayız. Bunu gözetmeden yapılan bir çalışma ne derece Proletarya Partisi'nin siyasetiyle ilgili, bu siyasete uygun bir çalışma tarzı olabilir ki?

Sınıf mücadelesinde siyaset ne yaptığını, ne yapması gerektiğini, nasıl yapacağını, ne zaman yapması gerektiğini bilmektir. Buna uygun pratik adımlar atmaktır.

Biz ne yaptığımızı, ne yapmamız gerektiğini biliyor muyuz? Bu soruya yazacağımız yanıt, siyasallaşmaya, yönelmemiz gereken hedefe vereceğimiz yanıtıdır.

Toplumdan getirdiğimiz bir sürü gerilik bunlara karşı ne yaptık, ne yapmaktayız, ne yapmalıyız? Hedefimiz ne?

Her şeyden önce somut olan eksikliğimizi görmemiz gerekiyor. Geriliklerin neler olduğunu ortaya koymak yetmiyor, bilmek yetmiyor. Elbet yapmamız gereken kavramak, üzerine gitmek, eskiyi atma, yeniyi kuşanma cüretini gösterebilmek.

Bunu yapabilmek de siyasetle ilgili. Bir politik akım, onun militanları neye karşı olduğunu tam olarak kavramaz ve ortaya koyamazlarsa sağlıklı bir savaşım veremezler.

Parti militanları partinin ihtiyaçlarından bağımsız bir tutum izliyorlarsa, orada parti dışı bir davranış vardır. Bu da esasında partinin siyasal hattına yabancılaşma demektir.

Her birimizde ayrı bir çalışma tarzı, düşünüş tarzı olursa bir örgüt tarzı ortaya çıkmaz.

Bizlerin asgari düzeyde de olsa kolektif çalışmalarını destekleyecek bireysel çalışmalar

yapmamız lazımdır. Bireysel çalışmalar kolektife hizmet etmeli, kolektife sunulmalıdır. Kolektifin ihtiyaçlarına yanıt olmayan çalışma burjuva tarzıdır, bireycidir.

Çalışmalarda verimli, örgütlü, planlı, programlı ve bir hedefe yönelik olarak alabilir ve verimi artırabiliriz.

Siyasal konularda geriliklerimiz, yetmezliklerimizi ancak planlı, programlı ve kısa-orta-uzun vadeli hedeflere yönelik bir şekilde tasarlayıp pratiğimize geçirerek aşabiliriz.

Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarını da aynı çalışma tarzıyla giderebiliriz. Hangi ihtiyacı var Proletarya Partisi'nin? Hangi siyasal konulara yönelmemiz lazım? Bunu belirleyip, belirleyeceğimiz hedeflerle (süreç dahilindeki) bu ihtiyaçlara yönelik çalışma yapmamız gerekiyor.

Bunun için de önceliği ideolojik konulara yöneltmemiz gerekiyor. Eğer sağlam bir siyasallaşma istiyorsak, sağlam bir ideolojik çalışma yapmamız gerekiyor. Siyasal çalışmalarımız ancak bu zemin üzerinden yükselecektir.

“-Siyaset, yaşamın tümü, sonsuz sayıda halkadan oluşmuş bitimsiz bir zinciridir-” Lenin

Burada siyaset yaşamla bütünleştirilirken, kopmaz bağlarla bağlandırılırken, bir zincirin halkalarından oluşmaktadır deniliyor. Üstelik, **sonsuz sayıda** bu halkalar.

Hiç kimse için bilginin sınırı yoktur. Bilgi çünkü sonsuzca uzar gider. Bilgiyi edindiğin an bir de bakmışsındır önünde edinmen gereken dünya kadar bilgi vardır-evren kadar bilgi vardır ve bu bilgilerin gerisinde kalmışsındır.

Kişi ne kadar öğrenmiş olursa olsun mutlaka öğrenebilece-

ği/öğrenmesi gerekenler olacaktır.

Parti içerisinde siyasete ilgisizlik; teorik anlamda yeterlilik/yetersizlik olarak görünse de esasında pratik-teori-pratik denklemini kavrayamamak demektir.

Bizlerin okuduğumuz-incelediğimiz kitaplardan, anlatımlardan edindiğimiz bilgi; dolaylı bilgidir.

Mao yoldaş; “insanlarda öğrenme yalnız maddi hayat aracılığıyla değil kültürel ve siyasi hayat (her ikisi de maddi hayata sınımsız bağlıdır) aracılığıyla olur” diyor.

Bizlerin dolaylı bilgisi kültürel, siyasi vb. konulardaki kitabi bilgisi bu tip bilgidir. Bu bilgi çoğunlukla farklı coğrafyalarda (mekanlarda/farklı zamanda) edinilmiş tecrübelerden meydana gelmiştir. Bu bilgi eğer dolaysız tecrübelerden geçirilip sınanmamışsa doğruluğuna güvenilmez ve gerçek bilgi değildir. “Gerçek bilgi, dolaysız tecrübelerden meydana gelir” diyor Mao yoldaş.

Dolaysız tecrübeler, pratikten gelen tecrübelerdir, pratikten edinilmişlerdir.

Bilgi; eylemin başlangıcı, eylem; bilginin tamamlanışıdır.

Siyasal eylem-siyasal bilgi-siyasal eylem Marksist-Leninist-Maoist yasası ile biz siyasal bilginin nereden geldiğini açıklarız. Bilimsel bilgi sınıf savaşımı, bilimsel deney ve üretimden gelir. Yani **pratik-teori-pratik**'e denk düşer.

Kavrama, ancak siyasal (teorik) bilgilerin dolaysız tecrübelerle yani yaşam pratiğiyle sınanması ile gerçekleşir. Böylelikle daha üst düzeyde siyasal bilgiye ulaşabiliriz.

Siyasallaşma; ne salt teorik çalışmalar yapmak, ne de salt

eyleme yönelik çalışma yapmaktır. Siyaseti bir yana, eylem adamlığını bir yana koyan kişi, şu ya da bu oranda kitlelerle, partiyle karşı karşıya gelecektir. Ve bu kişi, gerçek anlamda siyasallaşmayı kavrayamamış demektir, aynı zamanda.

Teoriden kopuk bir pratik, dar deneyci bir pratiktir.

Pratikten kopuk bir teori, dogmatizmdir.

Her ikisi de subjektivizmdir özünde. (Öznelciliktir)

Siyasallaşmaya önem vermemek, teoriden veya pratikten kopuk bir çalışma, partinin ihtiyaçlarının dışında çalışma tarzlarıdır.

Herhangi bir kitabı salt okumak, mesela; salt görünürdeki yanını, dış yüzeyini, dış ilişkilerini gözlemlemektir. Bu tarz bir çalışma tarzıyla “algısal düzeyde bir çalışma gerçekleştirilecek ve böyle bir çalışmayla kavrama gerçekleşmeyecektir.

Siyasallaşmaya önem vermemek, temelde yetkin olmayı zannetmekle ilgilidir, varolanla yetinmeciliktir.

Kitlelere bilinç taşıyacak, onlara güç olduklarını kavratacak olan parti, kadro ve militanlarının siyasal konulara ilgi duymaması, var olanla yetinme, herhangi bir konuda veya konularda yetkin olmayı zannetmekle; sınıf savaşımında, kitleleri örgütlemeye, siyasal-ideolojik konularda vs kendini yeterli görmeyle ilgilidir.

Bu da; Mehmet Demirdağ yoldaşın bahsettiği iki tembellik çeşidinden besleniyor. **Fiziksel tembellik ve beyinsel tembellik.**

Fiziksel tembellik de aslında kişideki beyinsel tembelliğin bir sonucudur. **Yapılması gereken bir işi yapmamak, o işin gerekliliğini bilince çıkarmamak demektir.** Yani, esasen fi-

ziksel tembellik de beyinsel tembellikten beslenir. Örnek verecek olursak; bir militanın partinin verdiği bir görevi yapmaması, mesela bildiri dağıtması gerekiyorken dağıtmaması fiziksel tembellik olarak görünse de bilince çıkarmamıştır özünde. Neyi, ne için, nasıl yapacağını kavrayamamıştır. Sonuçta bu noktada harcaması gereken düşünsel çabayı harcamamıştır. Yani beyinsel tembellik.

Beyinsel tembellik, öz itibarıyla eskinin, çürümekte olanın özelliklerinin kişiye bulaşması, bir yaşam tarzı halini almasıdır. Amaçsız, düşünmeyen, sorgulamayan bir insan tipi dediğimiz olgunun parti içinde daha ince boyutlarıyla çıkan bir yansımasıdır.

Burada, özünde her iki tembellik çeşidi de yaşamdan, burjuva yaşam tarzından gidasını alır.

Beyinsel tembellik, kişinin kendinde, düşünüş-yaşam tarzında çeşitli boyutlarıyla çıkar; kişinin geri yanları -eksik- hataları gidermesi, yani yaşamındaki geri yanları atması noktasındaki beyinsel tembellik, dünyada-ülkemizde yaşanan gelişmelerdeki beyinsel tembellik, ideolojik, siyasi, kültürel, sosyal-ekonomik vs deki beyinsel tembellik.

Harcadığı beyinsel çabayı yeterli gören, kendini ileri taşıma gibi, geliştirme gibi bir kaygıyı yeteri düzeyde taşımayan anlayış, kendi içinde darlaşmış, gelişime kapalı kişiliklerin oluşması demektir.

Beyinsel tembellik, fiziksel tembelliğe yol açar. Bu konuda, fiziksel tembelliğin bir türü; “benim alanım değil, istemiyorum”, “benim işim değil, yapmıyorum” diyen anlayışların bizdeki yansımaları... Nedir bunlar?

Düşünelim; bir proleterin yaptığı işi seçme şansı var mı? Ne kadar var? Cevap: Yoktur! Yapmazsa aç kalacaktır. Sabah işe, akşam eve... Böyle bir yaşam içerisinde çalışır. Fakat, burjuva yapmak istemediği iş karşısına çıktı mı, mızımızlanır; isteksiz davranır. İşte, yaptığımız işlerde-çalışmalarda hangi sınıfın çalışma tarzıyla hareket ediyoruz sorusunun yanıtı burada verilir.

Kendimizi yaptığımız işlerde yeterli görüp siyasal konulara ilgi duymamak, kuru laf kalabalığı görmek; veya yaptığımız işlerde seçmeci davranmak, kimi işlerimize sırf ilgi alanlarımızda olduklarından kaynaklı daha fazla kafa yorup daha çok zaman ayırabiliyorken, kimi işlere ise gereken zamanı ayırmamak, kafa yormamak; veya plansız, programsız, hedefsiz, esas-tali ayırımı yapmadan sürdürülen çalışma tarzı; veya teoriyi herşeyin üstünde görüp, kitaplar içinde boğulup, teoriyi yaşamla bütünleştirememek, bilgilerin dogmalar olarak kalması.

Veya salt eylem adamı olmak; veya araştırmadan, incelemeden “salt okumak-bakmak” derinlere inmemek, okunanların görüntüde yüzeysel olarak kalması vs vs...

Böyle bir çalışma tarzının beslediği kaynak, her ne kadar kişi, parti içinde yer etmiş görünse de aslında burjuvazinin çalışma yaşam tarzıdır.

Bizler, parti işlerini, parti görevleri olarak algılayıp severek, bu bilinçle mi yapıyoruz? Yoksa zoraki mi? Sırf, yapmak için, bilinçsiz bir şekilde yapmak mı?

Çalışmalarımızın gereğini ne derece kavradığımızı gösterir, vereceğimiz yanıt. Siyaseti, siyasal konuları nasıl algıladığımızı gösterir. Çünkü; siyasete

ilgi, yaşamın sonsuz akışına duyduğumuz ilgidir.

SİYASETE İLĞİ NASIL SAĞLANIR?

“- (...) Eski çağlardan beri, yeni bir düşünce akımı yaratanlar, fazla bilgileri olmayan genç insanlardır. Konfüçyüs, 23 yaşında işe koyuldu; İsa'nın bilgisi ne kadardı? Sokuyamuni 19 yaşındayken Budizmi yarattı, bilgisi ancak zamanla gelişti. Sun-Yatsen gençliğinde ne biliyordu? Sadece liseye gitmişti. Marks da ilk defa diyalektik materyalizmi ortaya attığında çok gençti, o da bilgilerini zamanla geliştirdi. Komünist Manifesto'yu yazdığında 30 yaşlarındaydı ve o sıralarda kurduğu düşünce okulu artık yerleşmişti. Kitap yazmaya başladığında ise 20 yaşlarındaydı. Eleştirdiği insanların hepsi de Ricardo, Adam Smith, Hegel gibi zamanın çok bilgili burjuva bilginleriydi. Tarihte her zaman az okumuşlar çok okumuşları alaşağı etmiştir. Çan Tay-yen'in (Çang Toy-Yen -Çang Ping-lin olarak da bilinir- 20. yüzyılın başlarında siyasi konularda radikal ama kültürel ve edebi konularda tutucu olan etkili bir aydını) gençliğinde yazdıkları çok canlı ve demokratik devrim ruhuyla doluydu. Amacı Mançuları devirmektir. Kong Yu-vey de öyleydi. Liu-şih Pey'in (Liu Şih-Pey -1884-1919-1911'den önceki devrimci harekette aktif rol oynamış bir bilgindi. Ondan sonra tutucu olmuş ve geri dönüşü savunmuştu) adı duyulduğunda sadece 20 yaşındaydı. Vang Pi (MS 226-249 gerçekten Lao Zu ve değişmeler hakkındaki kitap üzerine yorumlarını yazdıktan sonra, erken ölmüştür), Lao Zu'yu yorumladığında yirmisinde yoktu ve 30 yaşına varmadı, zihin yorgunluğundan

öldü. İkinci dereceden bir bilgin olan Yen Yuan (Yen Siço, 17. yüzyılın başında mançular Çin'i istila ettikleri zaman onlara boyun eğmeyi reddetmiş olan Ming'e sadık filozoflardan birisi. Mao'nun nesli ve özellikle Mao üzerinde büyük etki yapmıştır. Mao'nun 1917'de basılan ilk makalesinde Yen'den bahsedilmektedir. -Mao Zedung'un Siyasi Düşüncesi, sf. 24-155) henüz 32 yaşındaydı. Li Şih-min (597-649 Suy hanedanını devirmiş ve 618'de birinci Tang imparatoru olarak babasını tahta geçirmiştir. Gerçekten 629'da kendisi Tay-Zung hanedanı adıyla imparator olduğu zaman Mao'nun belirttiğinden biraz daha yaşlıydı) isyan edip başkomutan olduğunda henüz yirmisinde yoktu. 24 yaşındayken imparatorluk tahtına çıktı. Ne fazla okumuşluğu vardı ne de yaşlıydı. Mesele izlediği yönün doğru olup olmamasıdır. Çin Su-poo da (Çin-Çing, Çinşu Pon adıyla da bilinir. MS 6. ve 7. yy. gerek Suy ve gerekse Tang hanedanı sırasında tanınmış bir askeri komutandı) çok gençti. Gençler gerçeği bir kez kavradılar mı artık yenilmez olurlar ve yaşlılar onlarla baş edemez. Lo-Çeng ve Vong Pu-Teng (Son Suy Hanedanı sırasında -7. yüzyıl başları- çok genç yaşta etkinlik gösteren siyasi maceracıları) sadece 20 yaşlarındaydılar. Liang Çi-Ço da (Kang Yu-vey'in takipçisi, belki de 1898 reformcuları arasında en etkili polemikçiydi. Mao, onu yeni yetişirken okumuştur) çok genç ve yenilmezdi. Böyleyken bizler profesörlerle karşılaştığımızda onların bilgisi bizi mat edecek diye korkuyoruz, dizlerimiz titriyor.

Gazetelerimiz yayınlandığında izledikleri yön doğru olduğu sürece çok yararlı olacak-

lar. Ley Hoy-Zung Marksizm-Leninizmi okumuştı. Fakat bizim kadar usta değildi. Çünkü biz Marksizm-Leninizme inanamamıza karşın o okudukça sağa yöneliyordu. Şimdi gazete çıkarmak, burjuva aydınlarına üstün gelmek istiyoruz. Bunun için de bir düzine kitap okumak yeter. Gazetelerimizi yayınlamaya başlayınca klasikleri incelemek, sorunlar üzerine düşünmek ve yazı yazmaya başlamak zorunda kalacağız. Bütün bunlar ideolojik düzeyimizi yükseltecek(...)

(...) Eski çağlardan beri yeni düşünce okulları yaşatanlar fazla bilgisi olmayan genç insanlardı. Onların bir bakışta yenilikleri fark etme yetenekleri vardı ve bir kere kavradılar mı eski kafalılara hücum geçiyorlardı. Bu okumuş eski kafalılar her zaman onlara karşı çıktılar. Martin Luther, reformasyon hareketini başlattığında pek çok kişi bunlara karşı çıktı. Uyku ilaçlarının mucidi tanınmış bir doktor olmak bir yana doktor bile değildi. Sadece eczacıydı. Önceleri Almanlar onu ciddiye almadılar, fakat Fransızlar ona kucaklarını açtılar. Böylece uyku hapları ortaya çıkmış oldu. Penisilin bir kuru temizleyicide

çamaşırcılık yapan biri tarafından icat edilmiş, elektriği bulan Amerikalı Franklin önceleri gazete satıcılığı yapıyordu. Daha sonra yazar-politikacı-bilim adamı oldu. Gorki sadece 2 yıl ilkokula gitti(...)

(...) Temel mesele, yönünün doğru olup olmaması ve çalışmalarımıza dört elle sarılıp sarılmamaktır. Öğrenmeye sıkı sıkıya sarılmak gerekir(...)

(...) Tarih böyle değil midir? Bizler devrim yapmaya başladığımızda 20 yaşlarında çocuklardık. Oysa Yuan Sih Kay ve Tuan Çi-Çuy (Yuan Sih-Kay Zusi) ye 1898 Reform Hareketini bastırmasında yardım etmiş yüksek bir görevli. 1912’de cumhuriyetin başkanı olmak için imparator efendilerine ihanet etmiştir. 1916’da kendisinin imparator olduğu bir monarşiyi geri getirmek için giriştiği boş bir çabadan sonra ölmüştür. Tuan Çi Çuy onun sadık adamlarından biridir. Yuan’ın ölümüyle başlayan “Savaş ağaları dönemi”nin ilk yıllarında önemli bir rol oynamıştır) gibi zamanın yöneticileri yaşlı ve tecrübeliler. Onların bilgisi fazlaydı. Ama gelecek bizden yanaydı(...)” (Mao Zedung, Seçme Eserler VI, Kaynak Yayınları s

80-81-82-83)

Yukarıda görüldüğü gibi, eskiyi yıkıp yeniyi yaratma cüret ve azmini gösterenler, her daim pratiğin içinde şekillenmişlerdir.

Burada genç yaşlarında koskoca cüretli karşı koyuşlar göstermeleri sözkonusudur.

Evet ilk çıktıklarında yola; yetersizdiler, tecrübesizdiler. Henüz bilgi seviyeleri o derece yüksek değildi. Buna karşın öğrenmeye olanca merakları, heyecanları, yaratıcılıkları ve azimleri vardı. Eğer bunlar olmasaydı, bunları gerçekleştirmezlerdi.

İçinde buldukları koşulların zorluğu, teorik düzeylerinin düşüklüğü, tecrübesizlikleri, karşılıklarına birer “dağ” gibi dikiyen eski köhnemiş düşünüş-yaşam tarzına karşı cesurca adımlarını atmışlardır. Ve hiç kuşkusuz ki daha genç yaşlarında o ilk adımları atmamış, tecrübesiz olmalarına karşı pratik adım atma cüretini göstermemiş “hiçbir bilgim yok bu konularda” deyip doğruyu bulmaya çaba göstermemiş olsalardı; bu insanlar birer bilim adamı, politikacı, yazar vb. olamazlardı.

Çünkü; **“ileri doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme**

Siyasallaşma; ne salt teorik çalışmalar yapmak, ne de salt eyleme yönelik çalışma yapmaktır. Siyaseti bir yana, eylem adamlığını bir yana koyan kişi, şu ya da bu oranda kitlelerle, partiyle karşı karşıya gelecektir

bir düzine programdan daha önemlidir” diyor Marks yoldaş.

Yeninin yıkıcı etkisidir bu.

Eski her daim yeni tarafından yıkılır ve eskinin bağrından yeni doğar.

İşte 1971 çıkışı...

Eğer gençcik yaşlarında ileriye atılma cüretini göstere-meme, eskiyi değiştirme iste-ği-azmi-heyecanı-bilinci ol-masaydı, 71 çıkışı diye bir çı-kış olmazdı.

60'lı yılların sonları 70'li yılların başları, kitle hareketleri-nin yükselişe geçtiği, kitlelerin devrimci siyasete ilgisinin yük-seldiği dönem, dünya üzerinde siyasete artan ilgi; yeni yeni çı-kan MLM kaynaklar ve klasikler üzerinde araştırmalar, incelemeler...

Dünyanın dört bir yanında devrimlere ve devrimci hareketliliğe geniş halk kitlelerinin ilgi-sinde artış...

Dünyanın dört bir yanında gelişen kitle hareketleri ve özel-likle Rusya, Çin, BPKP, Viet-nam, Küba, Arnavutluk devrim-leri başta yeniliğe açık, yeni olana ilgisi yüksek olan öğren-ci-aydın kesimler olmak üzere insanların ilgisinin yoğun oldu-ğu gözleniyordu. Devrimci ha-reketin son 30 yılına yön veren Deniz-Mahir-İbo gibi önderle-rin ortaya çıktığı bu dönemde siyasete olan ilgi artışında MLM kaynak ve klasiklerin kü-tüphane saflarında yerini alma-ya başlaması, birçoğunun yeni yeni çıkması söz konusu. O dö-nemin kitle hareketlerinin yük-selmesi yoğun pratik faaliyetler içerisinde pişme durumunda olan devrim önderlerinin teorik konularda kısıtlı çalışmaları eli-mize kalması, MLM kaynak ve klasiklerin yeni yeni ortaya çık-ması söz konusu. Yine de ülke-deki sosyo-ekonomik konjonk-türe ilişkin çalışmalar ve genç

önderlerin ülke tahlili ile ilgili önemli eserler bırakması takdire şayan. Genç yaşlarında MLM ustaları araştırmalarındaki et-kenlerin başında dünyada dev-rim rüzgarlarının esmesi geli-yor. Küba, Arnavutluk, Çin, BPKD, Vietnam devrim olan ül-kelerde devrimin nasıl yapılaca-ğına ilişkin oluşan farklılıklar; aynı zamanda ilkesel ayırım noktalarını teşkil etmektedir. Bunun ülke içindeki yansıması da “ülkenin sosyo-ekonomik yapısının tahlili”, ‘Türkiye’de devrimin yolu”, “ülke içindeki ve dünyadaki gelişmelere, so-mut durumlara bakış açısındaki farklılıklar ve ayrışmalar şeklin-de somutlanmıştır. İşte bu nok-tada 71 önderlerinin araştırma-inceleme ve varolanı sorgulama ekseninde öğrendiklerini pratik-lerine geçirmesini sorgulama söz konusudur. Kuşkusuz her bir önder, farklı farklı düşünce ve şekillenişe sahiptir. Herbirinin düşünceleri, pratikleri farklı ideolojilere tekabül eder -ya proletarya ya burjuva- Böyle ol-madığını söylemek de diyalektik materyalist ideolojik pers-pektifli yaklaşım değildir. Dola-yısıyla 71 önderlerinin araştır-ma-incelemelerinde bütünlük sağlanması için bu kıstasa önem verilmeli, vrugu yapılmalıdır.

71 önderlerinin yaptıklarını “ne için”, “nasıl”, “ne şekilde” yaptıkları bağlamında inceleye-bilmemiz için o dönemki kon-jonktüre, toplumsal koşullara, dinamiklere bakmamız lazım.

68 kuşağı hareketlilikleri herşeyden önce BPKD, Sovyet, Çin başta olmak üzere, Küba, Vietnam, Kore devrimlerinin et-kisiyle oluşan hareketliliklerdi ve çıkışı itibarıyla demokrat-ile-rici özellikteydi. Ülkede dö-ne-min konjonktürüne baktığımız-da 60 darbesi sonrası geçici ola-rak da olsa oluşan “demokrasi

kısıtılarının” ortamındaydı. Kısmi anlamda da olsa Köy Enstitülerinde yetişen ilerici de-mokrat aydınların etkisinden bahsedebiliriz. Bu durum özel-likle her yeni gelişmeden yaşa-mı gereği ilk haberdar olan, ilk bilgilenen ve dolayısıyla ilk et-kilenen, ayrıca toplum üzerinde etkisi oldukça yüksek etkide bu-lunabilen küçük burjuva aydın-sanatçı-öğrencilerin bu dalga-dan etkilenmemesi, esinlenme-mesi mümkün değil. Özellikle 6. filo, haşhaş ekimi gibi mese-lelerde devletin politikalarını Amerikancı eksende sürdürmesi ve bunun halk kitleleri nezdinde bulduğu yankı da etken. 68 ha-reketliliğinin doğmasının etkeni bunlardı. Fakat bu tepkiler le-gal-reformist taleplerle sınırlandırılıp, kitle hareketleri pasifize edilmeye yöneliyordu. Tepkiler devlete yönelmiyor ve daha çok orduya hayranlık, anayasaya hayranlık besleniyordu. Fakat yine bu dönem emperyalizme, kimi kompradorlara ve büyük toprak ağalarına nefret söz ko-nusu. BPKD Vietnam, Laos, Kamboçya, Filistin, Latin Ame-rika ve Afrika’da yükselen sa-vaşıma dikkat yönelmiş. Bu sü-reç giderek safların netleşmesi-ne ideolojik-politik-askeri ve örgütsel planda ayrışmalara ev-rilmiş, yoğun hesaplaşmalar, ideolojik tartışmalar, legalizmin reformizmin vesayeti altındaki sol hareketlerde ayrışmalar-yan-yana gelmeler-kopmalar mey-dana gelmiştir.

Böylesi bir süreçte Deniz-Mahir-İbo şahsında cisimleşen 71 çıkışı önemlidir.

Önemlidir çünkü TDH için tarihsel bir çıkıştı. **Önemlidir çünkü** Deniz-Mahir-İbo gibi önderlerini yarattı ve bu önder-ler ezilen yoksul geniş halk yı-ğınlarının gönüllerine birer kah-raman olarak yerleştiler; **önem-**

lidir çünkü TC devletine zulmün egemenliğine büyük bir tarihsel karşı çıkıştı; **önemlidir çünkü** o günlerden bugüne kalıcı miraslar-değerler-dersler var şu anda; **önemlidir çünkü** devrimin bir şiddet hareketi olduğunu, düzenin ancak zor yoluyla yıkılacağını bir kez daha ispatladı; **önemlidir çünkü** hak aramanın yolunu öğretici olduyani geniş halk kitleleri haklarını kendi emekleriyle alacaktı, bunun için gerekirse bedel vereceklerdi.

Kuşkusuz devrim kısa süreli bir olgu değildir, birden ortaya çıkabilecek bir olgu değildir. Devrimin birden ortaya çıkabileceğini sanmak hayalcilikten öte birşey değildir. Devrim, uzun süreli (-ki bu uzun süre ancak ve ancak doğru taktik adımlarla- iktidar perspektifiyle kısaltılabilir) nice çarpışmalar, düşmana karşı zaferler, ilerlemeler, ileri sıçramalar, geri dönüşler veya taktiksel gerileşmeler sürecinden ibarettir. Bu bağlamda 71 önderleri devrim yolunda kilometre taşları oldular.

Yine bu dönem devrimci yapıpıardan kimi fokocu mantıkla kitlelerden, kitlelere bilinç taşıyacak tarzdan uzak eylemlilikler tasarısında olup kitleleri mıknaş gibi çekeceğini düşünüyorken, kimi de sağa yaslanarak “silahı gerektiğinde, kullanma, gerekmediğinde kullanmama” bahanesiyle sağ bir hat izliyordu. Oysa **her ikisi de özünde kitle perspektifinden yoksunluktur. Geniş ve azametli halk yığınlarına uzak duruşlardır.** Kitlelere proleter bilinç taşımak değildir bunun adı. Olsa olsa kitlelere güvensizliğin adıdır. Ve özünde kitlelere bilinç taşımaktan çok kitlenin vereceği tepkiye göre şekillenmiş söz konusudur. İşte bu dönem esen rüzgar devrimci yapıların

hemen hepsinin sağ veya “sola” yalpalamasına sahne oldu. Azamatlı ve geniş halk kitlelerine silah kullanmaktan çok “bakın bu böyle kullanılır” denmiş ya da “siz silah kullanmayın, beceremezsiniz” denmiştir. Bu da en temelde ideolojik perspektifle ilgilidir. Önderlerin arasında “kitlelerden kitlelere” perspektifiyle hareket edip “devrimin kitlelerin eseri olacağı”nı belirten MLM ilkelere göre hareket eden yalnız İbrahim Kaypakkaya yoldaş olmuştur.

İbo’yu, Mahir’i, Deniz’i salt direnişçi yönleriyle almak, bu önderleri aynılaştırmaktır. Aynılaştırmak diyalektik materyalizme aykırıdır. Bu, gerçekliklerinden, ideolojik şekillenmelerinden koparmaktır. **Deniz’i idam sehvasına, Mahir’i Kızıldere’de**

Eski her daim yeni
tarafından yıkılır ve
eskinin bağrından
yeni doğar.
İşte 1971 çıkışı...
Eğer gencecik
yaşlarında ileriye
atılma cüretini
gösterememe, eskiyi
değiştirme isteği-azmi-
heyecanı-bilinci
olmasaydı, 71 çıkışı
diye bir çıkış olmazdı.

çatışmaya, İbo’yu işkencehaneye götüren süreçlerin gelişimi incelemelik mi, önderlerimizi salt direnişçi yönleriyle ele almış oluruz. Bu idealizmdir. Parçayı görüp bütünü görememektir. Söylediklerimiz, ne direnişlerini, önderlerin yüklenedikleri misyonu küçültür, ne de

gerektiğinden fazla büyütmüş oluruz. varolanı kendi gerçekliği içerisinde incelemek gerekir. İşte bu noktada her ne kadar tecrübesizlik, yetersizlikler ve kısıtlı imkanları söz konusu olsa da İbo’nun çıkışı daha bir anlam kazanıyor. İbo’yu diğer devrimci önderlerden ayıran fark da budur; “İbo bizzat kitle faaliyeti içinde kitlelere bilinç taşımaya kitlelerden öğrenerek gerçekleştirmek istemiş ve bunun için bizzat kitle pratiği içerisine girmiştir. Devrimci pratik içine kitleleri çekmek için bizzat kitleler içinde devrimci faaliyet göstermiştir.” **Komünistler yalnızca savaşmazlar savaşırken aynı zamanda savaşırırlar.** İbo’yu diğer devrimci önderlerden ayıran fark budur.

İbo’yu salt tarihsel direnişçi yönüyle almak yanılgıdır. MLM düşünce ve pratiğini içselleştirmesi, yaşama geçirmesi, Türkiye Devriminin yolunu çizmesi bakımından ele almak, İbo’yu gerçek anlamda anlamaktır.

Onun gelişimi araştırmacı kişiliğinin ürünüdür. Dünyadaki gelişmelere kayıtsız kalmamıştır. Araştırdığı gibi derinlikli incelemelere girerek daha üst boyutta sorgulamalara girişmiştir. Ve hepsinden önemlisi, tüm bu öğrendiklerini yaşam pratiği içinde sınımıştır. Araştırma-incelemeleri hep devrimci savaşıma hizmet etmiştir. Bu en temelde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın MLM ideolojik şekillenişleriyle ilgilidir. Örnek önder kişiliği böyle oluşmuştur.

Burjuvaziye yaşamda, düşüncede cepheden karşı çıkışı kopuşu;

Yaşama kayıtsız kalmayışı, yaşadığı topluma ve bu toplumu oluşturan dinamiklere kayıtsız kalmayışı;

Çalışkan, dirençli, sabırlı kişiliği ile sınıf mücadelesinde

yerini alışı ve ısrarı ve bütün bunlara bilincini katık ederek sınıf mücadelesinde büyümesi;

Çok yönlü çalışmalara girilen, çeşitli alanlara yönelen kişiliği;

Üniversitede devrimci gençlik faaliyeti içerisinde örgütlenmesi, pişmesi;

TİİKP içerisine girmesi ve bu örgüt içerisinde ideolojik savaşıma girerek, sonuçta TİİKP'den kopuşu;

TKP/ML'nin kuruluşunda rol alması;

Türkiye devriminin yolunu çizmesi, bu yönlü çalışmalar yapması;

Toplumda varolan dinamikleri tahlili, sosyo-ekonomik yapı ile ilgili çalışmalar yapması (Çorum ve Kürecik Bölge Raporları)

Kemalist Faşist Diktatörlüğe karşı 50 yıllık suskunluğa son verip düzenle kökten kopuşu sağlama, ulusal sorun, devrimin yolu, Kemalizm gibi konularda egemen ideolojiden kökten kopuşu sağlama;

Elinde kırmalarla kırıları mesken eyleyen cüret ve cesareti ve bu eyleme yönelen kırdan şehire Halk Savaşı mücadelesi ekseninde gerilla savaşımına girişmek için Dersim'e çıkış;

Reformizm, revizyonizm, oportünizme karşı açtığı ideolojik savaşımı MLM ışığında sürdürmesi;

Bizzat kitle faaliyeti sırasında çeliklenişi, kitleleri savaştırmak, ellerine silah vermek niyetiyle mücadelesi, kitle politikasını faaliyetine uygulaması;

...

Bütün bunlar Kaypakkaya yoldaşın genç yaşında araştırma yapan-inceleyen-sorgulayan çok yönlü komünist önder kişiliğinin bir ürünüdür.

İşte İbo genç yaşında "ser verip sır vermeyen" direnişinin

Türkiye devrim tarihinde ilk timsali olması, bu şekillenışı devrim ve komünizm davasına sonsuz güveninin bir sonucudur.

Yani eskiyi yıkma cüretini kuşanmıştır genç yaşında. Bunlarla birlikte siyasete ilgi günümüzde çok düşük düzeyde, devrimci hareket kitlelilik-kitlelerle bütünleşme bakımından daralmış.

Siyasete olan ilgisizlik devrim saflarında da yankısını buluyor. Günümüzde elde yüzlerce binlerce kaynak olabilmesine rağmen araştırma-inceleme yönünden gereken ilgi saflarda çok kısıtlı oranda. Varolan duruma uygun siyaset üretebilme ve hayata geçirebilmede, günümüz dünya ülke konjonktürünün incelenmesinde, anti-MLM tüm akımlara karşı ideolojik-siyasal mücadele yürütebilmede, kitlelere yönelik doğru politikalar üretebilmede varolan ilgi yetersiz kalıyor.

Bununla ilgili nedenleri hakkında düşmanın saldırıları ve kitlelerin ve saflarımızda örgütlü militanları durumlarıyla ilgili kimi noktalara değinmiştik.

Bunun sebeplerinden biri de araştırma-inceleme'ye yanlış bakış açısı.

Nasıl çalışmalı, nasıl ince-

lemeli?

Siyasete ilgi nasıl sağlanır sorusu yol ve yöntem sorundur. Diyalektik materyalist yöntemin kendisidir.

Diyalektik yöntem nedir? Nasıl yapmalıyız?

Marks-Engels-Lenin-Stalin-Mao

Devrimin önderlerine baktığımızda şu kitaba baktım, falan kitaba baktım demezler. Hepsi bir bütün olarak "x kitabını araştırdım", "y kitabını inceledim" derler. Yani araştırmak-incelemek...

Araştırma için veri toplama da diyebiliriz. Yalnız bu veriler belli bir plan, sistem halinde toplanarak elde edilir. Böylece bir araştırma daha verimli hale getirilebilir.

İnceleme ise, toplanan bu verilerden derinlikli bilgiler elde edinmedir.

Araştırmak, incelemek bir konu hakkında detaylı-derinlikli bilgiye sahip olmaktır. Yani bilmek değil; kavramak.

Biz çalışmalarımızı nasıl yapmaktayız? "Her çiçekten bal misali" mi çalışıyoruz. Yani esas/tali ayrımı gözetmeden, önümüze ne gelirse, keyfimiz nasıl isterse ona göre mi iş yapıyoruz, kitap okuyoruz, yazı ya-

zıyoruz? Böyle bir çalışma nasıl bir çalışmadır? Neye hizmet eder? Bizler parça parça iktidarı almayı/iktidarı kurmayı hedeflemektediriz. Bunu düşünmekteyiz. Peki bu, çalışma tarzından bağımsız mı?

Çalışmalarımızı parça-bütün ilişkisi içerisinde mi sürdüreceğiz?

Yoksa her yöne kolumuzu uzatmaya mı çalışacağız? Savaş bir çalışma içinde mi olacaktır?

Hedefimiz ne? Okumak için mi okuyoruz? Okumuş olmak/yapmış bulunmak için okuyor/yapıyorsak böyle bir çalışma neye yarar?

Bu, bilinçle yapılmış bir çalışma değildir. Bu da tam anlamıyla araştırma-inceleme, kavrama-yaşam pratiğine geçirme sorunudur.

Nasıl ki taşlar belli bir sıraya dizildiğinde daha az yer kaplıyorsa, az yere daha çok

da karşımıza çıkan her olguya araştırma-inceleme-sorgulama gözüyle bakabilmek. Partinin, devrimin gereksinimi olan insan tipi, böyle bir insan tipi. Ve ne için savaştığımız, ne için siyasallaşmamız gerektiğini sorgulayabilmemiz açısından önemli.

Burjuvazinin hedeflediği insan tipi siyasal düzeyi düşük insan tipi. Yalnız halk kitlelerinin bilincinde değil; devirmci ve komünist saflarda gedikler açabilmesi için, devrimci ve komünistlerin siyasal düzeyini düşürmesi gerekiyor. Marjinalleştirme dezenformasyon, yabancılaştırma, manipülasyon bunun ayaklarını teşkil ediyor. YDD, neo-liberalizm-post modernizm bunu gerçekleştirmeye çalışmalarının günümüzdeki adıdır.

Buna karşın bizlerin sahip olması gereken siyasal uyanıklıktır. Burjuvazinin ne yapmak istediğini gözlemek, hedeflerinin saptamak, buna uygun pra-

şam tarzını kolektife yayabilmemizle mümkün. Bu noktada; **araştırma-incelememizi en temelde kolektife hizmet eder tarzda ele almak gerek. Bunu da partide kadro bilincini taşıyıp geliştirerek sağlayabiliriz.** Herhangi bir konuda araştırma incelemelerde bulunmak aynı zamanda uzmanlaşma işidir. Uzmanlaşma partinin ihtiyaçları doğrultusunda derinlikli-detaylı araştırma incelemelere girilerek elde edilebilir. Çalışmalar, her türlü siyasal faaliyet bu doğrultuda olmalıdır. Günlüklik çalışma tarzına son verilip kısa-orta-uzun vadeli hedefler etrafında planlı-programlı olarak disiplinle yoğunlaşılmalıdır. Yapılan çalışma, okunan kitap, yazılar yazıda derinlikli-detaylı bilgiye sahip olunmalıdır. Bunun için de araştırma inceleme hedeflenmelidir. Çalışmalarda bu kıstas alınarak derinleşmeye gidilmelidir. **Kuru**

Hepsinden önemlisi, tüm bu öğrendiklerini yaşam pratiği içinde sınımıştır. Araştırma-incelemeleri hep devrimci savaşıma hizmet etmiştir. Bu en temelde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın MLM ideolojik şekillenmesiyle ilgilidir. Örnek önder kişiliği böyle oluşmuştur.

taş dizilebiliyorsa, düzenli bir çalışmayla da daha çok iş, daha az zamanda halledilebilir.

Bizler, sınıf mücadelesini geliştirecek, sınıf mücadelesine hizmet edecek her olayda-olguda yoğunlaşmalıyız. Sınıf savaşımı bilim-kültür-sanat-tarih... fakat bunlar da abur cubur bilgi halinde değil, esas/tali ayrımını gözetmeliyiz, aynı zamanda.

Okuduğumuza, yazdığımızı, yaşamımıza... binbir gözle bakabilmek, söyleneni anlatılanı eleştirel gözle incelemek, somut olanı nesnel olanı görebilmek, ona göre konumlanmak, hareket etmek, değişmek dönüşmek/değiştirmek/dönüştürmek. Yaşam-

lık adımlar atmak, karşı duruşlar sergilemektir. Ancak bunu yapabildiğimiz ölçüde, düşmanın isteklerinin karşısına çıkmış, saldırılarını boşa çıkarmış, ilerlemeyi sağlamış, gerilemenin önüne geçmiş... olabiliriz. Bunun için her gelişmeyi takip etmek-edebilmek, dünyada ülkede gelişen bilim kültür felsefe...vb. birçok alanda yönelmemiz, mücadelede bu saydıklarımızı birer silah haline getirebilmemiz lazımdır.

Bunun için de doğru MLM perspektif gerekiyor.

Savaşı geliştirebilmemiz, proleter devrimci yaşam tarzını içselleştirebilmemizle ve bu ya-

bilgi yığıntısı değil, soyut bilgi değil, somutla bütünleştirilebilen bilgi hedeflenmelidir.

Kişi araştırma-incelemelerinde gelişimini sağlamlaştırmak için araştırma incelemelerinde dağınıklığa yer vermemelidir. Araştırma incelemelerde plansız programsız hedefsiz bir çalışmanın içi boştur. Çaba vardır, ama bu çaba hedefe yönelik değildir, gelişigüzele. Bu yüzden de verimli bir çalışma tarzı değildir.

Proleter yaşam tarzıyla (olması gerekenle), yaşamımız arasında fark varsa, orada o derece sorun vardır. Bu da diyalektik materyalist yöntem dışın-

dadır. Bu kadro önderlik meselesinin dışında değildir.

Eğer önderlik, siyasal ve ideolojik alanda insanların eğitemiyorsa bilhassa eğitime ihtiyacı vardır. Revizyonizme oportünizme reformizme karşı mücadele; gündemdeki olaylara, dünyadaki ülkelerdeki gelişmelere bakış ve buna uygun müdahale tarzı geliştirememede aynı şekilde. Bütün bunlar salt kadro önderlik meselesi olarak algılanmamalı, parti safalarında mücadele eden tüm militanların sorunudur bunlar.

Herhangi bir hataya eksikliğe müdahaleyi, parti içinde partinin kadro önderlik ve militanları yapacaktır. Bu müdahaleyi bizler yani partinin tüm militanları yapacaktır. Yani dışarıdan kurtarıcı beklemeyeceğiz, sorunları çözecek olanlar bizleriz. Sorunlar kendi sorunlarımızdır, çözümü ellerimizdedir. MLM ideolojik yönlendiricilik, sorunların çözümüne ışık olacaktır. Yeter ki çözebilme cüretine sahip olalım.

Bu sorunlar karşısındaki tavrimızla yani özne bilincimizle direkt ilgilidir. Özneleşme sürecini örgütten bağımsız düşüneyiz. Proletarya Partisi'nde

bir militanın özne anlayışı, kolektife, bireyin bulunduğu mekanizmaya (örgüte) müdahalesi onu olumlu yönde ilerletmesi, değiştirmesi; kolektifin de bireye iradi müdahalesi onu değiştirip dönüştürmesidir. Değiştirici-dönüştürücü gücü kendinde bulmak, öncelikle kişinin kendine iradi-etkili müdahalesiyle ilgilidir. Kendisi müdahaleye muhtaç biri başkasını ne derece değiştirip dönüştürebilir. Yani kişinin kendini değiştirme çabası onu ileriye taşıyacak dinamiklerin göstergesidir. Dıştan yapılan müdahale ise, ona yol ve yöntemleri sunar.

Bizler yaşamımızı-çevremizi sorgulama-değiştirme-dönüştürme gücünü kendimizde bulabilmekle işe başlamalıyız.

“-Nerede olduğumuzu, niçin olduğumuzu, nasıl olduğumuzu sorgulamak, çevremize yenilikler ekleyebilmek, kısacası yaradılışı sorgulamak ve ona katkıda bulunmak; Bunlar insanlığın en asil iştirakleri değil midir?” (Sır Arthur Conan Doyle)

Bizler için bunun yolu, kendimizi sorgulama, yenileme; yani siyasal ve örgütsel olarak MLM ışığında; yetkinleşmiş,

uzmanlaşmış; proleter sınıf bilincini kuşanabilmiş kadrolar olabilmekten geçer.

Örgütsel yetkinlik; parti bilincini kuşanarak sorunları çözme gücünü, azmini kuşanmakla, pratik faaliyet içinde çelikleşmekle elde edilebilir. Bunu sağlayabilmenin yolu; doğru bir siyasal perspektife sahip olabilmekten geçer. Siyasal yetkinlik ise; karşımıza çıkan sorunları teorik yönden kavramak (-pratiğe geçirebilmek için-) demektir.

Lenin yoldaş Rusya'da devrimin gelişiminin önünde engel olabilecek sorunları kendine sorun ederek çözme yoluna gitmişti. Devrimin gelişimi önündeki sorunları kendi dışımızda görmemek, bunları kendimize sorun edebilmek, çözümün yarısıdır. Çözümlemek için adım atmışızdır.

Karşımıza çıkan sorunları siyasal-örgütsel-ideolojik konularda yetkinleşmiş kadrolarla çözümlerimiz. Partinin, devrimin böylesi kadrolara ihtiyacı vardır.

Öyleyse devrimin, partinin sorunlarını neden kendimize sorun etmeyelim?! Etmekten geri duralım?!

DÜZELTME

49. sayımızdaki “Proletarya Partisinin 7. Konferans kararlarının yol göstericiliğinde ...” başlıklı yazımızda bazı meselelerde eksik ve dolayısıyla yanlış saptamalar bulunmaktadır. Bunları düzeltmeyi okurlarımıza karşı sorumluluk kabul ediyoruz. Makalemizde geçen “Öncelikle; tekrar da olsa şunu belirtmeliyiz ki, dünyada egemen olan sistem emperyalizmdir. **Dünya şu anda tek kutuplu bir mecrada duruyor.** Emperyalist sistem her yönüyle dünyaya hükmediyor. Geri ve bilinçsiz kitlelerin bundan etkilenmediğini söyleyemeyiz. **Dünyadaki devrimci durumun geri olması kitlelerin bu gerici ideolojik propagandadan etkilenmelerini iyice hızlandırdı ...**” Paragrafının ilk kısmındaki “dünya tek kutuplu mecrada duruyor” ifadesi bugüne kadar ki yaklaşımımıza ve anlayışlarımıza aykırıdır. Dünyanın tek kutuplu bir mecrada durduğu ifadesi emperyalizmin kaçınılmaz olarak hem kendi içinde ve hem de tüm dünya toplumunda yarattığı çok kutupluluk gerçeğini yansıtmamaktadır. Bu ifade yanlıştır.

Alıntının devamındaki “dünyada devrimci durumun geri olması” ve yazının devamındaki “Türkiye’de devrimci durumun duraklama olduğu...” belirleme-

lerinde bulunulmuştur. Bu belirlemeler yanlıştır. Görüşümüzce ve uzun zamandır, sürekli belirttiğimiz gibi dünyada ve Türkiye’de devrimci durum gelişmektedir.

Yine aynı yazımızda “... *Körfez savaşı ve ardından gelen bölgesel savaşlar, Rusya’nın kendisinden ayrılan Çeçenistan gibi ülkelere saldırması yeni dünya düzeninin paylaşılmamış pazarlarının paylaşımıdır...*” cümlesindeki paylaşılmamış pazarlar belirlemesi “emperyalizm ile birlikte paylaşılmamış pazar kalmasıdır; bundan sonra sözkonusu olan paylaşılmış pazarların yeniden paylaşımıdır” şeklindeki doğru anlayışıyla çelişmektedir. Cümledeki “paylaşılmamış pazarlar” ifadesi “paylaşılmış pazarların yeniden paylaşılmasıdır” şeklinde okunmalıdır.

Bunların dışında, “*Proletarya Partisi bugün sınıf mücadelesinin olması gereken yerinde değilse, bunda 31 yıllık tarihinde hiziplerle boğuşmasının önemli bir payı vardır*” tespiti görüşümüzce yanlıştır. Çünkü, hiziplerle mücadele sınıf mücadelesinin parti içindeki uç bir tezahürüdür ve Marksist-Leninist-Maoistler sınıf mücadelesi içindeki görevlerini, sınıf düşmanlarına karşı her yerde olduğu gibi parti içinde de yerine getirirler. Bu mücadele, sınıf

mücadelesi içinde olunması gereken yere ulaşmanın bir parçası olarak ele alınır. Hiziplerle mücadele sınıf mücadelesinin dışında, ona aykırı bir mücadele değil, aksine tamamen onun içinde olan bir mücadeledir. Proletarya Partisi, hiziplerle mücadeleyi gelişmenin, ilerlemenin bir parçası kabul eder ve esas olarak hiziplerin varlık nedenini ortadan kaldırmak üzere çalışma yürütür. Parti birliğinin sağlanması ile başarılacak bu görev sadece TKP/ML’nin değil bütün komünist partilerinin önündeki bir görev olmuştur. Ayrıca, hiziplerin mücadeleyi engellemede büyük payları iddiası anlamsızdır. Nasıl ki, devletin Proletarya Partisi’nin mücadelesini engellemedeki payını ifade etmek anlamsız ise bu hizipler için de geçerlidir. Hizipler parti içinde ortaya çıkan sınıf düşmanı anlayışların ürünüdür ve Proletarya partilerinin “parti birliğini” oluşturma süreçlerinin amansız düşmanlarıdır.

Yazıdaki konu ile ilgili kısım şu şekilde okunmalıdır: “Proletarya Partisi’nin 31 yıllık tarihinin sonucunda, sınıf mücadelesinde olması gereken yerde olmaması, sınıf mücadelesinin bütünündeki başarısızlığın hiziplerle mücadelesine de yansımış olmasının sonucudur.” Düzeltir okurlarımızdan özür dileriz.

PARTİZAN

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

**“15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahra-
manın kitleler olduğunu bir kere daha
gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna
dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-
burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.”**

İbrahim Kaypakkaya